ΕΤΟΣ Β' No 57 ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2 ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΜΑΪΟΥ 1925

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
Γραφεῖα : Ὁδὸς Λέκα 7.
Ἱδρυτικὰ κεφάλαια 1.000.000 Δραχ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος. . .	Δρχ. 100
Ἐξωτερικοῦ » » » . . .	Φρ. 80
Ἀγγλίας-Αἰγύπτου » . . .	Λίρα 1
Ἀμερικῆς . . . . . . » . . .	Δολλ. 4
Δωδεκάνησα. . . . . » . . .	Λιρέτ. 80

Αἱ ἑξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀναλογίαν. Αἱ συνδρομαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται ὡς ἑξῆς
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, ΑΘΗΝΑΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος 12 Βιβλία	Δρχ. 120
Ἐξωτερικοῦ » » » » »	160

Τὸ τεῦχος τιμᾶται Δρχ. 2
Δημοσιεύσεις ὁ στῖχος δραχμαὶ 5
Δι' Ἀγγελίας ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.
Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δραχμὰς 3

Τὸ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, πλὴν τῶν συνδρομητῶν του καὶ τῶν διὰ τοῦ Γραφείου του πωλουμένων φύλλων, διαθέτει διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου περὶ τὰς 25.000 φύλλων ὡς ἡ κάτωθι βεβαίωσις τούτου.

«Τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων βεβαιοῖ ὅτι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐπισήμων βιβλίων του τὸ περιοδικὸν «Μπουκέτο» πωλεῖ ἑβδομαδιαίως ἄνω τῶν εἴκοσι χιλιάδων φύλλων.

Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Διευθυντὴς Κεντρικοῦ Πρακτορείου

Προσφέρομεν 50.000 δραχμὰς εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε διαψεύσει τ' ἀνωτέρω.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
Μετοχικὸν δραχμὰς. . . 72.000.000
Ἀποθεματικὸν » . . . 23.000.000

Ἀγοραπωλησία Συναλλάγματος ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. — Πιστώσεις ἔναντι Φορτωτικῶν.—Προεξοφλήσεις καὶ Εἰσπράξεις Γραμματίων.—Πιστωτικαὶ Ἐπιστολαὶ καὶ Ἐντολαὶ πληρωμῶν.—Χρηματιστικαὶ Ἐντολαί.—Χρεώγραφα πρὸς φύλαξιν καὶ Εἴσπραξις τοκομεριδίων. — Ἐνοικίασις Χρηματοκιβωτίων.—Καταθέσεις Ὄψεως καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ.—Ταμιευτήριον μέχρι δραχμῶν 20.000 ἐπὶ τόκῳ 4 ο)ο ἐτησίως.

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
(Συγχώνευσις :
Τραπέζης Κωστοπούλου 1879
Τραπέζης Καλαμῶν 1918)
Κεφάλαια δρχ. 10.000.000.—
Ἀποθεματικὰ » 5.000.000.—
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ: ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΚΑΛΑΜΑΙΣ
ΤΡΙΠΟΛΕΙ
ΣΠΑΡΤΗ
ΤΗΛΕΓΡ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ.

Δέχεται καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ, Δραχμῶν καὶ Ξένων Νομισμάτων ὑπὸ τοὺς συμφερωτέρους ὅρους.—Ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικὰς ἐργασίας.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ
ΚΑΜΙΝΕΤΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Στερεά, ἀσφαλῆ, ἁπλούστατα εἰς τὸν χειρισμὸν χωρὶς μηχανισμοὺς καὶ φυτήλια. Καίουν μὲ ὀλίγον ὅτι δήποτε βαμβάκι βρεγμένον μὲ οἰνόπνευμα. Πωλοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου Γ. ΑΝΤΙΠΠΑ Πανεπιστημίου 32. Δραχ. 9.50 ἕκαστον.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69)
ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δρχ. 6.000.000
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
α') Μέχρι δραχμῶν 50.000 . . . . ἐτησίως 7 ο)ο
β') Εἰς Συνάλλαγμα . . . . ἐτησίως 6 ο)ο
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡ. ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ

Διπλωματοῦχος τῆς ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ E. D. P. Ἐπὶ τετραετίαν εἰδικῶς σπουδάσας εἰς Παρισίους καὶ ἐξασκηθεὶς εἰς τὰ Στοματολογικὰ εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῶν Παρισίων Lariboisière et St. Antoine Ἐργασθεὶς ἐπ' ἀρκετὸν εἰς Ὀδοντοϊατρεῖα Μασσαλίας καὶ Λυῶνος. Θεραπεύει μὲ ἐγγύησιν μὲ ὀλιγοήμερον ἀνώδυνον καὶ ριζικὴν θεραπείαν ὅλας τὰ παθήσεις τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀδόντων Οὐλίτιδας καὶ Στοματίτιδας ἐντὸς 10 μόνον ἡμερῶν μὲ ἐγγύησιν θεραπείας. Ὀρθοδοντικὰ καὶ ἄλλα διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ὅλως νέων μεθόδων ἐπιστημονικῶν τὸ πρῶτον ἐφαρμοζομένων ἐνταῦθα.

Δέχεται 9—12 καὶ 2—7 ἢ ἐπὶ συνεντεύξει
55 ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 55 ΠΑΤΩΜΑ 2ον

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ,
Τὸ Γνωστὸν Ἐμπορικὸν Κατάστημα
ΠΑΠΟΥΛΙΑ
Ὁδὸς Ἑρμοῦ 64

παρέλαβε ἐσχάτως μίαν θαυμασίαν συλλογὴν εἰδῶν πολυτελείας γιὰ κάθε γοῦστο. **Κάλτσαι, Γάντια, Τσάντες — Πορτοφέϊγ, Κτένια, Μανδήλια, Ποῦδραι, Κρέμμαι, Μαλλιά, Κοῦκλαι—Παιγνίδια** καὶ διάφορα ἄλλα ψιλικὰ εἴδη.

Κάμετε μιὰ ἐπίσκεψι καὶ θὰ μείνετε ὅλες κατενθουσιασμένες.

ΣΗΜ. Τὸ κατάστημα δέχεται παραγγελίας ἀπὸ ὅλας τὰς Ἐπαρχίας τὰς ὁποίας ἐκτελεῖ ταχύτατα.

Γράψατε :
ΕΡΜΟΥ 64, ΑΘΗΝΑΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ
ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρελάβομεν νέαν πλουσιωτάτην συλλογὴν χρωμάτων Σαπουνάκια RIT τὰ ὁποῖα βάφουν τὰ φορέματα χωρὶς βράσιμον. Ἐπίσης παρελάβομεν καὶ τὸ λευκὸν RIT τὸ ὁποῖον ξεβάφει τὰ χρωματιστὰ φορέματα καὶ τὰ κάμνει λευκὰ καὶ καθαρίζει ἀπὸ σκουργιὲς καὶ λεκέδες τὰ ἀσπρόρουχα. Ἐπίσης τὸ λευκὸν RIT ἀναμιγνυόμενον εἰς τὸ νερὸ τῆς μπουγάδας κάμνει τὰ ἀσπρόρουχα χιονόλευκα. Ἠγγυημένα ἀπολύτως ἀβλαβῆ. Πωλοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσώπου Γ. ΑΝΤΙΠΠΑ Πανεπιστημίου 32 καὶ εἰς τὸ φαρμακεῖον κ. Μαυρικίου Σταδίου 11.

Διὰ τὰς κοσμικὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας συνιστᾶται
Ο ΟΙΚΟΣ ΣΜΑΡΩ ΝΙΚΗΣ 10
Θὰ ἐνδύωνται μὲ τὰ τελευταῖα παριζιάνικα μοντέλα φορεμάτων.
Ἐντὸς τοῦ οἴκου λειτουργεῖ καὶ τμῆμα κορσέδων.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μέλους τῆς Γαλλικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἑταιρείας. Διευθυντοῦ Ὀφθαλμολογικῶν Κλινικῶν. Ὀφθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων.

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ : Καταρράκτης ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς. Τραχώματα, τριχίασις, ἀλλοιθωρία κλπ. διὰ τῶν ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ πάντα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα.
27 Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1-68

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗ Ἰατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαε ετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδι ιτέρ κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωργ Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸ Κεφαλληνίας 15α. Ὧραι 8—10 π. καὶ 4—6 μ.μ.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τι βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβλιοθ κας. Γράψατε στὸ «Μπουκέτο».

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΖΕΡΒΟΣ δικηγόρος Πανεπιστημίου 47 (17).

Η ΕΝΤΕΡΟΚΩΛΙΤΙΣ θεραπεύετα ῥιζικῶς διὰ τῆς νέας μεθόδου το ἰατροῦ Α. Καλλιβωκᾶ, ὁδ. Ἀβέρωφ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ Γραφεῖον Θ. Παπουλια. 64—Ἑρμοῦ—64.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ
11-ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ-11
ΙΔΡΥΘΕΝ
ΠΡΟΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΚΟΣΜ
ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚ. ΕΡΓΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

Αὐτοκίνητον Ὄκλαν ἑπτὰ θέσεων Σεδὰν κλειστόν, γινόμενο καὶ ταξί, σχεδὸν καινούργι πωλεῖται ἀναγκαστικῶς εἰς τ ἥμισυ τῆς ἀναλογίας ἀντὶ δραχ μῶν 45 χιλιάδων.

ΓΡΑΦΕΙΑ : Π. Κυβέλλ ὁδὸς Ἀριστείδου 6. Αὐλόγυρ Ἐλευθ. Ἀγορ. Συναλλάγματο

ΟΜΑΤΟΫΑΛΙΑ ΗΛΙΟΥ
Μὲ τὰ πλέον μοντέρνα σχέδιά μας καὶ μὲ τὰς χαμηλὰς τιμάς μας βάλαμε γυαλιὰ εἰς ὅλους τοὺς Ἀθηναίους.
ΟΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΡΟΥΑΝΑ
Ὁδὸς Βερανζέρου 14.—ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑΙ,
Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
κάμνει ὡραῖο δέρμα. Ζητήσατε δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικούπη 46
ΑΘΗΝΑΙ

"ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,,
Μηνιαῖον καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛ
Γραφεῖα: Ὁδὸς Χαριλ. Τρικούπη
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΔΕΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΕΡΙΝΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ
ΤΟ "ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ,,
τῆς καλλιτέχνιδος κ. ΒΑΣΣΩΣ Ε. ΙΑΤΡΟΥ

Παρέλαβε καὶ ἐκθέτει τὴν μεγαλειτέραν συλλογὴν Παρισινῶν modèles ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ & ΓΥΝ. ΠΙΛΩΝ ὡς καὶ πλουσίαν συλλογὴν ὑλικῶν καὶ ὑφασμάτων διὰ φορέματα, παλτὰ κ.λ.π.

Ἐπίσης τμῆμα ἰδιαίτερον λειτουργοῦν ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἀποστολὴν παραγγελιῶν δι' ὅλας τὰς ἐπαρχίας μὲ τελείαν ἐφαρμογὴν καὶ καλλιτεχνικὸ Παριζιάνικο γοῦστο.

Διὰ πληροφορίας "ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ,,
Ὁδὸς Σουλτάνη 12 (πάρ. Θεμιστοκλέους)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

[Τοῦ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ]

ΜΙΑ ΦΙΛΙΚΗ ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Μέσ' στὸ σαλόνι, τὴν ὥρα ποὺ βραδιάζει, οἱ δυό τους μοναχοί—Αὐτὸς κ' Ἐκείνη.

Αὐτός, ψηλός, λεπτός, ξερακιανός, ἑξηνταδυὸ χρονῶν, ἢ κάπως ἔτσι, μ' ἀριὰ ψαρὰ καὶ διάφανα μαλλιά, ποὺ ἴσως καὶ νἆσαν κάποτε ξανθά, μὲ μάτια βαθουλὰ καὶ κουρασμένα· κάθε ποὺ ἀλλάζει ἡ θέση τῶν ματιῶν του, τὰ βλέφαρά του πέφτουνε βαρειά, σὰ νὰ κοιτοῦνε τὴ ζωὴ μὲ μακρυνὰ διαλείμματα...

Ἐκείνη, ζαρωμένη, μαραμένη, μὲ σκοτεινὴ κλεισμένη τουαλέττα, λιγόλογη, καὶ σὰν ἀφαιρεμένη· τὸ φέρσιμό της κάπως γερασμένο· μπορεῖ καὶ νἆνε καὶ γιαγιὰ — ποιὸς ξέρει...

Τὸ ρολόϊ χτυπάει ρυθμικά, πληθαίνουν οἱ σκιὲς μέσ' στὸ δωμάτιο. Τὸ χλωμὸ κανονικὸ τετράγωνο τῆς μανταλωμένης μπαλκονόπορτας, ξεχωρίζει τώρα καθαρά, μ' ἕνα κομμάτι οὐρανοῦ συννεφιασμένου.

Ἔλεγ' ἐκεῖνος, μελαγχολικά :

— Βαρὺς καιρός, ἀλήθεια, τί τὰ θέτε... Φαίνεται φέτος θἄχουμε πολὺ βαρὺ χειμῶνα. Δὲν εἴδατε καὶ στὶς ἐφημερίδες, τί κρύο κάνει πάλι στὸ Παρίσι ; Ἔ, ὅπου νἆνε θἄρθει κι' ἀπὸ δῶ. Καὶ τί ὑγρασία, Θέ μου, τί ὑγρασία ! Χθὲς τὸ βράδι, ὅλ' οἱ πάγκοι ἦταν μούσκεμα... Δοκίμασα νὰ κάνω ἕνα γυράκο, κατὰ τὶς δέκα, μετὰ τὸ φαγητό, καὶ γύρισα σχεδὸν ἀμέσως σπίτι : δὲν ἦταν τρόπος νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου... Κ' ἔχω, κοντὰ στ' ἄλλα μου τὰ βάσανα, καὶ τὸ γιατρό, ποὺ μοῦ φωνάζει νὰ φυλάγουμαι... Εὔκολη κουβέντα—νὰ φυλάγεσαι ! Ἐγὼ ποὺ ζοῦσα διαρκῶς στὸ ὕπαιθρο, στὸν ἀνοιχτὸ καὶ καθαρὸν ἀέρα, νὰ πλαγιάζω ἀπὸ τὶς δέκα, ἆρον ἆρον. .. Τοῦ κάκου — τί τὰ θέλετε — γεράματα !... Κ' ἔπειτα ἔχω κι' ἄλλο βάσανο, ποὺ λέτε : ὑποφέρω ἀπὸ ρευματισμούς· ἐκεῖνοι οἱ πόνοι, οἱ πόνοι μέσ' στὰ κόκκαλα, κάθε φορὰ ποὺ φθάνει τὸ φθινόπωρο... Καὶ συλλογιέμαι τὸ χειμῶνα ποὺ μᾶς ἔρχεται, τὸν συλλογιέμαι, καὶ μὲ παίρνει τρόμος ! Εἶνε κακός, κακὸς — δὲ μᾶς λυπᾶται...

Ἐκείνη γύρισε τὰ μάτια στὸ παράθυρο· μπορεῖ καὶ ν' ἀναστέναξε, ποιὸς ξέρει.

— Μόνον ὁ ἥλιος καὶ τὸ καλοκαίρι, μᾶς μένει τώρα γιὰ νὰ ζοῦμ' ἐμεῖς : πότε θὰ γυρίσει πάλι ἄνοιξη ; Μετρῶ τὶς ὧρες σὰ φυλακισμένος... Σεῖς ὅμως ἀγαπᾶτε τὸ χειμῶνα, τοὺς μικροσουαρέδες, καὶ τὸ τζάκι ;..

Ἐκείνη σούρωσεν ἀδιάφορα τὰ χείλη.

— Κ' ἔπειτα, Θέ μου, ἡ πλήξη, ἡ στεναχώρια... Πῶς θὰ περάσουν, ἔτσι, τόσες ὧρες ; Οἱ νύχτες, σὲ λίγο, θἆνε ἀτέλειωτες... Κ' ἔπειτα κ' οἱ σκοτοῦρες τῆς ζωῆς, ποὺ ἔρχονται πλῆθος γύρω ἀπ' τὸ κρεββάτι, σὰ νὰ φθονοῦν τὸν ὕπνο, καὶ τὸν παίρνουν...

Ἐκείνη τίναξε μὲ τρόπο, μὲ τὸ δάχτυλο, μιὰ μικρὴ κι' ἀδιόρατη κλωστίτσα, ποὺ εἶχε κολλήσει ἐπίμονα στὴ φούστα της..,

— Κάθε βράδι, κάθε βράδι, Θέ μου, τὴν ὥρα ποὺ ἡ ψυχή μας, κουρασμένη, ψάχνει νὰ βρεῖ τὴ λήθη μέσ' στὸν ὕπνο, ψάχνει νὰ βρεῖ, ν' ἀράξει, ἕνα λιμάνι—ἔρχονται πάλι τὰ παλιὰ φαντάσματα, ἔρχονται πάλι σιωπηλά, ἀπὸ πέρα, μόνο καὶ μόνο νὰ μᾶς τυραννήσουν—: γιατὶ νὰ γίνει τοῦτο, κι' ὄχι ἐκεῖνο... Ὅλο τριβέλια, κι' ὅλο τύψεις, Θέ μου ! Ὅλα ὅσα μᾶς ἔχουνε συμβεῖ, τὰ ξαναβάζουμε καὶ πάλι στὴ γραμμή, κι' ἀρχίζει πάλι ἡ ἐπιθεώρηση... Κι' ἀρχίζουν πάλι οἱ μεγάλες μεταμέλειες, καὶ τὰ μεγάλα, τ' ἄσκοπα : γιατί ! γιατὶ νὰ χάσουμε τὸ τραῖνο τότε, καὶ γιατὶ μᾶς ξέφυγε τὸ δεῖνα, καὶ πῶς νὰ μὴν προλάβουμε τὸ τάδε... Κ' ἔπειτα οἱ πίκρες, οἱ βαθειὲς οἱ πίκρες, γιὰ κεῖνα ποὺ εἶνε πιὰ ἀνεπανόρθωτα, ποὺ ἀφήσαμε νὰ φύγουν ἀπ' τὰ χέρια μας, ἔτσι, σὰν πεταλοῦδες ἀνοιξιάτικες... Ἔ ! τὸ καλοκαῖρι εἶν' ἄλλο πρᾶμα : λέει κανεὶς πὼς εἶν' ἀκόμα νέος, τραγούδια, κόσμος, φῶτα, μουσικές... Θυμᾶται τὰ παλιά, μὰ πιὸ γλυκά, πιὸ μαλακά, σὰ νἆσανε βελοῦδα... μπορεῖ κανεὶς ἐπὶ τέλους, νὰ κλάψει λίγο, καὶ ν' ἀλαφρωθεῖ—κι' ἂς τὸν πληγών' ἡ αἰωνία νοσταλγία...

— Πόσο καλὰ κι' ἀληθινὰ τὰ λέτε !

— Πῶς εἴπατε ; τὰ λέω ἀληθινά ; ... Ἔτσι τὰ λέει κανείς, ὅταν τὰ νοιώθει.— Ἐγώ, γιὰ πῆτε, τί ἔχω κάνει τόσα χρόνια ; μιὰ τρύπα στὸ νερὸ καὶ τίποτ' ἄλλο, μιὰ μεγάλη τρύπα στὸ νερό ! Τίποτα, τίποτα, τίποτα, σᾶς λέω.. Ἐξ ἄλλου δὰ τὸ ξέρετε καὶ σεῖς, τὶ ἀνάγκη τώρα νὰ τὰ ξαναλέμε : ἔρημος ἀνέκαθεν, καὶ κούφιος, κούφιος, σὰν τὰ κούφια τὰ καρύδια... Μονάχα ὅταν ἀρχίσανε ν' ἀσπρίζουν, εἶδα ποὺ τὰ μαλλιά μου ἦταν ξανθά ! Τόσο πολύ, τόσο πολύ, σᾶς λέω... Ἔτσι ἔμαθα πὼς εἶχα καὶ γὼ νιάτα, καὶ πῶς δὲ βρέθηκε κανεὶς νὰ μοῦ τὸ πεῖ... Κ' ἔπειτα, τί κέρδισα ἀπ' τὸ διάβασμα, κι' ἀπ' τὴν πολλὴ σπουδή, κι' ἀπ' τὴ μελέτη ; γιὰ πῆτε μου, τί βγῆκε ἀπ' ὅλ' αὐτά ; ἕνα φαρδὺ-φαρδὺ μηδενικό...

— Νύχτωσε, ν' ἀνάψουμε τὴ λάμπα... Ἀρχίζω πιὰ νὰ μὴ σᾶς ξεχωρίζω...

— Κι' οὔτε ποτὲ μὲ ξεχωρίσατε, Μαρία ! Ἀλήθεια, δὲ μὲ εἴδατε ποτέ σας... Ἴσως νὰ μὴ μὲ πρόσεξε κανένας. Μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους, εἶστε σεῖς ! Εἶχα διπλωθεῖ στὸν ἑαυτό μου, τόσο βαθειὰ κλειστεῖ στὸν ἑαυτό μου, ὥστε νὰ μὴ μπορέσει νὰ μὲ δεῖ κανένας... Καὶ σεῖς περάσατε ὅπως τόσοι ἄλλοι, χωρὶς ποτὲ νὰ βάλετε ὑποψία... Φυσικά, δὲ φταίγατε, τὸ ξέρω : Ἐγὼ ὑπῆρξα ὁ μεγάλος πταίστης ! Ὅμως τιμωρήθηκα... Τέτια ὅμως ἦταν ἡ φιλοδοξία μου—νὰ ζῶ αἰωνίως μέσ' στὰ σκοτεινά ! Καὶ σεῖς, ἐσεῖς περάσατε ἀπὸ δίπλα μου, περάσατε μιὰ μέρα, σὰν τοὺς ἄλλους... Ἔτσι περνᾶμε πάντα, ἀνυποψίαστα, δίπλα στὶς πιὸ μεγάλες τραγωδίες ! Μαρία, σᾶς τὸ λέω μόνο τώρα : περάσατε ἀπ' τὰ χείλη ἑνὸς βαράθρου, χωρὶς ποτὲ νὰ βάλετε ὑποψία ! Ἡ ζωή μου τέτια ἦταν ἀπ' ἀνέκαθεν· παιχνίδι ἀπ' ὄξω, ἄβυσσος, στὸ βάθος· ὑπῆρξα πάντα κάποιος,-ἕνας κἄποιος. Οὔτε μιὰν ὥρα δὲν ὑπῆρξα **ἐγώ**. **Ἐγὼ** ποτὲ δὲν ἔζησα, Μαρία... Ἀποκηρύσσω ὁλόκληρη τὴ ζωή μου· κ' ἐξ ἄλλου αὐτὴ δὲν ἤτανε δική μου—αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ ἑνὸς τιποτένιου, ἑνὸς δειλοῦ, κ' ἑνὸς παραριγμένου... Μὲ τί πικρία σᾶς τὰ λέω αὐτά ! Κι' ὅμως στὸ βάθος, ἦταν ἀριστούργημα... μὰ ἐκεῖνοι ποὺ μποροῦσαν νὰ τὴ δοῦνε, εἶχαν τὰ μάτια πάντοτε κλεισμένα !

—Ἀντρέα, Ἀντρέα, τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε ;

—Ὢ ναί, Μαρία, δὲ θελήσανε ποτέ... Ἀπόψε σᾶς μιλῶ πρώτη φορά· ὥς σήμερα, ὥς τὴν ὥρα τούτη, δὲν ἤξερα τὸν ἦχο τῆς φωνῆς μου : τώρα, ποὺ τὴν ἀκούω, μὲ τρομάζει... Ὅμως ἀλήθεια, Θέ μου, τὶ σκοτάδι ! μοῦ φαίνεστε μακρυά, πολὺ μακρυά... Δὲν ξέρω : μήπως εἶμαι πάλι μόνος ;..

— Εἶμαι καὶ γὼ ἐδῶ, καὶ σᾶς ἀκούω...

—Ἄ, εἶστ' ἐδῶ ; Μοῦ φάνηκε πὼς φύγατε· μοῦ φάνηκε σὰ νἄκουσα τὴν πόρτα... Ἀλήθεια, θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς τὰ πῶ ; μήπως σᾶς ἐνοχλῶ μὲ τὴν κουβέντα ; θὰ βαρεθήκατε ἴσως νὰ μ' ἀκοῦτε...

— Τὶ λέτε ; ἴσα-ἴσα, μοῦ κάνετ' εὐχαρίστηση, Ἀντρέα...

— Τὶ ἔλεγα ; ποῦ εἶχα σταματήσει ;... ἄ, ναί, ἡ ζωή μου : σᾶς ἔλεγα γιὰ τὴ φτωχὴ ζωή μου... Ἦταν κρυμμένος θησαυρός ποὺ λέτε. Περνοῦσαν ἀπὸ πάνω, καὶ δὲν ἤξεραν... Κι' ὅμως ἐγὼ περίμενα, περίμενα... Καὶ κάθε βράδι ἔλεγ' ἀπὸ μέσα μου : δὲ γίνεται, κάποιος θὰ βρεθεῖ ! Κ' ἔτσι, μ' αὐτὸ τὸ : κάποιος θὰ βρεθεῖ, πέρασαν τὰ καλύτερα τὰ χρόνια μου... Ὡς τὸ στερνό, τὸ τελευταῖο βράδι, βαστοῦσα πάντα μιὰ κρυφὴν ἐλπίδα : κάποιος, κάποιος, **κάποιος** θὰ βρεθεῖ ! Καὶ τὸ πρωῒ ποὺ ξύπνησα, ἤμουν γέρος...

—Ἀντρέα, Ἀντρέα, τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε !

— Ναί, γέρασα, Μαρία, ἤμουν γέρος... Ἕνα πρωῒ ποὺ ξύπνησα καὶ πῆγα στὸν καθρέφτη, ἔμεινα κατάπληκτος, δὲν πίστευα ! Ἔπειτα ὅμως εἶδα τὴν ἀλήθεια... μοῦ τὄπε καθαρά, σὰν παλιὸς φίλος· κ' εἶπα πὼς ὅλα τέλειωσαν μὲ μιᾶς... Καὶ ὑψώθηκαν τὰ περασμένα τότε, κ' ἦρθαν καὶ μὲ κοίταξαν στὰ μάτια. Καὶ ἦταν τόσο, τόσο λυπημένα, καὶ εἶχαν τόσες, τόσες ἐπιπλήξεις, ποὺ ξαφνικὰ μὲ πῆρε τὸ παράπονο... Δὲν εἶχα ποὺ νὰ στηριχθῶ — ἤμουν μόνος...

Καὶ τότε νὰ ποὺ πρόβαλες, Μαρία ! ἦταν τὴν ἐποχὴ ποὺ γνωριστήκαμε. Ἦρθες ἀπάνω στὴ ζωή μου τότε, ἀνέτειλες ἀπάνω στὴ ζωή μου, σὰν ἄγγελος μέσα στὴν τρικυμία... Εἶχ' ἀποκάμει νὰ παλεύω μὲ σκιές... Εἶπα : ἐδῶ, ἐδῶ, θὰ ρίξω ἄγκυρα ! ἐδῶ θ' ἀνοίξω μαγικὰ τὸ θησαυρό μου· θὰ ρθεῖ σὲ μένα, καὶ θὰ δεῖ, θὰ δεῖ !... Συχώρησέ με ποὺ σ' τὰ λέω αὐτά, μὰ τὄφερε ἡ βραδιά, χωρὶς νὰ θέλω· κ' ἔπειτα πιὸ καλὰ νὰ μὴ σ' τὰ κρύψω.

Ναί, μάθε το, σ' ἀγάπησα, Μαρία, σ' ἀγάπησα τρελλὰ—τ' ἀκοῦς; —τρελλά ! Ἔπεσα ὅλος μέσα στὴν ἀγάπη σου, τυφλά, τρελλά, σὰ νἄπεφτα στὴ θάλασσα... Τί νὰ σ'τὰ λέω, τί σὲ νοιάζουν τώρα, μὰ κ' εἶνε τώρα τόσο περασμένα... Ὅμως, ἄφησέ με νὰ σ'τὰ πῶ.

Τόσο πολύ, ποτέ μου δὲν ἀγάπησα ! Ἀνοίχτηκε ἡ ψυχή μου μονομιᾶς, σὰν ἕνας ποταμὸς ποὺ ξεχειλίζει. Καὶ τί, καὶ τί δὲν εἶχα ὀνειρευθεῖ, ἐκεῖ, κοντὰ σὲ κεῖνο τὸ παράθυρο... Καὶ τί, καὶ τί δὲν εἶχα ὀνειρευθεῖ !... Θυμοῦμαι, ἡ στέρνα ἦταν καταπράσινη, ὁ κῆπος ὅλος μύριζε φθινόπωρο, τὰ δειλινὰ περνοῦσαν πληγωμένα, βαθειά, σὰν τὴν καρδιά μου... Ἦταν τέτοια βράδια, σὰν καὶ τώρα...

Κι' ὅμως δέ μποροῦσα νὰ σ'τὸ πῶ· ὅσο γι' αὐτὸ δὲ στάθηκα ἱκανός. Κ' ἔλεγα πάλι : πρέπει νὰ τὸ πῶ· κ' ἔλεγα πάλι : ὄχι, ἂς μὴν ξέρει—καὶ τυραννιόμουν ἔτσι, μέρα—νύχτα.

Αὐτὸ τὸ πρᾶμα βάσταξε καιρό. Κ' ἴσως ἐκείν' ἡ μυστική μου πάλη, ἐκεῖνος ὁ γλυκός μου δισταγμός, νὰ ὑπῆρξεν ἡ μοναδικὴ χαρά, ποὺ αἰσθάνθηκα ποτὲ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο...

Καὶ κάποτε μοῦ ἐρχόταν ὥς τὰ χείλη, κ' ἔτρεχα σὰν τρελλὸς γιὰ νὰ σὲ βρῶ· κι' ἅμα περνοῦσα τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ σου, μιὰ πλάκα πάλι βάραινε τά στήθη μου, καὶ πάλι δὲ μποροῦσα, δὲν τολμοῦσα...

Κ' ἔτσι περάσαν ἕνα πλῆθος χρόνια.

Ἕνα πρωΐ, θυμοῦμαι μετὰ χρόνια (τὸ θυμοῦμαι τώρα, καὶ γελῶ), πῆρα τὴ μεγάλη τὴν ἀπόφαση. Εἶχα ἰδεῖ τὸ Στέφανο στὴ λέσχη, κ' ἦρθα ἴσια σπίτι σου, τρεχάτος, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ σ' εὕρω μόνη· δὲν ξέρω τ' εἶχα πάθει ἀκριβῶς, μὰ ἦταν σὰν ἀρχὲς παραφροσύνης. Ἔτρεχα στο δρόμο σὰν τρελλός...Χτυπῶ τὴν πόρτα :

— Ἡ Κυρία ;

-- Λείπει· λείπει στὴν ἐξοχή, γιὰ δέκα μέρες...

Ἔμεινα χαμένος καὶ βουβός· κρατήθηκα στὸν τοῖχο, νὰ μὴν πέσω... Μιὰ φορὰ καὶ γώ, μέσ' στὴ ζωή μου, εἶχα παρμένη τὴ Μεγάλη Ἀπόφαση, ὁ οὐρανὸς γελοῦσε, ὅλα ἔλαμπαν· κ' ἡ Κυρία ἔτυχε νὰ λείπει, γιὰ [illegible] μετὰ δέκα μέρες !

Γύρισα πάλι πίσω, σὰ νεκρός. Ἂν μ' ἔβλεπες, σ'τὸ λέω, θὰ μὲ λυπόσουν...

Καὶ δὲ σ'τὸ εἶπα, δὲ σ'τὸ εἶπα πιά—δὲ μπόρεσα ποτέ μου νὰ σ'τὸ πῶ ! Τὸ κλείδωσα βαθειά, μέσ' στὴν καρδιά μου, τὸ κλείδωσα τοῦ κάκου, καὶ γιὰ πάντα...

Ἔλεγα : θἆρθει μιὰ στιγμή, καὶ θὰ μαντέψει : Ὅμως ἐσύ, δὲ μάντεψες ποτέ ! Κ' ἤσουν μαζί μου πάλι ὅπως πάντα. Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε, ὅπως πάντα. Καὶ κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε μᾶς σημάδευε—κ' ἡ τύψη μοῦ τρυποῦσε τὴν ψυχή μου...

...Κι' ἀφοῦ περάσαν, τελοσπάντων, πολλὰ χρόνια, ἔνοιωσα τότε μέσα μου ν' ἁπλώνεται, σὰ μιὰ βαθειά, βαθύτατη ἡσυχία : εἶχα συνηθισμένη πιὰ τὴ θλίψη μου· ἤτανε τώρα σὰν παλιὰ συντρόφισσα· μὲ ξανακέρδιζε ἡ παλιὰ γαλήνη. Κ' ἦρθε στιγμὴ πού ρώτησα δειλά: ΤΗΝ ἀγαπῶ ;... Κ' ἤτανε, τώρα, σὰ μιὰ τρυφεράδα μέσα μου, σὰ μιὰν ἀνάρρωση ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀρρώστια.

Κι' ὅλα πάλι γύρω μου ἡσύχασαν, σὰ νὰ μὴν εἶχε γίνει τίποτε ποτέ. Κ' ἔγινα πάλι, ἐκεῖνος ποὺ ἤμουν πρῶτα...

Ἔ, νὰ λοιπὸν ποὺ τἄμαθες, Μαρία. Ὅμως δὲ φταίω ἐγώ, σ'τὸ ξαναλέω. Τὄφερε ἡ βραδιά, γιὰ νὰ σ'τὰ πῶ — νὰ σ'τὰ διηγηθῶ, προτοῦ πεθάνω....

Κι' ἀπάνω κεῖ, σταμάτησε ἡ κουβέντα. Μέσ' στὴ σιωπή, δὲν ἀκουγόταν τίποτε, ἔξω ἀπ' τὸν ἦχο τὸν ἀργὸ τοῦ ρολογιοῦ.

Ἐκείνη ἦταν πεσμένη στὸ ντιβάνι, κ' εἶχε τὰ δυό της μάτια σκεπασμένα.

Μιὰ σιωπὴ βασίλεψε βαρειά, βαρειά, βαρειά.

Καὶ σὲ λιγάκι, ἐκεῖνος εἶπε πάλι :

— Καὶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, Κυρία. Τώρα περασμένα ξεχασμένα. Πέστε πῶς εἶπαμ' ἕνα παραμύθι...

Κι' ἡ φωνή του εἶχε πάρει πάλι, τὸ σοβαρὸ καὶ κουρασμένον τόνο τῆς τυπικῆς, τῆς φιλικῆς κουβέντας...

. . . .

Καὶ καθὼς ἔδυνεν ἀργὰ ὁ ἥλιος — ἦταν σχεδὸν ἀρχὲς τοῦ φθινοπώρου — τὰ σύννεφα ἀνοίχτηκαν, ἐκεῖ, πρὸς τὸ βασίλεμα, καὶ μιὰν ἀχτίδα ἥλιου — ἡ στερνὴ —γλίστρησε τώρα μέσ' ἀπ' τὸ παράθυρο, καὶ πῆγε ἀργὰ καὶ μάτωσε μιὰ πολυθρόνα, πέρα...

Ναπολέων Λαπαθιώτης

* * *

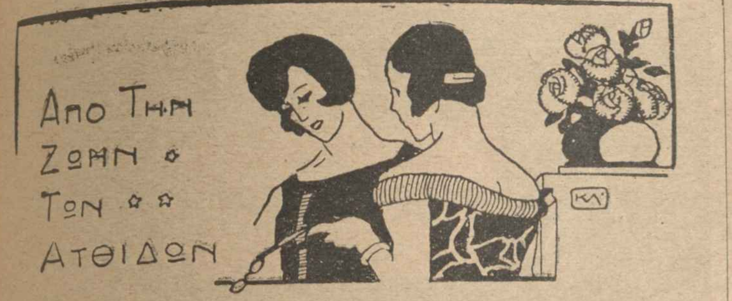

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Κ.

Ἀπὸ τὰ κυριώτερα χαρίσματα μιᾶς γυναικείας ἐμφανίσεως εἶνε νὰ ἔχει τὸ λεγόμενον ὑπὸ Ἄγγλων — Λαίηντη λάϊκ — δηλ. νὰ ἔχει ὕφος καὶ καθωσπρεπισμὸν κυρίας. Καὶ πράγματι ἔχει αὐτὸ τὸ χάρισμα ἡ ἀνωτέρω κυρία· σὲ κάθε ἐμφάνισί της ἁπλοντυμένη ἢ μὲ πολυτελῆ ἀμφίεσιν χοροῦ θὰ σᾶς κάνῃ ἐντύπωσι ἡ συμπαθὴς ἐπιβλητικότης της. Μία φυσιογνωμία καλλίγραμμος, ἀριστοτεχνική, πολὺ ἐκφραστικὰ μάτια, ὕφος ἁπλὸ ποὺ προσηλυτίζει ἀμέσως τὴν εὔνοιαν. Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν ἡ καλοσύνη της καὶ μία εὐγένεια ἔμφυτη. Πάντοτε ἁπλούστατα ντυμένη ὄχι μόνο ἀποφεύγει τὸ θορυβῶδες ντύσιμο, ἀλλὰ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι μεσολαβεῖ προσπάθεια γιὰ σουρντίνα παρατεταμένη σὲ κάθε κοσμικὸ πέρασμά της. Ἴχνος σνομπισμ[illegible] [illegible] τὴν ἀνωτερότητα τῶν ἀξιωμάτων τοῦ συζύγου [illegible]

Ἡ Μονταὶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μία νέα ἐμφάνισις ποὺ ἔκανε εὐχάριστη ἐντύπωσι στοὺς κοσμικοὺς κύκλους εἶνε τῆς δ)νίδος Μυταράκη. Ἕνα σύνολον Παριζιάνικης κούκλας· εἰς τὴν παρομοίωσιν συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ κομψότατο ντύσιμό της. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φορεῖ λευκὲς κρὲπ-ντὲ-σὶν τουαλέττες, εἴδυς σπόρ, καζάκα καὶ φούστα πλισσὲ μὲ echarpe μπλὲ ρουά. Σιλουέττα συμμετρικὴ καὶ ἐκτάκτως κομψή.

—Ἡ πέμπτη Κυριακὴ τῶν ἱπποδρομιῶν εἶχε συγκεντρώση πολὺ chic κόσμο. Ἡ συννεφιὰ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ντυθοῦν αἱ περισσότερες Ἀθηναῖες ἁπλὰ μὲ ταγιὲρ ἢ μαντὼ σπόρ. Ὡς κομψότεραι ἀναφέρονται ἡ κ. Δ. Βλαστοῦ μαντὼ μαύρη Kasha γαρνίρισμα μαῦρο ἄσπρο, θαυμασίας κούπ. Καπέλλο λευκὸ μπανκὸκ κορδέλλα μαύρη. Ἡ κ. Φωτιάδη τουαλέττα καὶ μαντὼ λευκά, καπέλλο ἐπίσης. Ἡ κ. Δούμα τουαλέττα καὶ μαντὼ μπλὲ λαβάντ.

—Ὡραιότερες ἦσαν ἡ δ)νὶς Νέλλη Μεξίκη, ἡ δὶς Γουὲλλς τουαλέττα καὶ μαντὼ ἐκτάκτως chic σὲ ἀπόχρωσι βυσσίνου.

— Τὴν παρελθοῦσα Κυριακὴ χορὸς-τσάϊ στὸ Καστρί. Ἡ Ἑλβετικὴ βεράντα πολὺ εὐχάριστη. Γκροὺπ ἀπὸ γνωστοὺς Ἀθηναϊκοὺς τύπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίναμεν τὸν κ. καὶ τὴν κ. Πάτση, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μπένση, τὴν κ. Ἀλεξανδρῆ, τὸν κ. καὶ κ. Πολίτου πολὺ εὔμορφη καὶ ἐκτάκτως κομψὴ μὲ ταγιέρ, μαύρη Kasha γαρνιρισμένη μὲ λευκή, καπέλλο ψάθα μαύρη μὲ τριαντάφυλλα λευκά. Τὸν κ. καὶ κ. Λ. Πετυχάκη μαῦρο κομψὸ ταγιέρ. Ἡ δ)νὶς Σ. Σαμαρᾶ πολὺ εὔμορφη τουαλέττα τὲτ-ντε-νέγκρ. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀγγελιδάκη τύπος ὡραίας κρεολῆς, τουαλέττα λευκὴ καὶ μαύρη. Ἡ κ. Καλλέργη, ὁ κ. καὶ ἡ δὶς Λεκατζᾶ. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δαραλέξη, ὁ κ. καὶ ἡ δ)νὶς Διαμαντοπούλου. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ναούμ.

— Προχθὲς χορευτικὴ μαστίχα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἀλ. Δημητριάδη εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἔπαυλίν των. Αἱ αἴθουσαι διασκευασμέναι μὲ ἐξαιρετικὴν καλαισθησίαν ἕνας διάκοσμος ἀνοιξιάτικος μεταξωτὰ ἀνθισμένα παραπετάσματα, φόντο μπλὲ-ροιὰ μὲ ρὸζ ἐγκλαντίνες, ἀμπαζοὺρ καὶ παραβὰν στὸν ἴδιο συνδυασμό.

—Ἡ δὶς Ἔφη Δημητριάδη ἕνα ἔμψυχον κομψοτέχνημα μὲ τουαλέττα κρὲπ-σπεσιὰλ χρώματος βερύκοκου μὲ ζωρζὲττ ὁμοιόχρωμη. Ἡ δὶς Προβελεγγίου τουαλέττα ἐμπριμὲ λευκὴ καὶ μπλὲ- ρουά. Ἡ δὶς Καπιτσίνη τουαλέττα βὲρ-ἀμὰντ κρὲπ μπανζὸ καὶ κρὲπ σατὲν ὁμοιόχρωμον. Ἡ δὶς Μεταξᾶ τουαλέττα λευκὴ ὅλο ἀζοὺρ καὶ παννὼ πλισσέ. Ἡ δὶς Τατιανὴ Δημητρακοπούλου ὡραιοτάτη μὲ τουαλέττα μουσσελίνα ρόζ, καὶ μεγάλη καπελλὶν ψάθα ὁμοιόχρωμη.

— Τὸ ρεκὸρ τῶν chic συγκεντρώσεων εἶνε στὸν κῆπο τοῦ Πτὶ-Παλαί. Σὲ πλαίσιον καταπράσινο κάτι χαρακτηριστικὲς μεγάλες λινὲς ὀμπρέλλες σὲ χρώματα ὀράνζ, κόκκινες, πράσινες, κίτρινες.

—Ἀπὸ τὴν κοσμικὴν συνάθροισιν τοῦ Πτὶ-Παλαὶ τῆς παρελθούσης Δευτέρας.

—Ἡ κ. Ἀ. Μιχαλακοπούλου ταγιὲρ γκρὶ καὶ καπέλλο μπλέ. Ἡ κ. Καφαντάρη λευκὰ καὶ μὼβ καπέλλο. Ἡ κ. Γ. Ἀθανασιάδη μαύρη τουαλέττα καὶ καπέλλο. Ἡ κ. Ἀρβανιτίδη πολὺ εὔμορφη τουαλέττα μπὲζ γοῦνα ὁμοιόχρωμη, καπέλλο μπανκὸκ μπέζ.

-- Μία ἀσυνείθιστη ἐμφάνισις τῆς δίδος Γκέκα, ἕνα ἔμψυχον παστέλ, μὲ μάτια πράσινα φωτεινότατα ποὺ ἤρχοντο σὲ εὐχάριστο συνδυασμὸ μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά της, τουαλέττα πράσινη καπέλλο μικρὸ πράσινο.

—Ἡ δὶς Σκρινῆ κομψοτάτη πράσινη μαντὼ καὶ καπέλλο.

—Ἡ κ. Ἰακ. Νεγρεπόντη. Ἡ κ. Λομπρέστη. Ἡ κ. Κοντογιάννη Ἡ κ. Λίτσα. Ἡ κ. Δεληγιάννη. Η κ. Μικρουλάκη. Ἡ δὶς Καμάρα κομψὴ τουαλέττα καὶ καπέλλο μπλὲ καὶ ἄσπρο. Ἡ κ. Α. Μορρέλλα μαντὼ μαῦρο μὲ ρενὰρ καὶ σένζ. Ἡ κ. Κούλη, ἡ κ. Σταθάτου, ἡ κ. Πετρίδη, ἡ κ. Μασσὸν κομψὴν τουαλέτταν μπὲζ καὶ καπέλλο ὁμοιόχρωμον. Ἡ δὶς Κατσαροῦ τουαλέτταν μπὲζ καὶ ἰδιότυπον καπέλλο καστόρι μὲ ψάθα καφέ. Ἡ κ. Ψημμένου. Ἡ κ. Λιβιεράτου. Ἡ κ. Μελᾶ.

Ἡ Μονταὶν

ΝΑΞΙΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΦΑΓΟΥ

[Στὴ γλῶσσα τοῦ τόπου]

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνας ἄντρας καὶ ἀρραβωνιάστηκε μὲ μίνιανε ποὔκανε πῶς τάχατες δὲν ἔβαζε μπουκιὰ στὸ στόμα τση. Ἀφοῦ λοιπὸν τὴν ἐπήρενε καὶ τοῦ μαερέψενε τὸ μεσημέρι, τῆς λέει : «Ἔλα κ' ἐσὺ κάτσε νὰ φάμενε». — «Δὲν πεινῶ», τοῦ ἀποκρίνεται αὐτή. Σὰν ἐπεράσανε δύο ὧρες τὸ μεσημέρι κ' εἴδενε πῶς ἤλειπεν ὁ ἄντρας τση καθίζει ἡ καλή σου καὶ σοῦ τὴν πατόνει (γεμίζει τὴν κοιλιά της) ὥς ἀπάνω. Τὸ βράδυ ἠγύρισεν ὁ ἄντρας στὸ σπίτι του, τοῦ στρώνει τραπέζι, τσὴ λέει πάλ' ἐκεῖνος : — «Ἔλα μάγκους μου νὰ φᾶς τὸ βράδυ ποὖσαι νηστικὴ ἀπὸ τς' αὐγὲς τοῦ Θεοῦ..» —«Δὲν τρώω, δὲν πεινῶ». Νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμεν· ἔτσι δὰ πάντα τὰ κάνενε, δὲν ἠτρώενε μὲ τὸν ἄντρα τση, καὶ καθὼς ἤφευγεν ἐκεῖνος ἠμπινούντανε στὸ φαΐ. Μιά, δυὸ μέσ' τσὴ πολλαὶς τὰ καταλάβενε κι' ἐκεῖνος καὶ τήνε πέρνει καὶ πάει στὸ χωράφι. Σἂν ἠκοντεύγενε τὸ μεσημέρι στρώνει χάμω καὶ τσῆ λέει : —«Ἔλα πγιὰ τώρα τὸ βρισκούμενο, ὀξοχὴ εἶνε» — «Δὲν πεινῶ, δὲν τρώω». Ἀφοῦ περάσενε δυὸ τρεῖς ὧραις τὸ μεσοκόπισμα τοῦ νήλιου εἴδενε πῶς δὲν ἔχει στὸν νοῦν νὰ τήνε πάει στὴ χώρα κ' ἠρχίζενε νὰ τὴν κόβγῃ λύρα, ἠφώναζεν ἔτσὰ ψώματα:— «Γειτόνισσα, γειτόνισσα νἄρθω καλότυχη νὰ μοῦ δώκῃς τὴν τριχιὰν ; (γιὰ νὰ πάῃ στὴ χώρα νὰ φάῃ ἦταν ὁ λοαρισμός). Τσῆ κάν' ὁ ἄντρας :

—«Στάσου δά κ' ἔχεις καιρὸ τὸ βράδυ.» Μέσ' στὴν πολλὴ ὥρα πάλι —«καλ' εἶντα θές, γειτόνισσα, τὴ σκάφη; τώρα ἔρχουμαι καὶ σοῦ τῆνε δίνω»· τσῆ κάνει πάλ' ὁ ἄντρας—«κακιὰ ποῦν γειτόνισσα; δὲ βλέπω 'γὼ γειτόνισσα· κάτσ' ἐδῶ καὶ τὸ βράδυ πάμενε μαζὶ στὴ χώρα.» Σἂν ἠστρέφουν τηνες πγιὰ στὴ χώρα δὲν ἤβλεπεν ἀπὸ τὴν πεῖναν τση κ' ἠπιάκενε κἄτι μαύραις μαμούναις ποὖνε στὸ δρόμο, κατσαρίδες, τσ' ἤτρωενε κ' ἤλεενε—«ἐληδάκια μου, γρηληδάκια μου ποδάρια δὲν εἴχετε καὶ ποδάρια κάμετε νἄρθετε νὰ μεῦρετε νὰ σᾶσε κουρκαλίσω». Ἀπὸ στότες ἠκαθούντουνε πγιὰ στὸ τραπέζι μὲ τὸν ἄντρα τση καὶ δὲν ἠκάνενε πγιὰ εὐτὰ τὰ κουρουφέξαλα. — Παραμῦθι μύθαρος, ἡ κοιλιά σας πίθαρος.

Η ΝΤΕΜΠΕΛΑ

Ἤτανε μιὰν ἄλλη ντεμπέλα, οὔτε νὰ μαερέψῃ ἠθέλενε οὔτε νὰ σαρώσῃ οὔτε τίπτα μὸν' οὖχενε μιὰν προβειὰ ἀπο πάν' ἀπὸ τὸ τραπέζι, καὶ σὰν ἤθελε νἄρθ' ὁ ἄντρας τση νὰ φέρῃ κρηάς, ψουνητά, αὐτὴ τ' ἀκούμπανε στὸ τραπέζι κ' ἠλέενε: — «Ἀκοῦς, προβειά, μαέρεψέ τα.

Σἂν ἤθελε νἄρθῃ τὸ μεσημέρι καὶ τἄβανεν ὁ ἄντρας μαζίν τση πῶς βαρυέται νὰ τοῦ κάμῃ φαΐ, ταβάνενε πάλ' ἐκείνη μὲ τὴν προβειά : — «Γιάντα, προβειά, δὲν ἐμαέρεψες ;» Μιὰ δυὸ τὴν ἀβιζαρίζενε—«Μπρὲ γυναῖκα μου, μπρὲ μάτια μου, δὲ μαερεύγ' ἡ προβειά, ἐσὺ θὰ μαερέψῃς». Μέσ' σ' τὴν τρίτη πγιὰ τσῆ λέει : — «Καλὰ ἡ προβειὰ φταίει καταιβάσε τηνε νὰ τῆνε δείρωνενε.» Τῆνε ρίχτει κι' ὁ καλός σου στὴ ράχιν τση καὶ —«νὰ προβειὰ τούτη σοῦ δίνω, τούτη σοῦ χαρίζω, δὲ μαερεύγεις προβειά !» κ' ἠκάνενε πῶς δέρνει μαθὲς τὴν προβειὰ μὰ πόνενεν ἐκείνη ποὖταν ἀπὸ κάτω, σοὔκαμενενε τὴν καλή σου ἀπ' ἁλατσιοῦ· ἐκείνη πγιὰ ἠφωνάζενε :— «Σώνει πγιά, ἄντρα μου, σώνει, ἐγὼ θὰ φκιάνω τὸ φαΐ δὲ θ' ἀφίνω πγιὰ τὴν προβειά». Τὸ αὐτὸ τὤχουνε νὰ ποῦνε πῶς τὸ ξῦλο ἤβγηκε ἀπὸ τὴν παράδεισο.

(Ἐκ τῶν «Ἀναλέκτων» τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ»)

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΟΥ Α. ΦΡΑΝΣ

Σὲ κάποιο παλαιοβιβλιοπωλεῖο τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Ὀνορίου ὁ ἀποβιώσας Ἀκαδημαϊκὸς Ἀνατὸλ Φράνς, συνάντησε μιὰ κυρία ποὺ τοῦ τὴν εἶχαν συστήσει σὲ κάποιο σαλόνι. Αὐτὴ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὸν συγγραφέα τῆς «Θαΐδος» τοὺς ἐνθουσιασμούς της καὶ τοὺς θαυμασμούς της.

— Καὶ ποιὸ ἀπὸ τὰ βιβλία μου σᾶς ἀρέσει περισσότερο, κυρία ; τὴν ἐρώτησε ὁ μέγας συγγραφεύς.

Ἡ κυρία ἐδίσταζε.

—Ἡ «Σμαλτωμένη Θήκη», ἴσως ; εἶπε ὁ Φράνς.

—Ὢ ! τὶ θαῦμα ! τὶ ἀριστούργημα ! ἀναφώνησε ἡ κυρία.

Ὁ Φρὰνς μυρίστηκε τότε ὅτι ἡ κυρία τὸν ἀγνοοῦσε ὅλως διόλου. Γι' αὐτὸ βρῆκε ἕνα τίτλο ἑνὸς ἔργου ποὺ δὲν ἔγραψε ποτὲ καὶ τὴν ἐρώτησε :

— Καὶ τὸ «Χρυσὸ Μῆλο» πῶς σᾶς φαίνεται ;

—Ὢ ! αὐτὸ εἶνε τὸ προσκέφαλό μου, μαίτρ.

Ὁ Φρὰνς ὑπεκλίθη καὶ εἶπε :

— Κυρία μου, σᾶς εἶμαι εὐγνώμων. Καθὼς βλέπω μὲ... παραδιαβάζετε !...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΛΥΠΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

[ΤΟΥ PIERRE LOTI]

Μιὰ βραδειὰ ἀφοῦ μετέφερε μὲ τὴν κανονιοφόρο του ἕνα φορτίο καταδίκους στὸ μεγάλο βαπόρι ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴ Νέα Καληδονία, ὁ Ὕβ μοῦ διηγήθηκε μιὰ ἁπλῆ μικρὴ ἱστορία.

Μεταξὺ τῶν καταδίκων ἦτον ἕνας γέρος ὡς ἑβδομῆντα χρόνων κι' ἐκρατοῦσε ἕνα σπουργιτάκι σ' ἕνα μικρὸ κλουβί.

Ὁ Ὕβ, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, ἄρχισε συνομιλία μὲ τὸ γέρο κατάδικο, ποὺ δὲν ἦταν, λέει, ἀντιπαθητικός—ἀλλὰ ἦταν δεμένος μὲ ἕνα νέο καλοντυμένο, ἀηδῆ, ὑπεροπτικό, μὲ γυαλιὰ μυωπικὰ σὲ λεπτὴ πελιδνὴ μύτη.

Ὁ γέρος ἀλήτης, ποὺ εἶχε συλληφθῆ πέμπτη ἢ ἕκτη φορὰ γιὰ κλοπή, ἔλεγε: «Πῶς νὰ μὴν ξανακλέψῃς σὰν τὤκανες μιὰ φορά—καὶ σὰν δὲν βρίσκεις δουλειά—καὶ οἱ ἄνθρωποι σὲ διώχνουν ἀπὸ παντοῦ; Πρέπει ὡς τόσο νὰ φᾷς!... Τὴν τελευταία φορὰ καταδικάστηκα γιὰ ἕνα σακκὶ πατάτες ποῦ πῆρα ἀπὸ ἕνα χωράφι, γιὰ ἕνα καμτσίκι, κ' ἕνα καρποῦζι. Δὲν μποροῦσαν ὅμως νὰ μ' ἀφήσουν νὰ πεθάνω στὴ Γαλλία; Γιατὶ μὲ στέλνουν ἐκεῖ κάτω, στὴν ἡλικία μου;....»

Καὶ εὐχαριστημένος ποὺ κἄποιος τὸν ἄκουε μὲ καλωσύνη, ἔδειξε τότε στὸν Ὕβ, ὅ,τι ἀποτελοῦσε τὴν μόνη του κοσμικὴ χαρά: τὸ κλουβὶ μὲ τὸν σπουργίτη. Τὸν ἡμερωμένο σπουργίτη ποὺ ἐγνώριζε τὴν φωνή του καὶ ἕνα χρόνο τώρα, στὴ φυλακή, εἶχε ζήσει πάνω στὸν ὦμό του... Ἄχ! μὲ πόσες δυσκολίες καὶ παρακάλια κατώρθωσε νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ πάρῃ μαζί του τὸ σπουργιτάκι του!... Κ' ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ νὰ τοῦ κάνῃ κ' ἕνα κλουβὶ γερὸ γιὰ τὸ ταξεῖδι... νὰ βρῇ ξύλα, τέλι καὶ λίγη πράσινη μπογιὰ νὰ τὸ βάψῃ... μὰ ἔγινε ὡραῖο!

Ἐδῶ θυμοῦμαι ἀκριβῶς τὰ λόγια τοῦ Ὕβ: «Κακόμοιρος σπουργίτης! Εἶχε μέσα στὸ κλουβί του, γιὰ φαΐ, ἕνα κομμάτι ἀπὸ κεῖνο τὸ μαῦρο ψωμὶ ποὺ δίνουν στὴς φυλακές. Μὰ φαινόταν εὐχαριστημένος. Πηδοῦσε ζωηρὰ ὅλη τὴν ὥρα σὰν κάθε ἄλλο πουλί.»

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ὅταν ἄραξαν πλάϊ στὸ μεγάλο βαπόρι καὶ οἱ κατάδικοι ἄρχισαν νὰ ἐπιβιβάζωνται γιὰ τὸ μακρυνὸ ταξεῖδι, ὁ Ὕβ ποὺ εἶχε λησμονήσῃ τὸ γέρο ξαναπέρασε κατὰ τύχην ἀπὸ κοντά του.

— Νὰ πάρτο, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος δίνοντάς του τὸ κλουβάκι ἀδειανό, καὶ ἡ φωνή του ἀντήχησε παράξενα, ραγισμένα. Σοῦ τὸ χαρίζω, μπορεῖ νὰ σοῦ χρησιμεύῃ ἐσένα, νὰ σοῦ κάνῃ εὐχαρίστησι...

— Μπᾶ, ὄχι! διεμαρτυρήθη ὁ Ὕβ. Πρέπει νὰ τὸν πάρῃς μαζί σου ... θἆνε ὁ σύντροφός σου ἐκεῖ κάτω ...

— Μὰ δὲν εἶνε πειὰ μέσα, εἶπε ὁ γέρος. Δὲν τὸ ξέρεις: Δὲν εἶνε πειά ...

Καὶ δυὸ δάκρυα ἀσυγκράτητα ἐκύλησαν στὸ ρυτιδωμένο του πρόσωπο.

Σὲ κἄποιο στρίμωγμα, κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς μὲ τὴν κανονιοφόρο· εἶχε ἀνοίξῃ ἡ πορτίτσα τοῦ κλουβιοῦ καὶ ὁ σπουργίτης τρομαγμένος ἐπέταξε ἔξω, κ' ἔπεσε στὴ θάλασσα γιατὶ εἶχε κομμένη τὴ μιὰ φτεροῦγα. Ἄχ! τί φοβερὴ ἡ στιγμὴ ἐκείνη! Νὰ τὸ βλέπῃς νὰ προσπαθῇ νὰ σωθῇ καὶ στὸ τέλος νὰ τὸ πάρῃ τὸ ρέμμα κουρασμένο, καὶ νὰ μὴ μπορῇς νὰ τὸ βοηθήσῃς! Στὴν ἀρχὴ ὁ κατάδικος θέλησε νὰ φωνάξῃ, νὰ ζητήσῃ βοήθεια, νὰ παρακαλέσῃ τὸν Ὕβ ....Μὰ ἐσώπασε γιατὶ καταλάβαινε τὴ θέσι του: ποιὸς θὰ τὸν ἐλυπόταν, ποιὸς θὰ τὸν ἄκουε, αὐτὸν ἕνα γέρο κατάδικο... καὶ τί ἤθελε νὰ σταματήσουν τὸ πλοῖο γιὰ νὰ σώσουν ἕνα σπουργίτη ποὺ πνιγόταν—ἕνα φτωχὸ σπουργίτη κατάδικο;... Κ' ἐσώπασε, κ' ἔμεινε ἀκίνητος στὴ θέσι του βλέποντας ν' ἀπομακρύνεται τὸ μικρὸ σταχτὶ σωματάκι ποὺ ταραζόταν ἀκόμα πάνω στὸ νερό.

Καὶ τώρα πειὰ ἐννοοῦσε τὴ μοναξιά του καὶ χονδρὰ δάκρυα, δάκρυα θλίψης γιὰ τὴ μόνωσί του τοῦ θάμπωναν τὰ μάτια—κι' ὁ νέος κύριος μὲ τὰ γυαλιά, ὁ ἁλυσσοδεμένος μὲ τὸ γέρο, γιὰ τὸ ταξεῖδι ἐγελοῦσε περιπαιχτικά....

Τώρα πειὰ ποῦ ἔλειπε τὸ πουλὶ δὲν ἤθελε καὶ τὸ κλουβάκι ποὺ τὤχε φτιάξῃ τόσο προσεχτικὰ γιὰ τὸ μικρό του σύντροφο. Τό ἔδινε τοῦ καλοῦ ναύτη ποὺ καταδέχθηκε νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Κι' ὁ Ὕβ, συγκινημένος, ἐδέχθηκε τὸ δῶρο—τὸ ἄδειο κλουβί—γιὰ νὰ μὴ πικράνῃ περισσότερο τὸ γέρο ἐγκαταλελειμμένο, δείχνοντας περιφρόνησι γιὰ τὸ δῶρο του ποὺ τοῦ εἶχε στοιχίσῃ τόσους κόπους.

— Ἂν μπορούσαμε, εἶπα τοῦ Ὕβ, νὰ τοῦ στείλωμε ἕνα ἄλλο πουλί ...

— Κ' ἐγὼ τὸ ἐσκέφθηκα, ἀπάντησε ὁ Ὕβ. Ν' ἀγοράσω ἕνα ὡραῖο πουλὶ καὶ νὰ τοῦ τὸ πάω αὔριο μὲ τὸ κλουβάκι του. Θὰ προφθάσωμεν ὅμως πρὶν φύγῃ τὸ πλοῖο; Μόνο σεῖς, ἄλλως τε μπορεῖτε νὰ πάρετε τὴν ἄδεια ν' ἀνεβῆτε αὔριο πρωΐ, καὶ νὰ ζητήσετε τὸ γέρο ...

Δὲν ἐξετέλεσα, ἐν τούτοις, τὸ σχέδιό μου. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἅμα ἐξύπνησα, ἀφ' οὗ ἐπέρασε ἡ πρώτη ἐντύπωσις τὸ βρῆκα ἀστεῖο καὶ παιδιάστικο. Ἡ λύπη τοῦ καταδίκου δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ παρηγοριοῦνται μ' ἕνα παιγνιδάκι.

Ὁ καϋμένος ὁ γέρος κατάδικος ἔμενε ὁλόμονος στὸν κόσμο! Γι' αὐτὸν οὔτε τὸ ὡραιότερο παραδείσιο πουλὶ δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ φτωχὸ σπουργιτάκι μὲ τὸ κομμένο φτερό, τὸ μεγαλωμένο μὲ τὸ μαῦρο ψωμὶ τῆς φυλακῆς, ποὖχε ξυπνήσῃ αἰσθήματα γλυκὰ μέσα στὴν καρδιὰ ποὺ εἶχε σκληρύνῃ ἡ ζωή, μέσα στὴν καρδιὰ τὴν μισοπεθαμένη...

Πιὲρ Λοτὶ

ΠΑΡΑΚΙΝΗΣΙΣ

Μονάχη μᾶς ἀκαρτερεῖ εἰς τὸ γιαλὸ ἡ βαρκοῦλα·
Κατέβα, κόρη, ξύπνησε, ἐπρόβαλ' ἡ αὐγοῦλα.
Κουπιὰ τὰ χείλη θἄχουμε ποὺ θὰ γλυκοφιλιοῦνται,
Καὶ γιὰ πανιὰ τοὺς στεναγμοὺς ὁποῦ θὲ νὰ γροικιοῦνται.
Τ' ἀέρι θἄρχεται γλυκὰ τὴ βάρκα μας νὰ σπρώχνῃ,
Κ' ἡ παρουσιά μας τ' ἄγρια τὰ κύματα θὰ διώχνῃ.
Καὶ ὅταν, κόρη, φθάσουμε σὲ ἕνα ἀκρογιάλι,
Ὁποῦ θὰ σπάῃ ἀτάραχο τὸ κῦμα ἀγάλι—γάλι,
Θὲ νἄβγουμε νὰ στήσουμε ἐκεῖ τὴν κατοικιά,
Καὶ σύντροφο θὲ νἄχουμε τὰ ὁλόθερμα φιλιά,
Τὴν εὐτυχιά μας τὰ πουλιὰ θὰ γλυκοκελαϊδοῦνε
Τὰ χελιδόνια ὁλόγυρα σὲ 'μᾶς θὲ νὰ πετοῦνε,
Μακρυὰ ἀπὸ 'μᾶς θὰ φεύγουνε οἱ στεναγμοί, τὰ πάθη
Θὰ μᾶς δροσίζει ὁ ἔρως μας ὅπως δροσίζουν τ' ἄνθη.
Λοιπὸν κατέβα, ξύπνησε, ἐπρόβαλ' ἡ αὐγοῦλα
Ψυχή μου, πρόβαλε καὶ σύ, μᾶς καρτερεῖ ἡ βαρκοῦλα.

Ἐν Ζακύνθῳ 1884

Δ. Ε. Μαρτινέγκος

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

Τώρα γύρω 'στὴ φωτιὰ
ποὺ καθήμεθα, παιδιά μου,
νά, ἡ ὥρα μιὰ ματιὰ
νὰ γυρίσω 'στὰ παληά μου·

ἄλλη μιὰ νὰ 'θυμηθῶ
τοῦ παληοῦ καιροῦ τὴν χάρι
καὶ νὰ τὴν διηγηθῶ
— Συναξάρι, γιαγιακούλα μ',
[συναξάρι.

***

Δὲν εἶν', ὄχ', ὑπερβολὴ
εἴχαμ' εὐμορφιαῖς καὶ κάλλη,
καὶ μᾶς 'πήγαινε πολὺ
ἡ μπιμπίλα καὶ τὸ σάλι.

Ἦσαν ὅλοι μὲ μυαλό,
μὲ τιμὴ τὸ παλληκάρι,
τὸ κορίτσι 'ντροπαλό.
— Συναξάρι, γιαγιακούλα μ',
[συναξάρι.

***

Ταῖς βραδυαῖς πολιτικὰ
δὲν γνωρίζαμ' ἐμεῖς πρῶτα,
οὔτε πιάνα φορτικά,
οὔτε τσάϊ μὲ μπισκότα.

Δυὸ λογάκια 'ξυπνητὰ
λίγο πνεῦμ' ἀπ' τὸ Φανάρι
καὶ δυὸ κάστανα ψητά.
— Συναξάρι, γιαγιακούλα μ',
[συναξάρι.

***

Εἴχαμε οἱ πρωτινοὶ
καὶ δασκάλους ξακουσμένους.
ἦσαν λίγοι πλὴν τρανοί,
κ' ἦσαν ἄνθρωποι τοῦ Γένους.

Γράμματα χριστιανικά,
γράψιμο μαργαριτάρι
καὶ γερὰ Ἑλλην.κά,
— Συναξάρι, γιαγιακούλα μ',
[συναξάρι.

***

Καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
εἶχον τότε μιὰ φροντίδα,
ν' ἀναστήσουν τὴν νεκρή,
τὴν μεγάλην μας πατρίδα.

Μὲ λαχτάρα μοναχὴ
πιὸ παιδὶ νὰ πρωτοπάρῃ
τῆς μητρός του τὴν εὐχή.
— Συναξάρι, γιαγιακούλα μ',
[συναξάρι.

(Τὰ Ἄσματα)

Ἠλίας Τανταλίδης

ΣΑΤΙΡΙΚΑ

Ἡ τύχη μᾶς ἀντάμωσε τοὺς δυό,
μιὰ στιγμὴ στὴν ἀκάθαρτη ἀγορά.
Εἶχα τριάντα χρόνια νὰ σὲ διῶ.

Εἴσουν ἐσὺ τῆς νιότης μου ἡ χαρά.
Μᾶς γελάσαν ξανὰ οἱ φευγάτοι χρόνοι,
καὶ βιαστικὰ κι' ἀπάντεχα ἐκεῖ δά

τῶν ἐρώτων τἀθάνατο τἀηδόνι
ξανάρχισε τὸ θεῖο κελαϊδισμό·
στὸν κῆπο νά! τἀγιόκλημα φουντώνει,

νὰ τὸ κορμί σου τὸ λαχταριστὸ ...
— Χοντρὴ γυναῖκα, τσακισμένη ἐσύ,
καὶ σωμένος ψαρότριχος ἐγώ!—

Καὶ χωριστήκαμε ἥσυχα. Ἡ ζωή.

(Σατιρικὰ Γυμνάσματα)

Κωστῆς Παλαμᾶς

Ο ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣΥΝΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

[Ὁ Ἅγιος Γεώργιος καὶ οἱ Ἑλληνικοὶ ἀγῶνες.—Ὁ Δεξίλεως τῆς Πίστεως.—Ὁ Ἅγιος καὶ τὸ σαραντάπηχο φίδι.— Τί πιστεύουν οἱ Τοῦρκοι Σπαΐδες.—Αἱ σημαίαι τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων.—Ἀπὸ τοῦ Τάσσου μέχρι τοῦ Βεράρεν].

ΑΓΙΟΣ Γεώργιος ἦτο ἐκ πατρὸς Καππαδόκης καὶ ἐκ μητρὸς Παλαιστίνιος. Διετέλεσεν ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ, θαυμαζόμενος διὰ τὸ παράστημά του καὶ τὴν ἀνδρείαν του. Τὸ ἀξίωμά του ἦτο «τριβοῦνος» ἤτοι χιλίαρχος. Ἐπὶ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ τόσον συνεκινήθη ἀπὸ τὰ μαρτύρια τῶν πρώτων Χριστιανῶν καὶ τὴν πίστιν των, ὥστε παρρησίᾳ ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν καὶ ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ὡμίλησε πρὸς τοὺς στρατιώτας του. Ὁ Διοκλητιανὸς ἐξεμάνη ἐναντίον τοῦ ἀποστάτου ἀξιωματικοῦ καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον. Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἀπεκεφαλίσθη τῷ 296. Ἕνας πιστὸς στρατιώτης του κατώρθωσε νὰ μεταφέρῃ τὸ ἱερὸν λείψανον εἰς τὴν κωμόπολιν τῆς Παλαιστίνης Λύδδαν—τὴν πατρίδα τῆς μητέρας τοῦ Ἁγίου—ὅπου καὶ τὸ ἔθαψεν. Ἀργότερα εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἐκτίσθη ναὸς πρὸς τιμήν του.

Κατὰ τὰς σταυροφορίας οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γενουᾶται ἀνεκήρυξαν προστάτην των τὸν Ἅγιον Γεώργιον. Κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Ἅγιος ἐβοήθησε Ριχάρδον τὸν Λεοντόκαρδον, φανερωθεὶς εἰς αὐτ[illegible] τῇ λαμπρότητι εἰς τὴν κρισιμωτέραν στιγμὴν ἀπο[illegible]ῆς καὶ ἐνθουσιάσας τὸ χριστιανικὸν στράτευμα. Ἡ ἐν Ὀξφόρδῃ Σύνοδος ὥρισε τὸν Ἅγιον Γεώργιον ὡς προστάτην τῆς Ἀγγλίας, μὲ ἡμέραν ἑορτῆς τὴν 23ην Ἀπριλίου. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀρμένιοι τιμοῦν ἐξόχως τὸν τροπαιοφόρον τῆς χριστιανοσύνης. Εἰς τὴν Προῦσαν μάλιστα οἱ ἐκεῖ Ἀρμένιοι διηγοῦντο ἄλλοτε, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ περιηγητοῦ Πὼλ Λουκάς, ὅτι κάθε Παρασκευὴν τοῦ μηνὸς Μαΐου ἕνας καβαλλάρης ἐπήγαινε εἰς τὴν Ἀρμενικὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου καὶ ἐκτυποῦσε πολλὲς φορὲς μὲ τὸ κοντάρι του ἕνα κοίλωμα εὑρισκόμενον εἰς τὸ βάθος τοῦ ναοῦ.

Οἱ καθολικοὶ λατρεύουν ἐπίσης μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ τὸν Ἅγιον Γεώργιον. Διότι κατὰ μίαν περίεργον στατιστικήν, τριάντα σώματα τοῦ Ἁγίου καὶ ἕνδεκα αὐτοῦ κεφαλαὶ διατηροῦνται ἀκόμη εἰς διάφορα μοναστήρια τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐξύμνησε τὸν Τροπαιοφόρον μὲ ἐμπνευσμένα ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν βάσιν τὴν παράδοσιν τῆς Βασιλοπούλας καὶ τοῦ πτερωτοῦ δράκοντος:

Ἅγιε μου Γιώργη ἀφέντη μου καὶ πρῶτε καβαλλάρη
Ἁρματωμένος μὲ σπαθὶ καὶ μ' ἀργυρὸ κοντάρι.
Θεριὸ εἴχαμε στὸν τόπο μας σ' ἕνα βαθὺ πηγάδι.
Ἀνθρώπους τὸ δειπνούσανε κάθε Σαββάτο βράδυ...

Ἀλλ' ἕνα Σάββατο ποὺ ἔβαλαν κλῆρον ποῖος θὰ στείλῃ τὸ παιδί του πρὸς βορὰν τοῦ θηρίου, ὁ κακὸς κλῆρος ἔπεσε εἰς τὴν κόρην τοῦ Βασιλιᾶ. Ὁ Βασιλιᾶς ὑπακούει εἰς τὴν σκληρὴ μοῖρα, ἀλλὰ προσεύχεται καὶ εἰς τὸν Ἅγιον, ζητῶν τὴν σωτηρίαν της.

Καὶ τὸ θεριὸ κατέβαινε καὶ σειούσανε τὰ δέντρα
Κι' ἡ κόρη πάντα ἔλεγε ἀλλοίμονο σὲ μένα.
Σηκόνουμαι ἀνατολικὰ καὶ κάνω τὸ σταυρό μου

. . . .

Μιὰ κονταριὰ τοῦ ἔσυρε τὸ βρίσκει μὲς στὸ στόμα
Θρῆνος μεγάλος γίνηκε στὶς πέτρες καὶ στὸ χῶμα...
Ξένε μου, ποῦ εἶνε ὁ τόπος σου καὶ ποῦ εἶνε ἡ κατοικιά σου,
Νὰ εἰπῶ καὶ τοῦ πατέρα μου νὰ κάμῃ τς' ἀφεντιᾶς σου;
Ξένε μ', ὅταν κοιμώσουνε ἦρθ' ἕνα περιστέρι
Βαστοῦσε τίμιο σταυρὸ εἰς τὸ δεξί του χέρι,
Καὶ εἶχε ἀπάνω γράμματα γιὰ σένα μ' Ἅγιε Γιώργη
Ποὺ γλύτωσες τὴν κοπελιὰ ἀπ' τοῦ θεριοῦ τὸ στόμα
Κι' ὁ Βασιλιᾶς σὰν τἄκουσε μεγάλη χάρι δίνει.

⁂

Πόσοι εἶνε οἱ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἑορτάζοντες Ἕλληνες; Χιλιάδες χιλιάδων βεβαίως. Καὶ τοῦτο ἀπὸ τῶν παλαιῶν χρόνων. Ἕνας Ἄγγλος περιηγητὴς ὁ Ρικώ, ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα, γράφει: «Δὲν ὑπάρχει χωριὸ ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ἐκκλησίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, χωριὰ δὲ ὁλόκληρα εἶνε ἀφιερωμένα εἰς τὸν Ἅγιον, ὁμώνυμα τῆς Ἐκκλησίας του».

Ἐνθυμηθῆτε, παρακαλῶ, τὴν Ἑλληνίδα ἐκείνη χωριατοπούλα,-τὴν κόρη τοῦ ἀρχιτσέλιγκα. Ἦτο ἕνα εἶδος Μαρίας Πενταγιώτισσας στὴν ὀμορφιά. Ὅλα τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ καὶ συγχρόνως ἄλλων δέκα χωριῶν τῆς περιοχῆς εἶχαν βουρλισθεῖ γιὰ τὰ κάλλη της. Ἀλλ' ἡ Γιωργούλα ἔλεγε: «—Πατέρα μου, Γιώργη θὰ πάρω». Ἡ προτίμησίς της ἔπεσεν εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ λεβέντες Γιώργους καὶ ἡ τσελιγκοπούλα τὸν ἐπῆρε. Μετὰ λίγον καιρὸ ὁ Γιώργης ἀπέθανε, ἴσως ἀπὸ ὑπερβολικὴν εὐτυχίαν. Ἡ νεαρὰ χήρα ἔγεινε πάλι περιζήτητος. Καὶ τέλος ἐξαναπαντρεύθη—Γιώργην καὶ τὴ φορὰ αὐτή. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐχήρευσε. Μετὰ καιρόν, νέα πάντοτε καὶ ὡραία σὰν στάχυς τοῦ ἀγροῦ ἐπάνω εἰς τὴν ὡρίμανσίν του, ἠρωτήθη:

— Τί ἄντρα θὰ πάρῃς, Γιωργούλα;

— Γιώργην εἶχα, Γιώργη πῆρα, πάλι Γιωργαρᾶ θὰ πάρω! ἀπήντησεν ἀδιστάκτως.

Καὶ ἡ ἀγροτικὴ αὐτὴ ἱστορία τελειώνει μὲ τὸν τρίτο γάμο τῆς Γιωργούλας, ἡ ὁποία τὴν φορὰν αὐτὴν ὑπῆρξε τυχεροτέρα, καθότι ὁ τρίτος Γεώργιος ἔζησε μετὰ τῆς συμβίας του ἔτη μακρὰ καὶ εὐτυχῆ, τοῦθ' ὅπερ εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας εἰς πάντας τοὺς φερωνύμους τοῦ Ἁγίου.

⁂

Πολλοὶ καὶ διάφοροι κοινολογοῦνται θρύλοι περὶ τὸν Ἅγιον Γεώργιον καὶ τὰ θαύματά του. Ὁ ὡραιότερος ὅμως εἶνε ἐκεῖνος ποὺ διηγοῦνται οἱ γέροι τῆς Μεσσηνίας εἰς τὰ ἐγγονάκια τους. Ὁ θρύλος αὐτὸς ἔχει τὴν ἔννοια καὶ τὸ βάθος αἰωνίου συμβόλου:

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, σ' ἕνα χωριὸ τῆς Τριπολιτσᾶς ἕνα παλληκάρι ἀγάπησε μιὰ λυγερὴ κι' ἀγαπήθηκε ἀπ' αὐτήν. Οἱ γονεῖς τους βλόγησαν τὰ στέφανα. Ὁ γάμος τους γένηκε μὲ χαρὲς καὶ τραγούδια, μὲ σφαχτὰ καὶ λαλούμενα... Σὰν τέλειωσαν τὰ γλέντια, ὁ γαμπρὸς πῆρε τὴ νύφη νὰ τὴν πάῃ στὸ χωριὸ τοῦ πατέρα του, στὸ Νησὶ τῆς Καλαμάτας. Ὁ ἄντρας φοροῦσε τὰ γαμπριάτικα: φουστανέλλα—χιόνι, φέρμελη χρυσοκέντητη, φέσι—φούντα. Καμάρι καὶ λεβεντιά. Ἡ γυναῖκα φοροῦσε τὰ νυφιάτικα: φλωριὰ καὶ γιορντάνια καὶ καινούριο παπάζι. «Εἶχε τὸν Ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρι ἀστῆθι» ποὺ λέει καὶ τὸ τραγοῦδι...

Οἱ συμπεθέροι συντρόφεψαν τὰ νιοστέφανα ὥς μιὰ ὥρα ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό... Στὸ τρίστρατο σταμάτησαν νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσουν:

— Ὥρα καλή! Ὁ Θεὸς μαζί σας!

— Ὥρα καλή! καὶ στερεωμένη! Βουνὸ καὶ κάστρο τὸ σπίτι σας! τοὺς εὐχήθηκαν.

Τὸ ἀντρόγενο φίλησε τοὺς γονιούς του καὶ τοὺς συμπεθέρους καὶ πῆρε πάλι τὴ στράτα... Μονάχοι τους τώρα, πᾶνε τὸ δρόμο, εὐτυχισμένοι, μέσα στὸ λουλουδισμένο κάμπο· καὶ τὰ πουλάκια τοὺς κελαηδοῦν ἀπὸ τὶς ρεματιές...

Περπάτησαν... περπάτησαν... Ἐκεῖ κατὰ τὸ ἡλιόγερμα βρέθηκαν σὲ μιὰ κλεισούρα. Κακὸς ὁ τόπος, δύσβατος, στενὴ ἡποριά. Ἕνας λόγος ἔλεγε πῶς ἕνα στοιχειωμένο φίδι, σαραντάπηχο, φώλιαζε ἐκεῖ σὲ μιὰ κουφάλα, τρόμος καὶ φόβος γιὰ τοὺς περάτες...

Σὰ φτάσανε στὴν ποριά, στάθηκαν καὶ σταυροκοπήθηκαν. Ἔκαναν νὰ προχωρήσουν, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνα κρύο σφύριγμα, καπνὸς βγῆκε ἀπὸ τὴν κουφάλα καὶ τὸ στοιχειὸ — φόβος καὶ τρόμος — πετάχτηκε ἔξω καὶ τοὺς ἔκοψε τὸ διάβα, ἀνοίγοντας τὸ πλατὺ στόμα του! Ὁ ἄντρας δὲν ἐδείλιασε. Τράβηξε τὸ χαντζάρι ἀπὸ τὸ σελάχι, ἕτοιμος νὰ χυμήξῃ. Μὰ ἡ γυναῖκα του, ἡ νυφούλα, κατάλαβε πῶς ὁ ἄντρας της ἦτανε χαμένος κι' ἔπεσε γονατιστή:

—Ἄη Γιώργη μου καὶ θαματουργέ, προσκυνῶ τὰ χάρη σου! Ἄη Γιώργη μου, πρόφτασε, κάνε τὸ θᾶμα σου!

Καὶ τὰ μάτια της γιόμισαν δάκρυα καὶ τὸ κλᾶμα της φουρτούνιασε σπαραχτικὸ τὸν ἀέρα. Καὶ ὁ Ἅγιος ἄκουσε τὴν προσευχή της. Νάτος ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ βουνοῦ· τὰ πέταλα τοῦ ἀλόγου του σπιθίζουν στὶς πέτρες, καὶ τὸ κοντάρι του σειέται, καὶ τὸ πρόσωπό του λάμπει σὰν Ἥλιος!

Χτυπάει μιὰ καὶ καλὴ ὁ Ἅγιος τὸ φίδι τὸ σαραντάπηχο. Τὸ κοντάρι του μπήγεται μέσα στὸν ἀνοιγμένον καταποτῆρα καὶ — ὤ, θᾶμα! — τὸ φίδι λιθώνεται, γίνεται πέτρα, σαράντα πῆχες ἁπλωτὴ ἀπάνω στὴν ποριά.

Ὁ Ἅγιος χάνεται σὰν ἀστραπὴ καὶ τὸ νέο ἀντρόγενο, κρατούμενο μὲ ἀγάπη ἀπὸ τὰ χέρια περνάει δοξολογῶντας τὸ Θεὸ καὶ Σωτῆρα του...

Πέρασαν καιροὶ καὶ χρόνια. Τὸ φίδι μένει πάντα ἐκεῖ, πετρωμένο, ὅπως τὸ μαρμάρωσε ἡ δύναμη τοῦ Ἄη Γιώργη. Καὶ οἱ διαβάτες ποὺ περνοῦν πηγαίνοντας στὸ Νησὶ ἢ πιὸ πέρα, στὴν Καλαμάτα, στέκονται καὶ λένε:

Προσκυνῶ τὴ χάρι σου, Ἄη Γιώργη μου μεγαλοδύναμε!..

⁂

Ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐστόλισε πολλάκις τὰς σημαίας καὶ τὰ φλάμπουρα τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων· εὑρίσκομεν δὲ αὐτὴν καὶ εἰς πολλὰ Βυζαντινὰ νομίσματα καὶ εἰς παράσημα Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Ἐκτὸς ὅμως τῶν Χριστιανῶν καὶ οἱ Τοῦρκοι, κατ' ἐξοχὴν δὲ οἱ πολεμικοὶ ἱππεῖς ἢ Σπαΐδες, τιμοῦν καὶ σέβονται μεγάλως τὸν Ἅγιον Γεώργιον θεωροῦντες αὐτὸν ὡς ἕνα τῶν ἁγίων των. Πιστεύουν ὅτι πλήρης ζωῆς διατρέχει ἀκόμη, ὡς οἱ πλανώμενοι Μεσαιωνικοὶ ἱππόται, τὴν γῆν, προστατεύων τοὺς καταδυναστευομένους. Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ ἀειμνήστου Νικ. Γ. Πολίτου εἰς ἓν Κυπριακὸν ᾆσμα ἀναφέρεται ἡ Βηρυττὸς ὡς ὁ τόπος ὅπου ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἐφόνευσε τὸν πτερωτὸν δράκοντακαὶ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕ ΣΕΝΑ

Σὲ σένα, ὅταν κυττάζεται στὴ θάλασσα ἡ Σελήνη
ὡσὰν κ' ἐσὲ παρθένα,
ὅταν ὁ ἥλιος τὸ πρωῒ τὸ ἄπιστο κῦμ' ἀφίνει...
ὁ νοῦς μου εἶνε σὲ σένα...

Ἐσένα βλέπω ὅταν πλανῶ τ' ἀνήσυχό μου μάτι
στὸ μακρυνὸ τὸ δρόμο·
ἐσένα τὰ μεσάνυχτα στὸ κρύφιο μονοπάτι
ποὺ ὅλοι περνοῦν μὲ τρόμο.

Ὅταν τ' ἀγέρι ἀνάλαφρα τὴ θάλασσα χαϊδεύει
ἀκούω τὴ λαλιά σου·
ὅταν βαρὺ τὸ σῶμα μου τὴν ἐρημιὰ γυρεύει
ζητάω τὴν ἀγκαλιά σου.

Εἶσαι ἐδῶ πέρα, ἀγάπη μου, καὶ σὲ κρατῶ ἀπ' τὰ χέρια
γυρτὴν στὰ γόνατά μου..
Ὁ ἥλιος πειὰ βασίλεψε κ' ἔχω γιὰ φῶς τ' ἀστέρια !
ἄχ, νἆσουνα κοντά μου...

Γκαῖτε

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΙΑ

Ἀπάνω κεῖ ψηλὰ στὸ κορφοβοῦνι,
στέκει ἕνας πύργος σ' ἔρμη σκοτεινιά·
μὰ κάτω ὅλη ἡ κοιλάδα γοργοαστράφτει,
χτυπιοῦνται, λάμπουν ἄγρια τὰ σπαθιά.

Ἀδέρφια εἶνε τὰ δυὸ ποὺ πολεμοῦνε·
ἀπ' τὸ θυμὸ εἶνε κόκκινοι, φωτιά.
Πές μου γιατὶ τ' ἀδέρφια νὰ μαλλώνουν,
μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι τους σφιχτά ;

Τῶν ἀδερφιῶν τὸ μῖσος τὤχει ἀνάψη
τῆς Λάουρας ἡ σπιθόβολη ματιά.
Ἐρωτικὸ τοὺς ἔκαψε μεθῦσι
γιὰ τὴ γλυκειὰ περήφανη κυρά.

Μὰ τάχα ἀπὸ τοὺς δυὸ σὲ ποιόνε, πές μου,
θὰ δώση τὴν καρδοῦλα της αὐτή ;
Νὰ τὤβρῃς δὲν μπορεῖς ὅσο κι' ἂν ψάξῃς.
Σπαθὶ ξεγυμνωμένο, 'βρές το ἐσύ !

Καὶ πολεμοῦνε δίχως νὰ δειλιάζουν·
στὸ χτύπημ' ἄλλο χτύπημα ἀντηχεῖ.
Δέτε κεῖ πέρα τ' ἄγρια σπαθιά τους !
Κάτι φριχτὸ θὰ ἰδοῦν τὴ νύχτα αὐτή.

Χρόνια χιλιάδες ἔρχονται καὶ πᾶνε,
ὁ τάφος κρύβει ἀμέτρητες γενιές.
Κι' ἀπ' τὸ βουνὸ ψηλὰ πάντα θλιμμένος,
ὁ πύργος ρίχνει κάτω ἔρμες ματιές.

Μὰ κάθε νύχτα στὴ βαθειὰ κοιλάδα,
—ὢ θαῦμα !—ὅλα τριγύρω ἀντιλαλοῦν.
Μόλις ἐκεῖ, μεσάνυχτα κτυπήσουν,
τ' ἀδέρφια μανιασμένα πολεμοῦν.

Ἑρρ. Χάϊνε

ἐλύτρωσε τὴν βασιλοπούλαν τῆς παραδόσεως.«Ἐδεικνύοντο μάλιστα, ἡμίσειαν ὥραν μακρὰν τῆς Βηρυτοῦ, τὸ παλάτιον τοῦ Βασιλέως, τὸ σπήλαιον τοῦ δράκοντος καὶ τὸ μέρος ὅπου ἐξετίθεντο τὰ θύματα αὐτοῦ· ἦτο δὲ καὶ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐπὶ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἐγένετο ὁ φόνος τοῦ δράκοντος. Ταῦτα πάντα λεπτομερῶς περιγράφουσι ὁ Γάλλος Τεβενὺ καὶ ἄλλοι.» Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, εἰς τὰς ἱστορίας πολλῶν ἱπποτῶν, ἀναφέρεται καὶ ὁ φόνος τοῦ δράκοντος ὑπ' αὐτῶν. Εἰς τὴν «Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἱερουσαλὴμ» του ὁ Τουρκουᾶτος Τάσσος ἔχει καὶ μίαν περιγραφὴν τοιούτου ἀνδραγαθήματος. Ὁ Ἰταλὸς ποιητὴς φαίνεται ἔχων ὑπ' ὄψιν του εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπως καὶ ὁ ποιητὴς Ἀριόστος εἰς τὸν «Μαινόμενον Ὀρλάνδον» του.

Ὁ Ν. Πολίτης, εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ ἀνδραγαθήματος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου σώζοντος τὴν βασιλοπούλαν, εὑρίσκει ὁμοιότητα πρὸς τὸν ἀρχαῖον μῦθον τοῦ Περσέως, ἐλευθερώσαντος τὴν Ἀνδρομέδαν ἐκτεθειμένην πρὸς βορὰν τοῦ κήτους. Ὁ τρόπος δὲ μὲ τὸν ὁποῖον Βυζαντινοὶ συγγραφεῖς, ὁ Γεώργιος Κωδινὸς ἰδίως, περιγράφουν εἰκόνας τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας καὶ ἀφηγοῦνται τὴν ἱστορίαν αὐτῶν ἀποδεικνύει τὴν ἅλυσσιν ἡ ὁποία συνδέει τὴν Ἑλληνικὴν παράδοσιν τοῦ Περσέως καὶ τὴν Χριστιανικὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ποιηταί, πεζογράφοι, δραματικοὶ συγγραφεῖς ἀκόμη ἐξύμνησαν τὸν Τροπαιοφόρον Ἅγιον. Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ποιήματα εἶνε καὶ τὸ τοῦ Βέλγου ποιητοῦ Βεράρεν, ἀληθινὸς ὕμνος πρὸς τὸν ὡραῖον ἀθλητὴν τῆς Χριστιανοσύνης.

Στέφ. Δάφνης

ΖΗΤΕΙΤΑΙ πρὸς ἐνοικίασιν δωμάτιον. Πληροφορίαι στὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 7.

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ ὑποσημειώσεις τοῦ κ. Χαριλ. Ἀντωνάτου. Οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ἀναδημοσιεύσεως της καὶ ἐκδόσεως ἐκτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου πιστέβουν μᾶλλον ὅτι ὁ Ἅγιος πραγματικὰ ἠθέλησε νὰ κάμῃ θαῦμα, γιὰ νὰ μοῦ ἀλλάξῃ τὴ γνώμη. Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους αὐτοὺς γιὰ τὴ σπουδαιότητα, ποὺ κατὰ τὴ γνώμη τους, ἀπόδωσε ὁ Ἅγιος στὸ πρόσωπό μου, μὰ δὲν ἠμπορῶ, κατὰ συνείδηση, νὰ δεχθῶ τὴν τιμή, ποὺ μοῦ κάνουν. Οἱ πεποίθησές μου, ὡς πρὸς τὴ Θεότη, μοῦ ἀπαγορεύουν ἀπόλυτα νὰ λυγίσω τὸ μέτωπο μπροστὰ σ' ἄλλους, ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ. **Μπροστὰ στὸ Θεὸ σβήνομαι καὶ μηδενίζομαι· κάθε ὅμως ὕπαρξη σὲ τοῦτον τὸν κόσμο, ὄντας πλᾶσμα, πρέπει νὰ λατρέβῃ κι' ὄχι νὰ λατρέβεται** (1).

Ἀργότερ , στὰ 1844, ὁ θάνατος τοῦ πατέρα μου μ' ἀνάγκασε ν' ἀναλάβω τὴ διεύθυνση τῆς οἰκογένειάς μου καὶ τὸ κυβέρνημα τῆς περιουσίας μου. Ἤμουνα τότες 34 ἐτῶν κι' ἀγνοοῦσα ὅλες αὐτὲς τὲς ὑποθέσεις. Ὁ πατέρας μου μὲ εἶχε κρατήσει πάντα μακρυὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Βαρὺ σφάλμα, ποὺ τὸ ἐπωφελήθηκα ὕστερα, γιὰ ν' ἀναθρέψω τὰ παιδιά μου, μὰ ποὺ στάθηκε τότες γιὰ μένα αἰτία συμφορῶν καὶ στενοχωριῶν, ἐπειδή, ἀπρόβλεφτος διευθυντὴς καὶ διαχειριστής, εἶχα κάμει, στὸ μικρὸ διάστημα τῆς διαχείρησής μου, συμβάσεις μὲ τοὺς ξένους, ποὺ ὅλες ἴσως στάθηκαν ἐπιζήμιες στὴν οἰκογένειά μου.

Στὰ 1845 ἔκαμα ταξίδι στὴν Κρήτη. Μόνος μου σκοπὸς ἦταν νὰ βρῶ ἐκεῖ μορφωμένα πρόσωπα, γιὰ νὰ διαβάσω κι' ἐξετάσω μαζί τους τὰ Κρητικὰ ποιήματα, νὰ μάθω τὴ διάλεχτο, νὰ μαζέψω ὅλα τὰ ποιήματα, ὅσα πιθανὸν θὰ ἦταν γραμμένα στὴν ὁμιλούμενη γλῶσσα, νὰν τὰ μελετήσω ἐπὶ τόπου καὶ νὰ κάμω ὕστερα μιὰ συλλογὴ καὶ μιὰ ὡραία ἔγδοση ἀπ' αὐτά.

Στὸ δρόμο ἐκείνου τοῦ ταξιδιοῦ, ἐπισκέφθηκα τὴν Πάτρα, τὸ Μεσολόγγι, τὴν Κόρινθο, τὸν Πειραιᾶ, τὴν Ἀθήνα καὶ τὴ Σῦρο, προτοῦ περάσω στὴν Κρήτη. Εἶδα ἐπὶ τόπου ἐκείνους, ποὺ λέμε **Λογιώτατους**. Ἀπ' αὐτοὺς ἦταν μεγάλη ποσότητα στὴν Ἀθήνα, ποὺ εἶχαν τὸν τύπο ἀπὸ μαθητές, φρεσκοβγαλμένους ἀπὸ τὸ σχολειό. Δὲν ἐκαταδεχόντανε νὰ μιλήσουν τὴ ζωντανὴ καὶ κοινὴ στὸ Ἔθνος γλῶσσα καὶ ἰσχυριζόντανε πὼς διακρίνονται, χρησιμοποιῶντας μιὰ σχολαστικὴ κορακίστικη, ποὺ τοὺς ἔκανε νὰ περνοῦν στὰ μάτια τοῦ ὄχλου γιὰ μορφωμένοι ἄνθρωποι.

Εἴκοσι χρόνια ἀργότερα, ἡ παρουσία στὸ νησί μου ἐκείνων τῶν σχολαστικῶν, τώρα κυβερνητῶν καὶ κυρίων μας, μ' ἐβεβαίωσε γιὰ τὴν ἰδέα, ποὺ εἶχα σχηματίσει γι' αὐτούς. Ἡ κατ' ἐξοχὴν γνώση τους εἶνε ἡ Γραμματική. Τὴ μελετοῦν αἰώνια· ὄχι τὴ Γραμματικὴ τῆς γλώσσας των, ποὺ δὲν τὴν καταδέχονται, ἀλλὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς. Καὶ σὲ δὲ μποροῦν νὰ μιλήσουν τὴ νεκρὴ ἐτούτη γλῶσσα, ποὺ μελετοῦνε τὴ Γραμματική της, οὔτε καὶ νὰν τὴν ταιριάσουν μὲ τὴν ὁμιλούμενη γλῶσσα, ἐδημιουργήσανε κάποια τεχνητὴ κορακίστικη, ποὺ δὲν εἶνε οὔτε ἀρχαία, οὔτε νεώτερη, παρὰ ἕνα μῖγμα, ποὺ λίγο τὸ καταλαβαίνει ὁ λαός. Αἰσθάνονται εὐχαρίστηση μ' αὐτὴν τὴν κορακίστικη μεταξύ τους, ἐνῷ τὸ σῶμα τοῦ Ἔθνους μένει στὸ σκοτάδι (2).

Δὲ μπόρεσα νὰ μαζέψω, παρὰ λίγα δημοτικὰ τραγούδια στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ μου αὐτοῦ. Στὰ Χανιὰ τῆς Κρήτης δὲ βρῆκα κανένα μορφωμένον, ἱκανὸ νὰ μὲ βοηθήσῃ στὲς ἔρευνές μου καὶ στὴ μελέτη τῶν Κρητικῶν ποιημάτων, ποὺ εἶχα πάρει μαζί μου. Γιὰ τὰ Χανιά, τὴ μόνη πόλη, ποὺ ἐπισκέφθηκα στὴν Κρήτη, δὲ θὰ μποροῦσα νὰ εἰπῶ μεγάλα πράγματα. Περιτριγυρισμένα μὲ τοίχους, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Ἐνετῶν, εἶχαν δυὸ πύλες, ποὺ ὡδηγοῦσαν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ. Ἡ μία, σὲ καλὴ κατάσταση ἀκόμα, εἶχε φρουρὰ ἀπὸ Τούρκους στρατιῶτες, ποὺ εἴσπρατταν τὸ δικαίωμα τῆς εἰσόδου. Ἡ ἄλλη, καταστρεμμένη ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, δὲν εἶχε καθόλου φρουρά, καὶ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ ἐλεύθερα ὅποιος ἤθελε. Ἡ Κυβερνητικὴ αὐτὴ κατάσταση εἶνε χαραχτηριστικὴ τῆς κατάπτωσης αὐτοῦ τοῦ Ἔθνους, **ποὺ ἡ ὕπαρξή του στὴν Εὐρώπη εἶνε τώρα ἀληθινὸς ἀναχρονισμός.** Οἱ σκύλλοι, οἱ ξεσχισμένες γάτες, κι' ἄλλα παρόμοια ψοφίμια, ριγμένα κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ Διοικητῆ Πασᾶ καὶ ὁλοτρίγυρα, εἶνε δεύτερο χαρακτηριστικὸ σημεῖο τοῦ παραγηρασμένου καὶ βάρβαρου αὐτοῦ Ἔθνους.

(Ἀκολουθεῖ)

---

1) Σημ. Μεταφ. Τέτοιες θρησκεφτικὲς καινοτομίες ἡ σκουριασμένη ἐκείνη ἐποχὴ φυσικὰ δὲν τὲς ἔννοιωθε καὶ γι' αὐτὸ ὁ ὄχλος, φανατισμένος ἀπ' ὅσους εἶχαν συμφέρο νὰν τὸν κρατοῦν στραβό, θεωροῦσε τὸ Λασκαράτο ἄθεο, ἐνῷ καὶ μόνο τὰ λόγια του «Μπροστὰ στὸ Θεὸ σβήνομαι καὶ μηδενίζομαι» εἶνε ἀρκετὰ νὰ δείξουν πόσο ἔστεκε μιὰ τέτοια γνώμη. Γι' αὐτὰ ὅμως ὅλα μπορεῖ κανεὶς νὰ λάβῃ μιὰν ἰδέα, ἂν διαβάσῃ καλὰ τὸ «Λύχνο», τὰ «Μυστήρια τῆς Κεφαλονιᾶς» κι' ἀπὸ τοὺς «Χαραχτῆρές του» μερικοὺς σχετικοὺς μὲ τὸ θρησκεφτικὸ γενικὸ ζήτημα καὶ ἰδιαίτερα τὸ χαρακτῆρα τοῦ «Θρησκεφτικοῦ Μάρτυρα».

2) Σημ. Λασκαρ. Κάθε φορά, ποὺ παρουσίαζε κανεὶς καμιὰν ἀναφορὰ στοὺς πρώτους διοικητές, ποὺ μᾶς ἔστειλαν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὴν ἐδιάβαζαν προσεχτικά, δείχνοντας μεγάλο ἐνδιαφέρο γιὰ τὴ γλῶσσα, ποὺ μεταχειριζότουνε, χωρὶς νὰ προσέχουν στὴν ὑπόθεση καὶ παραδινόμενοι σὲ γραμματικὲς παρατηρήσεις, ἔπειτ' ἀπὸ τὲς ὁποῖες ἡ δουλειά μας ἦταν τελειωμένη !! Κι' ἐμεῖς.. ἐμεῖς .. ἀπελπιζόμαστε, βλέποντας τέτοιους δοκησίσοφους.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

[Τοῦ Ἐδμ. Ζαλοῦ].

Μόλις ἔφθασα στὴν Κέρκυρα, ὅπου θὰ ἔμενα λίγο καιρό, ἔδωκα τὰ συστατικὰ γράμματα ποὺ εἶχα ἀπὸ φίλους γιὰ διαφόρους κατοίκους τοῦ νησιοῦ. Μετὰ δύο μέρες ὁ κ. Μιλτιάδης Γλυκᾶς, ἔμπορος ἑκατομμυριοῦχος—ὅπως μοῦ εἶχαν πῆ στὸ Παρίσι—καὶ νομισματολόγος διακεκριμένος μ' ἐκάλεσε σὲ γεῦμα.

Ὁ κ. Γλυκᾶς κατοικοῦσε σὲ ἕνα μεγάλο παλαιϊκὸ σπίτι κοντὰ στὴ Σπιανάδα. Τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ ἦταν ἀληθινὰ ἀρχοντικό, ἀλλὰ ὅταν ἐμπῆκα μέσα μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ ἐγκατάλειψίς του . Παλιὰ τραπεζάκια καὶ καρέκλες κατεστραμμένες βρισκόταν πλάϊ σὲ ἔπιπλα ἀξίας, ἀληθινὰ κομψοτεχνήματα.

Ὁ Μιλτιάδης Γλυκᾶς, ψηλός, ἐπιβλητικὸς μ' ἐπερίμενε στὸ σαλόνι του. Πλάϊ του στεκόταν ἡ κόρη του. Ἦταν μιὰ πραγματικὴ καλλονή, μὲ παράστημα Ἥρας, θαυμάσια ἑλληνικὴ μύτη καὶ μάτια γαλανά ποὺ ἐφώτιζαν τὸ σταράτο της πρόσωπο.

Σ' ὅλο τὸ γεῦμα ἡ δεσποινὶς Γλυκᾶ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα· εἶχε ἕνα ὕφος σοβαρὸ καὶ καθὼς μοῦ φάνηκε ἐχθρικὸ πρὸς τὸν πατέρα της. Ὁ κύριος Γλυκᾶς ἐμιλοῦσε ἔξυπνα καὶ μὲ εὐκολία καὶ εἶχε πολλὲς γνώσεις ἀρχαιολογικές.

Μετὰ τὸν καφὲ μοῦ ἐπρότεινε :

– Θέλετε νὰ ἰδῆτε τὴν νομισματικὴ συλλογή μου ;

Φυσικὰ ἐδέχθηκα. Σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο μὲ προθῆκες γύρω γυάλινες βρισκόταν ἀληθινὸς θησαυρὸς νομίσματα Ἑλληνικά, Ρωμαϊκά, Αἰγυπτιακά, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ μερικὰ μάλιστα μοναδικὰ εἰς τὸν κόσμον.

– Κάποιος ἐδῶ, ἕνας συνάδελφός μου, θἄδινε ὅλη του τὴν περιουσία γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν συλλογὴ αὐτή, μοῦ εἶπε ὁ Γλυκᾶς μὲ μιὰ μεγάλη περιφρόνησι. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. Κ' ἐγὼ κι' ὁ πατέρας μου ἀφιερώσαμε τὴ ζωή μας γιὰ νὰ κάνωμε αὐτὴ τὴ συλλογή!

⁂

Μετὰ λίγες ἡμέρες ἕνας ἄλλος Κερκυραῖος—ὁ κ. Μποῦρλος—μοῦ διηγῆται τὴν ἱστορία τοῦ Γλυκᾶ καὶ τῆς κόρης του.

Κἄποιος ἔμπορος πλουσιώτατος, ἕνας Ἀθανασόπουλος, νομισματολόγος μανιώδης, ἀφοῦ προσεπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ πείσῃ τὸν Γλυκᾶ νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴ συλλογή του, τὸν συνέτριψε οἰκονομικῶς καὶ ἀγόρασε ὅλα τὰ χρεωστικὰ γραμμάτια τοῦ ἀντιζήλου του. Καὶ τότε τὸν ἔφερε στὸ δίλημμα : νὰ πουλήσῃ τὴ συλλογή του ἢ νὰ χρεωκοπήσῃ ; Ὁ Γλυκᾶς κατώρθωσε νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν χρεωκοπία ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἐκκαθάριση. Καὶ ὅταν ἔμεινε σχεδὸν τελείως κατεστραμμένος μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν δανειστῶν του, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς κόρης του τῆς Ἀριάδνης, υἱὸς πλουσίου τραπεζίτου ἀναγκάσθηκε νὰ διαλύσῃ τὸν ἀρρωβῶνά του γιατὶ ὁ πατέρας του δὲν τὸν ἄφινε νὰ πάρῃ μιὰ νέα χωρὶς προῖκα.

Ἔτσι ἐννόησα καὶ τὴν αἰτία τῆς μελαγχολίας τῆς Ἀριάδνης Γλυκᾶ καὶ τῆς ἐχθρότητος πρὸς τὸν πατέρα της. Τὸν ἐθεωροῦσε αἴτιον τῆς δυστυχίας της.

Πατέρας καὶ κόρη, ἐν τούτοις, ἦσαν ἀνεπτυγμένοι καὶ πολὺ εὐγενικοὶ ἄνθρωποι καὶ ἔτσι πολὺ συχνὰ ἐπήγαινα σπίτι τους ὅσο ἔμεινα στὴν Κέρκυρα.

– Ζωὴ κι' ἀγάπη ! Δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία γιὰ μερικούς, μοῦ εἶπε ἡ Ἀριάδνη μιὰ μέρα, προσηλώνοντας τὸ βλέμμα μακρυά, πάνω ἀπὸ τῆς πιπεριὲς τῆς Σπιανάδας. Ἡ ζωή μου κι' ἡ ἀγάπη μου ζυγίσθηκαν κ' εὑρέθηκαν πὼς δὲν ἄξιζαν ὅσο μερικὰ παληονομίσματα!

Κ' ἔξαφνα γυρίζοντας πάνω μου τὰ λαμπερά της μάτια :

– Θὰ ἐκδικηθῶ, μοῦ εἶπε. Θὰ ἐκδικηθῶ αὐτὰ τὰ παληομέταλλα ποὺ καταστρέφουν ἀκόμη καὶ τὴν ἀγάπη γιὰ τὸ παιδί του ἀπὸ τὴν καρδιὰ ἑνὸς πατέρα.

Λύπη γιὰ τὴν ἄδικη τύχη τῆς ὡραίας κόρης ἐγέμισε τὴν ψυχή μου ἀλλὰ καὶ κρυφὴ ἀνησυχία γιὰ τὸν θησαυρὸ τοῦ πατέρα.

⁂

Μετὰ ἕνα μῆνα συνέβη κἄτι ἀνεξήγητο. Ὁ Γλυκᾶς ἔλειψε γιὰ μιὰ βδομάδα ἀπὸ τὸ σπίτι του κι' ὅταν ἐπέστρεψε ἡ συλλογή του δὲν ἦταν πειὰ στὴν θέση της. Τὰ γυαλιὰ εἶχαν κοπῇ μὲ προσοχή, τὰ νομίσματα εἶχαν ἀφαιρεθῇ καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένα ἴχνος ποὺ νὰ φωτίσῃ γιὰ τὴς ἀνακρίσεις.

Τῇ αἰτήσει τοῦ Γλυκᾶ ἔγινε λεπτομερὴς ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ ἐχθροῦ του Ἀθανασοπούλου, ἀλλὰ δὲν ἀνεκαλύφθη τίποτε. Μυστήριον ἐκάλυπτε τὴν παράδοξη ἐξαφάνιση.

Ὁ δυστυχὴς ὁ Γλυκᾶς ἔχασε λίγο λίγο κάθε ἐνδιαφέρον γιὰ ὅτι ἄλλο. Τίποτε δὲν τόν κρατοῦσε στὴ ζωή, οὔτε ἡ ἀγάπη τῆς κόρης του ποὺ δὲν ἄφινε ποτὲ τὸ ψυχρὸ ἐχθρικό της ὕφος. Κ' ἔτσι ἔσβυσε μιὰ μέρα μὲ τὴν πίκρα τῆς μεγάλης του ἀπωλείας.

⁂

Μετὰ πολλὰ χρόνια ξαναπῆγα στὸ νησί. Ὁ κ. Μποῦρλος ἐζοῦσε ἀκόμη. Τὸν ἠρώτησα γιὰ τὴν κόρη τοῦ Γλυκᾶ. Δὲν ἤξευρε τί εἶχε ἀπογίνῃ. Μοῦ διηγήθηκε ὅμως πῶς ἡ δεσποινὶς Γλυκᾶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα της ἐπούλησε τὸ σπίτι καὶ ἕνα πατρικὸ κτῆμα καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Κέρκυρα. Τὸ κτῆμα ἐκεῖνο τὸ ἀγόρασε ἔπειτα ὁ ἄλλοτε ἀρραβωνιαστικός της, καὶ ἀπεφάσισε νὰ κτίσῃ ἐκεῖ μιὰ ἔπαυλη. Ἐκεῖ εὑρέθηκαν σὲ βάθος ἀρκετὸ θαμμένα τὰ πολύτιμα νομίσματα τοῦ Γλυκᾶ. Ποιὸς νὰ τὰ εἶχε κρύψῃ ;

—Πιθανώτατα ὁ Ἀθανασόπουλος, συνεπέρανε ὁ κ. Μποῦρλος. Θὰ τὰ ἔκλεψε καὶ τὰ ἔκρυψε ἐκεῖ στὸ κτῆμα τοῦ Γλυκᾶ, ὅπου κανεὶς δὲν θὰ ἐσκέπτετο βέβαια νὰ τὰ ζητήσῃ. Καὶ ὁ Ἀθανασόπουλος ὅμως εἶχε πεθάνει χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ τὰ πάρῃ.

— Ἔτσι θὰ εἶναι ! εἶπα ἐγώ.

Στὸ νοῦ μου, ἐν τούτοις ἦλθε ἡ λάμψις τοῦ μίσους ποὺ εἶχα ἰδῆ στὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια τῆς Ἀριάδνης κ' ἐθυμήθηκα τὰ λόγια της, τὰ γεμᾶτα πόθο γιὰ ἐκδίκηση. Ἴσως μόνος ἐγὼ νὰ ἤξευρα ποιὸς νὰ εἶχε κρύψῃ ἐκεῖ τὰ μισητὰ αὐτὰ νομίσματα ποὺ κατέστρεψαν τὴν εὐτυχία μιᾶς ψυχῆς κ' ἔκαναν νὰ ἐγκληματίσῃ μιὰ κόρη.

ED. JALOUX

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ Θ. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

Σᾶς προσφέρωμεν σήμερα μερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ ἀειμνήστου Πρωθυπουργοῦ Θ. Δηλιγιάννη.

Ὁμιλῶν κἄποτε περὶ τῆς βρεφικῆς του ἡλικίας ὁ Δηλιγιάννης, ἔλεγεν, ὅτι παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ θῦμα τῶν Τούρκων.

Ὅταν οἱ γονεῖς του φεύγοντες τὴν καταδίωξιν τῶν Μουσουλμάνων ἀνεχώρησαν ἐκ Λαγκαδίων, τὸν ἐλησμόνησαν ἐντὸς λίκνου.

—Ἔτσι ἀπεμακρύνθησαν πολὺ τοῦ χωρίου κι' ἔφθασαν εἰς ἕνα δάσος. Ἀπασχολούμενοι δὲ μὲ τοὺς μεγαλειτέρους μου ἀδελφοὺς δὲν μὲ ἐνεθυμοῦντο πλέον. Εὐτυχῶς τότε μία ὑπηρέτρια ἀκολουθοῦσα τὴν οἰκογένειάν μας, μὲ θυμήθηκε, ἐπέστρεψε στὸ χωριὸ καὶ μὲ παρέλαβε.

⁂

Ὅταν μιὰ μέρα ἐγένετο λόγος κατὰ τὰς τελευταίας ἑορτὰς τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου περὶ τῆς φουστανέλλας τοῦ Στριφτόμπολα, ὁ Δηλιγιάννης εἶπε :

— Θὰ εἴμεθα δύο τώρα οἱ φουστανελλοφόροι εἰς τὸ κοινοβούλιον, ἂν δὲν μοῦ ἔκλεβαν καὶ μένα τὴ φουστανέλλα μου.

Καὶ διηγήθη τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον :

— Ἐκαθόμουν στὴ νεότητά μου πλησίον στὴν παλαιὰ ἀγορά, παρὰ τὸν παλαιὸν Στρατῶνα. Ἦτο δευτέρα πρωϊνὴ ὥρα τοῦ χειμῶνος τοῦ 1851 καὶ ἐπέστρεφα ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ συγγενοῦς μου κυρίου Χαραλάμπη, ὅπου εἴχομεν μικρὰν συναναστροφήν. Ὅταν ἐπλησίαζα πρὸς τοὺς **Ἀέρηδες**, βλέπω μίαν σκιάν, ἡ ὁποία μ' ἐπλησίαζε. Συγχρόνως δὲ μοῦ λέγει μὲ βραχνὴ φωνή :

— «Εἶσθε ὁ κ. Δηλιγιάννης, γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ;»

— «Μάλιστα», τοῦ ἀπαντῶ.

— «Εἴχατε εἰς τὸ σπίτι σας ἕνα πτωχὸν ἀσθενῆ, τὸν ὁποῖον ἐφιλοξενούσατε εἰς ἓν δωμάτιον τῆς αὐλῆς ;»

— «Μάλιστα... Μήπως ἀπέθανεν ὁ δυστυχής ;»

— «Ὄχι, ἀλλὰ σᾶς ἔκλεψε τὰ ροῦχα σας καὶ ἔφυγε... Εἶναι τὸ σπίτι σας ὀρθάνοιχτο καὶ περιμένω ἐδῶ γύρω μήπως περάσετε».

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ μοῦ ἀνήγγελε τὸ ἀπρόοπτον γεγονὸς τῆς κλοπῆς, ἦταν κἄποιος ἐνωμοτάρχης. Πράγματι δὲ ὅταν πῆγα σπίτι, τὸ βρῆκα λεηλατημένο. Ὁ φιλοξενούμενος ἀσθενὴς μοῦ εἶχε κλέψει καὶ τὴ γιορτινή μου φουστανέλλα καὶ τὴν παληά μου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κατασκευὴ νέας φουστανέλλας στοίχιζε τότε ἀκριβά, ἔφτιασα ροῦχα... **φράγκικα**, ποὺ στοίχιζαν φθηνότερα κι' ἔπαψα νὰ φουστανελλοφορῶ...

⁂

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὁ Δηλιγιάννης ἦταν καὶ μανιώδης χορευτής. Ἔλεγε δὲ κἄποτε σχετικῶς:

— Αἱ φιλικές μου οἰκογένειες ἤξεραν ὅτι δὲν μετέβαινα σὲ βεγκέραις ἂν δὲν ὑπῆρχε χορός. «Θὰ χορεύσωμεν ; ρωτοῦσα. Ἂν χορεύσωμεν τότε ἔρχομαι...».

—Καὶ ἐχορεύατε ἑλληνικοὺς χοροὺς κατὰ προτίμησιν; τὸν ρώτησαν.

— Ἄ! κατὰ προτίμησιν ἐχόρευον γυριστοὺς χοροὺς καὶ ἰδιαιτέρως βαλσμούς ! ἀπήντησε...

⁂

Ἡ μνήμη του ἦτο ἀπέραντος. Θυμόταν καὶ ἀφηγεῖτο μετ' αὐταρεσκείας καὶ χάριτος καὶ τὰ ἐπουσιωδέστερα συμβάντα τοῦ βίου του.

Κἄποτε εἰς κύκλον γνωρίμων του ἔλεγε γελῶν :

— Εἶχον κἄποτε ἕνα γέρο δάσκαλο στὴ Θήρα, ὅστις μὲ θυμήθηκε μετὰ ἔτη καὶ μοῦ ἀπέστειλεν ἕνα βαρέλι οἴνου. Ὁ ἀγαθὸς διδάσκαλός μου μοῦ ἔγραφε τότε : «Σᾶς εὔχομαι νὰ τὸ πίετε εἰς ὑγείαν μου μετὰ τῆς ἀξιοτίμου κυρίας σας».

⁂

Εἰς παλαιοτέραν ἐποχήν, ὅταν ἦτο ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ὁ Δηλιγιάννης διηγεῖτο ἐνώπιον κυριῶν τὴν ἐμφάνισιν ἐνώπιόν του ὡραιοτάτης νεάνιδος, ἡ ὁποία τοῦ ἐζήτησε νὰ διορισθῇ διδασκάλισσα.

— Ὁμολογῶ, ὅτι ἡ μορφὴ αὐτῆς μὲ κατέθελξε τόσον, ὥστε πρὸς στιγμὴν νὰ φοβηθῶ ὅτι θὰ ὑπεχώρουν, καίτοι ἡ νεᾶνις δὲν εἶχε τ' ἀπαιτούμενα προσόντα. Συνῆλθα ἐν τούτοις ταχέως στὸν ἑαυτό μου καὶ ἠρνήθην !

— Καὶ τί ἀπέγινεν ἡ νέα ; ρώτησε μιὰ κυρία.

— Τί ἀπέγινεν ἡ νεᾶνις αὔτη ;... Ἐγὼ οὐδέποτε ἐπανεῖδον αὐτήν... Ἐπληροφορήθην ἐν τούτοις βραδύτερον, ὅτι... εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον στάδιον τῆς Μαγδαληνῆς !

Ἐρανιστής

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΕΡΡ. ΧΑΪΝΕ

Φύλαξ ἀγελάδων.—Ἀγρία, ἀμόρφωτη, καπριτσόζα, γκρινιάρα, θηριώδης.—Ὁ ἔρως των, τὸ νοικοκυριό των, ὁ γάμος των.—Ἡ λατρεία τοῦ ποιητοῦ πρὸς αὐτήν.—Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ Χάϊνε.

ΤΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΑ τῶν ποιητῶν εἶχαν πάντα κακὴ φήμη, ἀλλὰ ὁ συζυγικὸς βίος τοῦ Ἐρρίκου Χάϊνε ἔχει κἄτι τι τὸ ἐντελῶς δικό του. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς βιογράφους του ἀναφέρουν πῶς τὸ σπίτι του δὲν ἦταν ποτὲ ἥσυχο. Μόλις οἱ ἐπισκέπται του πατοῦσαν στὴ σκάλα τοῦ φτωχικοῦ του ἕνα δαιμονισμένο νταβατοῦρι τοὺς ὑποδεχότανε καὶ νόμιζαν πῶς εἰσέρχονται σὲ θηριοτροφεῖο !...

Ὅλες ὅμως αὐτὲς ἡ γκρίνιες μὲ τὸ ἕτερον ἥμισύ του ἐφαίνοντο φυσικότατες στὸ Χάϊνε, ὁ ὁποῖος ἀντιλαμβάνετο τὸν γάμο σὰν μία ἀτελείωτη μονομαχία ! Εὕρισκε φυσικὴ τὴν ἐχθρικὴ στάσι μεταξὺ τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος, ἤθελε ὅμως τὸ ἄρρεν νὰ εἶνε πάντα τὸ δυνατώτερο μέρος κι' ἐκεῖνο ποὺ θὰ εἶχε τὴ νίκη.

«Τὸ νὰ δείχνῃ ἡ γυναῖκα, ἔγραφε σὲ κάποιο φίλο του, συχνὰ τὰ δόντια της στὸν ἄνδρα της, δὲν μὲ πειράζει καθόλου, ἀρκεῖ τὰ δοντάκια της νὰ εἶνε μικρὰ καὶ κάτασπρα σὰν μαργαριτάρια. Τί σημασία ἔχει ἂν ἡ γυναῖκα χύνει ἄφθονα δάκρυα, ὅταν τὰ δάκρυα αὐτὰ τὴν ὀμορφαίνουν, ἢ ἂν χτυπᾷ τὰ πόδια της στὸ πάτωμα, ὅταν αὐτὰ τὰ πόδια εἶνε χαριτωμένα καὶ κομψά ; Ὑπάρχει ἐξ ἄλλου ὡραιότερο πρᾶγμα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν συμφιλίωσι ποῦ ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ τὴν συζυγικὴ ἔριδα ;»

Ὁ Χάϊνε μισοῦσε τὶς διανοούμενες γυναῖκες. Ἐλάτρευε τὰς μετρίας διανοήσεως καὶ ἰδίως ἐκεῖνες ποὺ ἔζησαν πιὸ κοντὰ στὴ φύση. Σὲ μιὰ μάλιστα ἀπὸ αὐτὲς τὶς γυναῖκες ἐμπιστεύτηκε τὴν εὐτυχία του καὶ καθὼς φαίνεται δὲν μετάνοιωσε οὔτε μιὰ στιγμὴ γι' αὐτό. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἐλέγετο Ματθίλδη Μιρὰ καὶ φύλαγε ἀγελάδες, Ἦταν καλοκαμωμένη, φρέσκια, μὲ λαμπερὰ μάτια, χείλη χοντρὰ καὶ κατακόκκινα. Μὴ ξέροντας καθόλου νὰ διαβάζῃ εἶχε τὸ ἴδιο μυαλὸ μὲ τὸ «Νονότ», τὸν λατρεμένο της παπαγάλο. Ὁ Χάϊνε τὴν ἐλάτρευε. Αὐτὴ ἦταν τὸ ἰδανικό του, ἡ πρωτόγονη γυναῖκα, ἡ γυναῖκα ποὺ ἔζησε κοντὰ στὴ φύσι. Δὲν τῆς εὕρισκε κανένα ἐλάττωμα. Ἐν τούτοις ἡ Ματθίλδη ἦταν καπριτσιόζα, ἀπότομη, πεισματάρα, ζηλιάρα καὶ ἐν συνόλῳ εἶχε ὅλα τὰ ἐλαττώματα ποὺ ἔχουν οἱ ἀμόρφωτες γυναῖκες. Κατὰ βάθος ὅμως ἦταν καλή, ἦταν πιστὴ καὶ θαρραλέα.

Ὁ Χάϊνε τὴν γνώρισε στὸ 1834. Ἦταν τότε 35 χρονῶν, κι' αὐτὴ δὲν εἶχε φτάσει οὔτε στὰ 20. Ἡ Ματθίλδη εἶχε κατέβει σ' ἕνα χωριὸ γιὰ νὰ βοηθήσῃ μιὰ θεία της ποὺ εἶχε παπουτσίδικο κι' ἐκεῖ τὴν ἐγνώρισε ὁ Χάϊνε καὶ ἄρχισε νὰ τῆς κάνῃ κόρτε χωρὶς νὰ δείχνῃ ὅμως πῶς σκέπτοταν καὶ νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἡ Ματθίλδη ἀντιστάθηκε ἀρκετὸ καιρό. Τέλος ὅμως ὑπεχώρησε καὶ ὁ ποιητὴς μπόρεσε νὰ γευθῇ τὶς ἀπολαύσεις μιᾶς ἀγάπης ἀγρίας καὶ πρωτογόνου μπορεῖ νὰ πῇ κανείς. Πραγματικῶς τὸ εἰδύλλιό τους ἦταν κἄπως παράδοξο. Ἡ Ματθίλδη, ἡ φύλαξ τῶν ἀγελάδων ἐξεδήλωνε τὴν ἀγάπη της κατὰ τρόπο ἄγριο. Κι' ἐντούτοις αὐτὸ τὸ μαλλιοτράβηγμα, αὐτὸς ὁ θηριώδης ἔρως εὐχαριστοῦσε τὸν ποιητή.

Τέλος τὸ ταιριαστὸ αὐτὸ ζευγάρι ἐγκατεστάθη στὸ Παρίσι. Ἡ Ματθίλδη ὅμως δὲν ἔμενε εὐχαριστημένη μὲ τὰς διαφόρους κατοικίας εἰς τὰς ὁποίας διέμεναν καὶ διαρκῶς μετακόμιζαν καὶ διαρκῶς γύριζαν, ἀπὸ τὴ μιὰ συνοικία στὴν ἄλλη. Κατὰ τὰς ἱστορικὰς αὐτὰς μετακομίσεις ἡ Ματθίλδη ἔσερνε πάντα κοντά της τὸν παπαγάλο της, τὸ «Νονότ», 50—60 καναρίνια, ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ σκυλιά, γάτες κι' ἄλλα ζῶα !... Μόλις ἐγκαθίσταντο σ' αὐτὲς τὶς ἐφήμερες κατοικίες ἡ Ματθίλδη ἄρχιζε ἀμέσως τοὺς καυγάδες. Δὲν τὴν εὐχαριστοῦσε τίποτε. Ἀλλὰ κι' ὅταν αὐτὴ ἦταν ἤρεμη σχετικῶς τὴν προκαλοῦσε νὰ θυμώσῃ καὶ τὴν ἐνευρίαζε ὁ Χάϊνε, γιὰ νὰ νοιώθῃ τὴν εὐχαρίστησι τοῦ ἀλληλοφαγώματος, γιὰ νὰ θαυμάζῃ τὰ μάτια της ποὺ πετοῦσαν φωτιὲς καὶ τὸ θεϊκό της σῶμα ποὺ ἔτρεμε ὁλόκληρο. Κατὰ τὰς θεομηνίας αὐτὰς τὸ σπίτι ἀνεστατώνετο, μεταβάλλετο εἰς κόλασιν. Ὁ παπαγάλος ἄρχιζε νὰ στριγκλίζῃ καὶ νὰ χτυπάῃ τὰ φτερά του βγάζοντας διαπεραστικὲς φωνές, τὰ καναρίνια φοβισμένα φτερούγιζαν μέσα στὰ κλουβιά τους καὶ τὰ σκυλιὰ γαυγίζανε ! Ὅλο αὐτὸ τὸ κακὸ ηὔφραινε τὸν Χάϊνε κι' ἐτελείωνε πειὰ μὲ μιὰ παθητικὴ συμφιλίωσι...

Ὁ Χάϊνε ἀγαποῦσε τὴ Ματθίλδη τρελλά. Σὲ κἄποιον φίλο του ἔγραφε γι' αὐτήν :— «Ἡ Ματθίλδη μοῦ κάνει χαρούμενη τὴ ζωή μου μὲ τὶς αἰώνιες ἀλλαγὲς τοῦ χαρακτῆρος της. Δὲν σκέπτομαι πειὰ νὰ φαρμακωθῶ, ἢ νὰ πεθάνω ἀπὸ ἀσφυξία».

Ἐθαύμαζε πᾶν ὅτι ἀνῆκε στὴν Ματθίλδη του, ἀκόμη καὶ τὴν.... ἀμάθειά της ! Ἡ Ματθίλδη ἐξ ἄλλου εἶχε γίνει γυναῖκα του, χωρὶς νὰ φαντάζεται τὴν ἀξία του. Τὸν ἀγαποῦσε, «γιατὶ ἦταν αὐτός !»

Ὁ Χάϊνε ! Ὡς ποιητὴ τὸν ἀγνοοῦσεν ἐντελῶς. Δὲν εἶχε διαβάσει οὔτε μιὰ λέξι ἀπ' τὰ ποιήματά του !...

Μὲ τὴν Ματθίλδη του ὁ Χάϊνε ἔζησε 6 χρόνια. Τὴν νυμφεύθηκε δὲ τὴν 31 Αὐγούστου 1841. Εἶναι δὲ γνωστὸν σχετικῶς ὅτι ἡ οἰκογένεια του δὲν ἐνθουσιάστηκε καθόλου μὲ τὸν γάμο αὐτόν.

Ἐν τούτοις τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1844 ἡ μητέρα τοῦ Χάϊνε ἐδέχθηκε τὸ ταιριασμένο αὐτὸ ζευγάρι στὸ Ἀμβοῦργο. Στὴ προκυμαία ἡ κ. Χάϊνε ἀντίκρυσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ νύφη της. Ἡ ἐμορφιὰ τῆς Ματθίλδης τὴν ἔκαμε νὰ τὴν συμπαθήσῃ, ὅταν ἔξαφνα συνέβη κἄποιο ἀπρόοπτο ἐπεισόδιο. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Χάϊνε, Ἔμπντεν, σηκώνοντας ἕνα κιβώτιο τῆς κουνιάδας του, ἔννοιωσε ἕνα τρομερὸ τσίμπημα στὸ δάκτυλο καὶ τρομαγμένος τὸ ἐπέταξε κάτω. Ἡ Ματθίλδη βλέποντας τὶ συνέβη ἔβγαλε γοερὲς κραυγὲς κι' ἔκανε σὰν τρελλή. Τὸ κιβώτιο περιεῖχε τὸν «Νονότ», τὸν ἀγαπημένο παπαγάλο τῆς κ. Ματθίλδης, ἡ ὁποία ἐξακολούθησε νὰ οὐρλιάζῃ :

— Ἄχ ! τὸν δυστυχισμένο μου, τὸν «Νονότ» ! Δὲν φτάνει ποῦ ὑπέφερε ἀπὸ τὴ θάλασσα τὸν πετοῦν τώρα καὶ χάμω !..

Ὁ Χάϊνε ποὖχε παρακολουθήσει τὴ σκηνὴ ἦταν λιγωμένος ἀπ' τὰ γέλοια. Δὲν συνέβη ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς δικούς του, οἱ ὁποῖοι θύμωσαν στὰ γερά. Κατόπιν αὐτοῦ ὁ ποιητὴς ἀναγκάσθηκε μετὰ λίγες ἡμέρες νὰ στείλῃ πίσω τὴ γυναῖκα του στὸ κολλέγιο ποῦ τὴν εἶχε εἰσαγάγει λίγο καιρὸ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἕνωσί τους.

Ὁ ἴδιος ἔμεινε στὸ Ἀμβοῦργο γιὰ νὰ κανονίσῃ μερικὲς ὑποθέσεις του, ἀλλὰ ὁ χωρισμὸς τῆς Ματθίλδης τὸν βασάνιζε. Τὴν ποθοῦσε, ἔκανε σὰν τρελλός, τῆς ἔγραφε :

«Εἶμαι λυπημένος μέχρι θανάτου ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγες... Τρεῖς μέρες ἔχουν περάσει ποὺ λείπεις καὶ πάω νὰ τρελλαθῶ ! Δὲν κάνω τίποτα, δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ τίποτα !..»

Σ' ἕνα ἄλλο του γράμμα τῆς διηγεῖται πῶς χορεύῃ καὶ τραγουδάει ὁσάκις λαβαίνῃ ἐπιστολή της.

«Μὴν ξεχνᾶς πῶς δὲ ζῶ παρὰ γιὰ σένα ! τῆς γράφει. Γυναικοῦλα μου, ἀγαπημένη, ἀκριβή μου ἀγάπη, φτωχό μου προβατάκι ! μόνη μου χαρὰ σ' αὐτὴ τὴ γῆ ...»

Ἡ λατρεία αὐτὴ πρὸς τὴν Ματθίλδη κράτησε ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ Ποιητοῦ. Ἡ κουτὲς παιδιακίσιες κουβέντες της, τὰ χαχανά της χωρὶς ἀφορμή, τὰ πειράγματά της, ἐνθουσίαζαν τὸ Χάϊνε ὁ ὁποῖος κάθε μέρα τῆς εὕρισκε καὶ καινούργιες χάρες.

Οἱ φίλοι του διηγοῦνται πῶς ὅταν τὸν ἐπεσκέπτοντο ἄρρωστο πιὰ στὸ κρεββάτι του, ἂν στὸ μέσο τῆς ὁμιλίας ὁ ποιητὴς ἄκουε τὶς διαπεραστικὲς φωνὲς τῆς Ματθίλδης νὰ ὑψώνονται καὶ νὰ γεμίζουν τὸ σπῆτι συνιστοῦσε ἀμέσως σιωπὴ σὲ ὅλους γιὰ νὰ ρουφήξῃ αὐτοὺς τοὺς λατρεμμένους ἤχους. Συγχρόνως τὸ χλωμό, ἀδυνατισμένο πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ χαρά. Τὰ γράμματά του πρὸς τὴ μητέρα του εἶνε γεμάτα ἀγάπη γιὰ τὴ Ματθίλδη. Διηγεῖται τοὺς θυμούς της, τὴ σπατάλη της, τὰ καπρίτσια της, μ' ἐνθουσιασμό.

Βεβαίωνε πῶς τὸν εἶχε πολλὲς φορὲς ἐμποδίσει νὰ πεθάνῃ κρατῶντάς του τὸ χέρι καὶ μιλῶντάς του. Μιὰ νύχτα μέσα στὶς ἄλλες ποὺ ἦταν πολὺ ἄσκημα τὴν ἄκουε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μέσα στοὺς λυγμούς της.

—Ὄχι, Ἐρρῖκε, ὄχι δὲν θὰ πεθάνῃς, δὲν θὰ τὸ κάνῃς αὐτό. Θὰ μὲ λυπηθῇς. Ἔχασα τὸν παπαγάλο μου σήμερα τὸ πρωΐ. Ἂν πεθάνῃς καὶ σὺ θὰ εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη !

Ἦταν μιὰ διαταγὴ γιὰ μένα αὐτό, ἐξήγησε ὁ Χάϊνε διηγούμενος τὸ περιστατικὸ σὲ μιὰ φίλη του, τὴ κυρία Ζῶμπερ, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐπέθανα.

Ἡ Ματθίλδη ἔζησε 30 ὁλόκληρα χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ποιητοῦ. Εἶχε γίνει μιὰ πολὺ χοντρὴ κυρία μὲ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ παραπονιότανε συχνὰ γιὰ τοὺς ρευματισμούς της. Εἶχε πάντα τὸ αἰώνιο της κέφι καὶ μέχρι τοῦ θανάτου της ἔμεινε ἕνα μεγάλο ἄμυαλο παιδί.

Λ. Β. Παλμύρας

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρὸς ἀγορὰν τὰ κάτωθι βιβλία : Τὸ «Τσάκωμα τ' Ἄϊ Ροκκου» μετάφρ. Γουζέλη. «Οἱ Βασιλεῖς τῶν Βουνῶν» ὑπὸ Ἐδμ. Ἀμπού, μετάφρ., «Συλλογὴ Δημωδῶν Ἀσμάτων» Ζαμπελίου, «Σονέττα» Στ. Μαρτζώκη, «Ἐξωτικὰ» ποιημ. Ι. Πολέμη, «Τὸ Φίλημα» ποιημ. Γ. Τερτσέτη, «Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου» Γρ. Ξενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταμ. περιοδικὸν «Μπουκέτο».

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πρὶν φύγουμε ὁ Ἀρθοῦρος σκέφτηκε τὴ Μίνα. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν εἰδοποιήσουμε, ἀφοῦ διέτρεχε ἕνα τέτοιον κίνδυνο ;

—Θὰ τὴν ἀνησυχήσουμε ἴσως ἄδικα, εἶπα ἐγώ.

— Ὄχι δά, πρέπει νὰ τὴν εἰδοποιήσουμε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα της, εἶπεν ὁ Βὰν Ἔλσιγγ. Ἡ λύσσα τοῦ κόμητος στρέφεται ἐναντίον της. Πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ καὶ ὁ σύζυγός της ὁ ὁποῖος θὰ βρίσκεται ἀσφαλῶς μαζύ της.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ τρόπο ποὺ δὲν ἐπιδέχονταν ἀντίρρησι. Ἤξευρε τὰς πονηρίας τοῦ κόμητος κ' ἐφοβεῖτο πολὺ γιὰ τὴν κ. Μίναν.

—Ἐξ ἄλλου, εἶπεν ὁ Κουΐνσυ Μόρρις, πρέπει νὰ πάρουμε τὸν κ. Ἄρκερ μαζύ μας.

—Ὄχι, ὄχι ἀπόψε, εἶπεν ὁ καθηγητής. Δὲν πρέπει ν' ἀφήσουμε μόνην της τὴν κ. Ἄρκερ.

Καθὼς προχωρούσαμε στὸ διάδρομο πλησίασα τὸν καθηγητὴν καὶ τὸν ρώτησα :

– Νομίζετε πῶς ὁ κόμης ἀπειλεῖ τὴν κ. Μίναν ;

– Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος, φίλε μου Σοῦαρδ.

– Θὰ ἦτο τρομερὸν αὐτό.

– Εἶνε φρικτόν, εἶνε ἀπαίσιον ! Δὲν ἄκουσες τί εἶπεν ὁ Ρένφιλδ ; Γιατὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσουμε τὴ νύκτα ἐκείνη ἐλεύθερον ; Θὰ ἐλάμβανε ἴσως τὰ μέτρα του ἐναντίον τοῦ κόμητος. Θὰ μᾶς εἰδοποιοῦσε ὅταν θὰ ἔμενε ἐλεύθερος.

–Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μοῦ κάμνει ἐντύπωσι, εἶνε ἡ σιωπὴ τῆς κ. Μίνας. Πῶς δὲν μᾶς εἶπε τίποτε; Εἶνε ἔξυπνη πολὺ καὶ πολὺ θαρραλέα, ἔχει ἀντίληψιν καὶ θὰ ἀντελαμβάνετο τὴν προσέγγισιν τοῦ κόμητος.

–Ἴσως νὰ μὴ θέλησε νὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ. Θὰ ἐπερίμενε νὰ βεβαιωθῇ καλύτερα.

– Πάντως τώρα θυμοῦμαι πῶς τὶς τελευταῖες ἡμέρες ἦταν πολὺ χλωμή.

– Ναί, πολὺ χλωμή ! Αὐτὸ εἶνε φρικτό, εἶνε ἀνατριχιαστικό!..

Ἔξαφνα καθὼς μιλούσαμε ἄγριο καὶ θλιβερὸ οὔρλιασμα σκύλλου ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκοταν τὸ ἐρημικὸ κτίριο τοῦ κόμητος...

Ὁμολογῶ πῶς ἀνατρίχιασα !

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ στάθηκε ἀποτόμως καὶ μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

– Τί συμβαίνει ; εἶπα.

– Δὲν γνωρίζω... Πάντως θὰ εἶνε αὐτός. Κἄπου ἐδῶ κοντὰ θὰ περιφέρεται.

Τὰ οὐρλιαχτὰ ἔγιναν πειὸ ἄγρια καὶ πειὸ τρομακτικά.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἔσκυψε καὶ κύτταξε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο. Δὲν διέκρινε ὅμως τίποτε. Τὸ σκοτάδι ἦταν βαθύ. Πυκνὰ σύννεφα ἐσκέπαζαν τὴ σελήνη.

– Δὲν βλέπω τίποτε, εἶπε. Πρέπει ὅμως κἄτι ἔκτακτο νὰ συμβαίνῃ.

– Θὰ εἶνε στὸ κτίριο.

– Στὸ κτίριο, στὸν κῆπο, ἢ στὸ παρεκκλήσιο. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ τὸν κυνηγήσουμε. Ἡ νύχτα αὐτὴ θὰ εἶνε νύχτα δράσεως.

Ὁ Ἀρθοῦρος καὶ ὁ Κουΐνσυ Μόρρις ἐστέκοντο ἐν τῷ μεταξὺ κ' ἐπερίμεναν. Εἶχαν ἀκούσει τὰ οὐρλιαχτὰ κι' ἐπρόσεχαν στὸν παραμικρὸ θόρυβο.

– Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Βὰν Ἔλσιγγ. Ἂς εἰδοποιήσουμε τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Ἄρκερ κι' ἂς φύγουμε.

Προχωρήσαμε στὸ διάδρομο καὶ σταθήκαμε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῶν Ἄρκερ.

— Κοιμοῦνται, ἐψιθύρισε ὁ Κουΐνσυ Μόρρις.

Πραγματικῶς δὲν ἀκούγονταν κανένας θόρυβος.

— Πρέπει νὰ τοὺς ξυπνήσουμε. Ἡ νύχτα αὐτὴ εἶνε κρίσιμος. Χτύπησε, Σοῦαρδ, εἶπεν ὁ καθηγητής.

Χτύπησα ἐλαφρὰ τὴν πόρτα, ἀλλὰ δὲν μᾶς δόθηκε καμμιὰ ἀπάντησι. Ἡ ἴδια ἡ ἡσυχία, ἡ ἴδια σιωπή.

Ξαναχτύπησα, μὰ τοῦ κάκου.

— Θὰ κοιμοῦνται, εἶπα.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἐφαίνετο ἀνήσυχος. Μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι σφιχτὰ καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἄνοιξε !

Ἀπεπειράθην ν' ἀνοίξω, ἀλλ' ἀντελήφθην πῶς ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα.

— Ἄνοιξε, ἄνοιξε, ξανάπε ὁ καθηγητὴς βιαστικά.

— Εἶνε κλειδωμένη ἡ πόρτα, τοῦ εἶπα.

— Κλειδωμένη ; Ὄχι δά. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ κλειδώσουν. Θὰ κάνῃς λάθος.

Κι' ἐπροσπάθησε ὁ ἴδιος ν' ἀνοίξῃ, μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε.

Ἡ πόρτα εἴταν πραγματικῶς καλὰ συρτωμένη ἀπὸ μέσα. Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀμφιταλαντευόμενος. Ἐδίσταζε, ἀλλὰ καὶ ἀνησυχοῦσε τρομερά. Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ ;

Ἔσκυψε πρὸς στιγμὴν κι' ἐστήριξε τὸ αὐτί του στὴν κλειδαρότρυπα.

— Δὲν ἀκούω τίποτε, ἐψιθύρισε.

Ἐφαίνετο πολὺ ταραγμένος, πολὺ ἀνήσυχος. Ἀγωνιοῦσε.

— Θὰ φύγουμε ; ρώτησα.

— Νὰ φύγουμε ; μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ὀργῆς. Ἀστειεύεσαι, Σοῦαρδ ; Δὲν θὰ φύγουμε καθόλου. Θ' ἀνοίξουμε. Ἐδῶ πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. Ἐμπρός, κύριε Κουΐνσυ Μόρρις, φίλε μου, σὺ ποὺ εἶσαι εὔρωστος καὶ θαρραλέος στήριξε τὸν ὦμο σου στὴν πόρτα καὶ τίναξέ την, χωρὶς νὰ χάνῃς καιρό. Θὰ σὲ βοηθήσουμε.

Ὁ Κουΐνσυ Μόρρις δὲν ἔχασε καιρό. Ἐστήριξε τὸν ὦμο του στὴν πόρτα ἐνῷ ἡμεῖς τὸν ἐβοηθούσαμε μὲ τὰ χέρια. Τὸ ἴδιο ἔκαμνε καὶ ὁ καθηγητής. Ἐσπρώξαμε τέλος ὅλοι μαζύ, ἡ κλειδωνιὰ ἔσπασε καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε τόσο ἀπότομα, ὥστε ὁ καθηγητὴς ξαπλώθηκε κάτω πρηνὴς κι' ἐμεῖς κρατηθήκαμε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ πέσουμε μὲ τὴν φόρα ποὺ εἴχαμε.

Ἐνῷ ὁ καθηγητὴς προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῇ ἔρριξα ἕνα βλέμμα μέσα στὸ δωμάτιο. Τὸ θέαμα τὸ ὁποῖον ἀντίκρυσα τότε ἔκανε τὸ αἷμα μου νὰ παγώσῃ. Ἐπάνω στὸ κρεββάτι βρίσκονταν ξαπλωμένος ὁ Ἰωνάθαν Ἄρκερ. Φαινόταν πολὺ χλωμὸς κι' ἀνέπνεε μὲ δυσκολία. Κοντά του, γονατισμένη κάτω στὸ πάτωμα, βρίσκονταν ἡ κ. Μίνα. Φαινόταν σὰν ἀποχαυνωμένη, σὰν νὰ διατελοῦσε σ' ὑπνοβασία, σὰν νἄθελε νὰ ἐνεργήσῃ καὶ νὰ μὴ μποροῦσε. Κοντὰ τέλος σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ στεκότανε ὄρθιος, μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος μας, ἕνας ἄγνωστος ἄνθρωπος ψηλὸς καὶ λιγνός, μὲ κατάμαυρη περιβολή. Ὅλα αὐτὰ τ' ἀντίκρυσα γιὰ μιὰ στιγμή, καθὼς τὸ φεγγάρι εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ τὸ λαμπρό του φῶς περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι.

Ὁ καθηγητὴς εἶχε σηκωθῇ ἐν τῷ μεταξὺ ὄρθιος. Κι' ὅλοι μαζύ, βουβοί, κατάπληκτοι, ἔντρομοι, κυττάζαμε τὴ φρικτὴ αὐτὴ εἰκόνα.

Ποιὸς εἴταν ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἄνθρωπος μέσα στὸ δωμάτιο τῶν Ἄρκερ; Τὸν ἐγνωρίσαμε ἀμέσως ἂν καὶ δὲν κύτταζε πρὸς τὸ μέρος μας. Τὸν γνωρίσαμε ἀπ' τὸ ἀνάστημά του κι' ἀπ' τὴν κατάμαυρη πένθιμη φορεσιά του.

Ἦταν ὁ κόμης Δράκουλας !

Ὁ δυστυχὴς Ἄρκερ ἔμενε στὸ κρεββάτι του ὕπτιος, σὰν βυθισμένος σὲ λήθαργο, κι' ἀνέπνεε μὲ δυσκολία. Φαινόταν πῶς ὑπόφερε φρικτὰ μέσα στὸν ὕπνο του. Πλάϊ του ἡ κ. Μίνα φαινότανε σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῇ καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ, μὰ δὲν μποροῦσε. Ἦταν ἐξαντλημένη, συντετριμμένη καὶ συγχρόνως ὁ κόμης τὴν ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸν ὦμο μὲ τὸ στιβαρὸ χέρι του καὶ τῆς ἔσπρωχνε τὸ κεφάλι πρὸς τὸ ἀνοιχτό, γυμνὸ στῆθος τοῦ συζύγου της. Φαινόταν καθαρὰ πῶς ὁ κόμης [illegible] νὰ πλησιάσῃ τὰ χείλη της στὸ στῆθος τοῦ Ἄρκερ καὶ νὰ [illegible] λευκὴ [illegible] μεγάλη [illegible] αἵματος !...

Τὸ θέαμα αὐτὸ τόσο φρικιαστικὸ μᾶς κάρφωσε, [illegible] γιὰ λίγες στιγμὲς στὴ θέσι μας. Πρῶτος ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἐφώνησε κραυγὴν ὀργῆς καὶ φρίκης :

— Θεὲ Παντοδύναμε ! Εἶνε τρομερό !

Στὴ φωνή του ποὺ ἀντήχησε βαρειὰ καὶ ἀπειλητική, ὁ κόμης γύρισε ἀπότομος πρὸς τὸ μέρος μας καὶ μᾶς κύτταξε [illegible] ὅλους μ' ἕνα βλέμμα ὀργῆς, λύσσης, μίσους.

Εἴδαμε τὰ μάτια του νὰ πετοῦν φωτιές, τὰ δόντια του τὰ κοφτερὰ [illegible] κι' ἔτριξαν ἀπὸ ὀργή, τὸ πρόσωπό του ἐπῆρε ἄγρια κι' ἀπειλητικὴ [illegible]

Σήκωσε κατόπιν ἀπειλητικὰ τὸ χέρι του [illegible] ἐναντίον τοῦ καθηγητοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε προχωρήσει πρῶτος μέσα στὸ δωμάτιο.

Τί [illegible]

Θὰ μᾶς κατέβαλε ὅλους μὲ τὴ μεγάλη του δύναμι καὶ μᾶς συνέτριβε ;

Εἴμαστε τόσο ἐμβρόντητοι ὥστε κανείς μας δὲν σκέφθηκε ν' ἀμυνθῇ. Μόνον ὁ Κουΐνσυ Μόρρις ἔφερε μηχανικὰ τὸ χέρι του στὸ περίστροφό του.

Ὁ κόμης ἔκαμε ἕνα τελευταῖο πήδημα, σὰν λύκος ἀγριεμμένος κι' ἅπλωσε νὰ πιάσῃ τὸν Βὰν Ἔλσιγγ ἀπ' τὸ λαιμό, γρυλλίζοντας σὰν θηρίο ποὺ τὸ ἀνησυχοῦν στὴ φωλιά του.

Πρὶν προφτάσῃ ὅμως νὰ τὸν ἐγγίσῃ, ὁ καθηγητὴς ψυχραιμότερος ὅλων μας, ἔβγαλε τὸ χρυσό του σταυρὸ καὶ τὸν ἅπλωσε μπρὸς στὸ πρόσωπο τοῦ κόμητος.

Αὐτὸ ὑπῆρξεν ἡ σωτηρία μας.

Ὁ κόμης ἄφησε μιὰ κραυγὴ μανίας, ὁμοίαν μὲ βρυχηθμόν, κι' ὀπισθοχώρησε, ἐνῷ τὸ πρόσωπό του ἐγίνετο πλέον ἄγριο καὶ τὰ σουβλερὰ δόντια του τριζοκοποῦσαν ἀπαίσια.

Ἔφθασε ἔτσι ὥς τὸ παράθυρο, χωρὶς νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του, ὅταν ἔξαφνα ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε.

Ἦταν ὁ Κουΐνσυ Μόρρις, ὁ ὁποῖος εἶχε συνέλθῃ ἐν τῷ μεταξύ, κι' ἐτράβηξε ἐναντίον τοῦ κόμητος σημαδεύοντάς τον στὸ στῆθος.

Περιμέναμε νὰ ἰδοῦμε τὸν κόμητα νὰ πέφτῃ νεκρός. Ἕνα λυσσασμένο ὅμως καὶ σαρκαστικὸ γέλοιο ἀκούστηκε, σὰν νὰ μᾶς περιγελοῦσε καὶ νὰ μᾶς ἀπειλοῦσε συγχρόνως.

Ἦταν ὁ κόμης, τὸν ὁποῖον ἡ σφαῖρα οὔτε εἶχε ἀγγίξει κἄν. Τὸν εἴδαμε ἀνάμεσα ἀπ' τὸν διαλυόμενο καπνὸ τοῦ πυροβολισμοῦ νὰ χάνεται σιγά—σιγὰ καὶ νὰ σβύνῃ ἔχοντας πάντα τὰ κόκκινα, φλογισμένα μάτια του καρφωμένα ἐπάνω μας.

Ἀντιληφθήκαμε ἀμέσως ὅτι κάθε προσπάθειά μας ἐναντίον τοῦ κόμητος τὴν ὥραν αὐτὴν θὰ ἦτο ματαία.

Τὸν παρακολουθούσαμε νὰ σβύνῃ σιγὰ-σιγά. νὰ μεταβάλλεται εἰς ἀτμὸν καὶ νὰ χάνεται. Ὅμοιος μ' ὁμίχλη περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τὶς χαραμάδες τῆς πόρτας κι' ἔφευγε πρὸς τὰ ἔξω. Μόνον τὰ μάτια του ἔφεγγαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα.

Ὅταν ἔφυγε πειά, ὅταν **«ἐξητμίσθη»** ἐντελῶς, ὁ καθηγητὴς ἔτρεξε κι' ἄνοιξε τὸ τζάμι,

Τὸ ἴδιο σκυλλὶ ποὺ ἀκούσαμε καὶ προηγουμένως οὔρλιαζε ἀπ' ἔξω πένθιμα.

—Ἂς μὴ χάνουμε καιρό, ἀνάψτε γρήγορα φῶς, φώναξεν ὁ καθηγητής.

Ὁ Ἀρθοῦρος βρῆκε τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ τὸ ἄναψε. Τὸ δωμάτιο ἐφωτίσθη.

— Θεέ μου ! εἶπεν ὁ Βὰν Ἔλσιγγ, ἀρκεῖ νὰ μὴν ἤρθαμε πολὺ ἀργά.

Κυττάξαμε τὸν Ἄρκερ καὶ τὴν σύζυγό του καὶ μᾶς ἔπιασε ἀνατριχίλα.

Ὁ Ἄρκερ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀναπνέῃ μὲ δυσκολία καὶ νὰ ρογχάζῃ πάνω στὸ κρεββάτι του. Ὁ λαιμὸς καὶ τὸ στῆθος του ἦσαν ἀνοιχτὰ καὶ ἔφεραν κηλίδας αἵματος νωποῦ.

Ἡ κ. Μίνα γονατισμένη πλάϊ στὸ κρεββάτι ὅπως καὶ προηγουμένως ἐφαίνετο πῶς δὲν εἶχε συναίσθησι τοῦ τὶ γίνεται γύρω της

Παρὰ τὸν θόρυβον καὶ τὸν πυροβολισμὸν δὲν εἶχε συνέλθει.

Παρακολουθούσαμε τὸν Ρένφιλδ ψυχορραγοῦντα

Μ' ἀκουμπισμένο τώρα τὸ κεφάλι της στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ φαινόταν σὰν νὰ ἦταν βυθισμένη σὲ ὕπνο, ἕνα ὕπνο βαθύν; κουρασμένον, ἀξύπνητον.

Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἔρριξεν ἐπίσης ἕνα βλέμμα στοὺς δύο συζύγους καὶ χωρὶς νά χάνῃ καιρὸ πέταξε σὲ μιὰ πολτρόνα τὸ καπέλλο του καὶ τὴ ρεντιγκότα του κι' ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ἄρκερ. Ἔξαφνα σηκώθηκε πάλιν καὶ τὸν ἀκούσαμε νὰ ψιθυρίζῃ :

— Παντοδύναμε Θεέ ! Κύριε ! Λυπήσου τὰ πλάσματά σου !

Κατόπιν ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἐστεκόμεθα βουβοὶ καὶ ἀκίνητοι καὶ μοῦ εἶπε :

— Σοῦαρδ, τρέξτε καὶ φέρτε λίγο μπράντι, κανένα ἐπίδεσμο, λίγο ξαντό. Γρήγορα ὅμως, ὅσον τὸ δυνατὸν γρήγορα !...

Καθὼς ἔτρεχα στὸ δωμάτιο νὰ φέρω ὅτι μοῦ ζήτησε ἀντελήφθην πῶς κἄποιος μ' ἀκολουθοῦσε τρέχοντας ἐπίσης.

Γύρισα καὶ εἶδα τὸν Κουΐνσυ Μόρρις.

—Ἔρχεσαι μαζύ μου ; ρώτησα.

—Ὄχι. Ὑποθέτω πῶς δὲν μὲ χρειάζεστε τίποτε.

— Ποῦ πηγαίνεις ;

— Θὰ κατέβω κάτω.

— Φεύγεις ;

— Κἄθε ἄλλο. Πηγαίνω νὰ κάμω μιὰ βόλτα γύρω ἀπὸ τὴν κλινική. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ πηδήσω καὶ στὸν κῆπο τοῦ πλαγινοῦ κτιρίου. Εἶμαι ἔξω φρενῶν....

— Θὰ ἔπρεπε νὰ ρωτήσῃς προηγουμένως τὸν καθηγητή.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη.

— Δὲν πρέπει νὰ ριψοκινδυνέψῃς ἀδίκως.

— Μεῖνε ἥσυχος. Εἶμαι ἐφοδιασμένος μ' ὅτι χρειάζεται γιὰ τὴν περιπολία αὐτή. Ἐξ ἄλλου μὴ λησμονῇς, ὅτι εἶμαι δυνατὸς στὰ χέρια.

—Ἔστω, πήγαινε.

—Ὅταν μὲ χρειασθῆτε μπορεῖτε νὰ μοῦ φωνάξετε ἀπ' τὸ παράθυρο.

Τὸν ἄφησα νὰ κατέβῃ κάτω κι' ἔτρεξα νὰ πάρω ἀπ' τὸ γραφεῖο μου ὅτι μοῦ ζήτησεν ὁ καθηγητής. Ἤμουν πολὺ ταραγμένος, δὲν ἤξευρα πῶς θὰ ἐτελείωνε ἡ ἱστορία αὐτὴ καὶ φοβόμουν πολύ, φοβόμουν ὑπερβολικὰ γιὰ τὴν ἀτυχῆ κ. Ἄρκερ, ἐνθυμούμενος τὸ τραγικὸν τέλος τῆς πτωχῆς Λουκίας. Θὰ ἐνικοῦσε λοιπὸν κι' αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ κατάρατος κόμης ; Θ' ἄφηνε ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ ἕνα τόσο φρικτὸ ἀνοσιούργημα ;... ('Ακολουθεῖ)

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΚΛΕΦΤΗΣ ΚΑΙ ΑΡΜΑΤΩΛΟΣ

(Δημῶδες)

Ἀρματωλὸς ἀγάπησε Νασιὼ τὴν παινεμένη, τὴν κόρη τὴν περήφανη, τὴν πολυζηλεμένη· ὁποῦ πολλοὶ τὴν θέλουνε, πολλοὶ τὴν ἀγαποῦνε, τὴν θέλουν ἀρχοντόπουλα, λεβέντες τὴ ζητοῦνε. Μιὰ μέρα τό σταμνὶ κρατεῖ, κινᾷ νὰ πᾷ στή βρύση, προβαίν' ἐμπρός ὁ Ἀρματωλὸς τὸ μαῦρο νὰ ποτίσῃ. Λαμποκοποῦνε τ' ἅρματα κι' ἀστράφτ' ἡ φορεσιά του κ' ἐφάνη τὸ καμάρι του κ' ἡ τόση λεβεντιά του.

— «Ἄκουσε, Νάσιω ὤμορφη μὲ τὸ πολὺ τὸ νάζι» 'γροικᾷ ἡ κόρη 'ντροπαλή, γυρνᾷ καὶ τὸν κυττάζει.

—«Νάσιω, πολὺ σὲ ἀγαπῶ, γυναῖκα νὰ σὲ πάρω, θάνατο δὲ θὰ φοβηθῶ, δὲ θὰ δειλιάσω χάρο !»

— Πάρε πίσω τὸ λόγο σου» τοῦ λέγει κακιωμένη «κ' ἐγὼ τὸ Γιῶργο ἀγαπῶ κ' εἶμ' ἀρραβωνιασμένη».

— «Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποῦ θάρρεψε γιὰ νὰ σ' ἀρραβωνήσῃ, ἂς ἔρθῃ ἐμπρός μου νὰ τὸ πῇ καὶ νὰ τὸ 'μολογήσῃ».

— «Ἐκειὸς 'ποῦ 'ναι τὸ παίνεμα τῆς χώρας ξακουσμένος...ποὖν' ἀκριβὸς τῆς μάννας του κ' ἐμένα χαϊδεμένος.

Τρία πουλάκια ἦτανε καὶ μοναχὸς ἐστάθη, γιατὶ ὁ πρῶτος πέθανε κι' ὁ δεύτερος ἐχάθη. Ξέρει καὶ παίζει τὸ σπαθὶ καλλίτερα ἀπὸ σένα, καὶ στὸ λιθάρι σ' ἀπερνᾷ κι' εἶν' ἄξιος γιὰ τ' ἐμένα».

Ἀρματωλὸς σὰν τἄκουσε, ραΐστηκε ἡ καρδιά του· 'κιτρίνισε, πρασίνισε καὶ πάνει τ' ἅρματά του.

— «Ἂν εἶν' ἐκειὸς καλλίτερος, ἂν εἶνε παλληκάρι, ἂς ἔρθῃ νὰ παλαίψωμε, τοῦ κάνω καὶ τὴ χάρι. Ἂν μὲ νικήσῃ νὰ στρεχτῶ μ' ἐκείνονε νὰ μείνῃς, κι' ἂν τὸν νικήσω, μάθε το, γυναῖκά μου θὰ γείνῃς.»

Τ' ἄκουσε ἡ Νάσιω δείλιασε, στὸ σπίτι της κινάει, κ' ἐκεῖ βρίσκει τὸ Γιῶργό της καὶ τοῦ τὸ μολογάει· κι' ὁ Γιῶργος ἀρματώθηκε καὶ στὸ βουν' ἀναβαίνει καὶ βγάζει βροντερὴ φωνή, φωνὴ ἀντρειωμένη :

— «Ποιὸς εἶνε ποὺ παινεύτηκε μὲ μένα νὰ παλαίψῃ ; ἂς βγῇ ἐμπρός μου νὰ σταθῇ καὶ νὰ μὲ ξαγναντέψῃ». Κι' ἄλλη φωνὴ 'ποκρίθηκε Ἀρματωλοῦ τοῦ κλέφτη:

— «Ἐγὼ χτυπῶ τὴ μαχαιριὰ κι' ἀξέγνοιαστη δὲν πέφτει. Ἐγὼ 'μαι κειὸς ποῦ σκότωσα Τούρκους δυὸ τρεῖς χιλιάδες καὶ δέκα πέντε μπέηδες κι' ἄλλους τόσους πασσάδες, καὶ θὲ νὰ φοβηθῶ παιδὶ τοῦ κάμπου σὰν κι' ἐσένα, ποῦ ἡ Τουρκιὰ μὲ σκιάζεται τὸ μολογοῦν γιὰ μένα, τώρα θὰ δείξωμε οἱ δυό, ποιὸς εἶνε παλληκάρι».

Ὁ Γιώργης τ' ἀποκρίθηκε μὲ λεβεντιὰ καὶ χάρι, κι' ἀμέσως ρίχνει τ' ἅρματα καὶ βγάζει τὸ ζωνάρι. Ἡ Νάσιω τοῦ τὸ κέντησε μὲ τὸ μαργαριτάρι. Σκύβει φιλᾷ τὸ κέντημα, στὰ στήθια του τὸ βάνει:

— «Εἶμ' ἕτοιμος» ἐφώναξε καὶ τὸ σταυρό του κάνει. Πετάει κι' ὁ Ἀρματωλὸς φλοκάτα πλουμισμένη, τραβάει καὶ τὴ φέρμελη τὴ χρυσοκεντημένη· ἀνοίχθῃ τὸ ποκάμισο καὶ στήθια ἀνδρειωμένα φανήκανε περήφανα καὶ πυκνοδασωμένα. Χαντζάρι πιάν' ὁ Ἀρματωλὸς κι' ὁ Γιῶργος τὸ μαχαῖρι, κ' ἐκεῖ π' ἀνεσκουμπώθηκε, ἐφύσηξε τ' ἀγέρι, κι' ἀνεσηκώθ' ἡ τραχηλιὰ κι' ἐφάνη στὸ λαιμό του τ' Ἀρματωλοῦ, ποὺ ἄστραψε χρυσό τὸ φυλακτό του.

—«Στάσου! ὁ Γιῶργος φώναξε, πριχοῦ νὰ σκοτωθοῦμε, θὲ νὰ σοῦ κάμω ρώτημα κι' ἀπ' ἔκει πολεμοῦμε : ποὺ τὸ 'βρηκες τὸ φυλαχτὸ τ' ἀργυροχρυσωμένο, πὤχει ἐπάνω τὸ σταυρὸ μὲ τὰ μαλλιὰ πλεγμένο».

—«Ἡ μάννα μ' μοῦ τὸ φόρεσε, μὰ τὶ σὲ μέλ' ἐσένα, παιδάκι ὅταν ἤμουνα, τὶ θὲς τὰ περασμένα ;»

—«Σ' ἐρώτησα, γιατὶ πολὺ μοιάζει μὲ τὸ δικό μου· ἡ μάνα μ' μοῦ τὸ φόρεσε κι' ἐμένα στὸ λαιμό μου».

Σκύβουν καὶ βλέπουν ταιριαστὸ σταυρό ποὺ λαμπυρίζει. Ἀνατριχιάζ' ὁ Ἀρματωλός, ὁ Γιῶργος κιτρινίζει· γιὰ μιᾶς 'πετάχθηκαν οἱ δυὸ καὶ ἕνα λόγον πῆκαν.

—«Ἐσὺ σ' ὁ ἀδελφούλης μου! καὶ σφιχταγκαλιασθῆκαν· ἀγκαλιασμένοι στάθηκαν μὲ πόθο καὶ μ' ἐλπίδα κι' ὁ ἥλιος τοὺς στεφάνωνε μὲ μιὰ χρυσῆ ἀχτίδα. Πρῶτος χωρίσθ' ὁ Ἀρματωλὸς ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, 'στερνὸ φιλὶ τοῦ χάρισε καὶ ζώνει τ' ἅρματά του.

— «Σύρ' ἀδελφέ μου, στὸ καλὸ καὶ στὴν καλὴ τὴν ὥρα, σύρε νὰ πᾷς στὴ μάνα μας καὶ στὴ καλή σου ὥρα· γιατ' εἶσαι τῆς μανούλας μας τὸ ἀκριβὸ παιδί της κι' ἐμένα ἐκεῖ στὰ μακρυὰ ἂς στέλνει τὴν εὐχή της...

Τώρα θ' ἀνέβω τὰ βουνὰ τὰ κορφοβούνια πέρα καὶ δὲν θὰ στρέψω ἂν δὲν δῶ μιὰν ὤμορφη ἡμέρα ν' ἀναγαλλιάσῃ ὁ οὐρανὸς κι' ἡ δάφνη νὰ φυτρώσῃ κ' ἡ φουστανέλλα 'λόγυρα στοὺς κάμπους νὰ ξαπλώσῃ.

Χαροῦ, 'δελφέ, τὴν Νάσιω σου κ' ἔχε καὶ τὴν ἐλπίδα· ἐγὼ 'χω γιὰ 'γαπητικιὰ τὴν δόλια μας Πατρίδα.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

[Τοῦ Αἰμιλίου Γκαμποριώ]

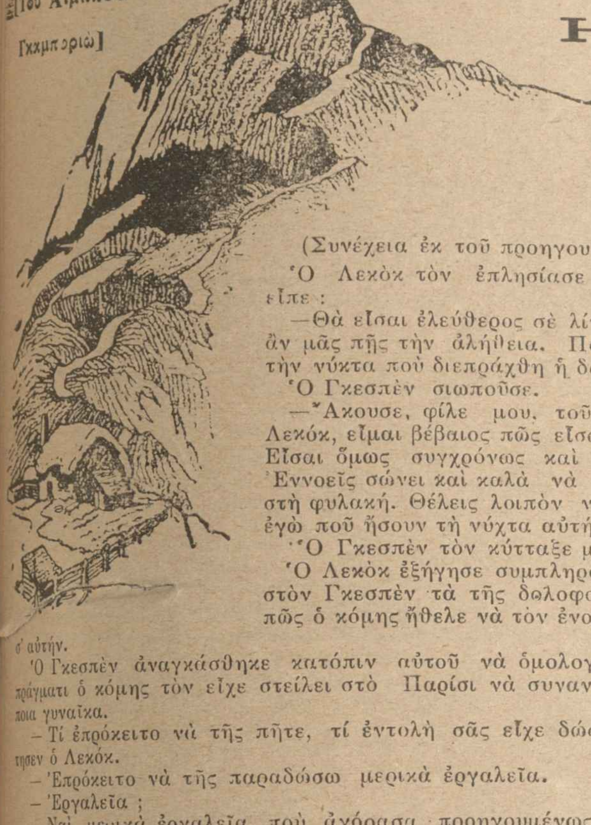

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Λεκὸκ τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

—Θὰ εἶσαι ἐλεύθερος σὲ λίγα λεπτά, ἂν μᾶς πῇς τὴν ἀλήθεια. Ποῦ ἦσουν τὴν νύκτα ποὺ διεπράχθῃ ἡ δολοφονία;

Ὁ Γκεσπὲν σιωποῦσε.

—Ἄκουσε, φίλε μου, τοῦ εἶπεν ὁ Λεκόκ, εἶμαι βέβαιος πῶς εἶσαι ἀθῶος. Εἶσαι ὅμως συγχρόνως καὶ ἀνόητος. Ἐννοεῖς σώνει καὶ καλὰ νὰ ψοφήσῃς στὴ φυλακή. Θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ποῦ ἦσουν τὴ νύχτα αὐτή ;

Ὁ Γκεσπὲν τὸν κύτταξε μ' ἔκπληξι.

Ὁ Λεκὸκ ἐξήγησε συμπληρωματικῶς στὸν Γκεσπὲν τὰ τῆς δολοφονίας καὶ πῶς ὁ κόμης ἤθελε νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ σ' αὐτήν.

Ὁ Γκεσπὲν ἀναγκάσθηκε κατόπιν αὐτοῦ νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι πράγματι ὁ κόμης τὸν εἶχε στείλει στὸ Παρίσι νὰ συναντήσῃ κἄποια γυναῖκα.

– Τί ἐπρόκειτο νὰ τῆς πῆτε, τί ἐντολὴ σᾶς εἶχε δώσει ; ρώτησεν ὁ Λεκόκ.

– Ἐπρόκειτο νὰ τῆς παραδώσω μερικὰ ἐργαλεῖα.

– Ἐργαλεῖα ;

– Ναί, μερικὰ ἐργαλεῖα ποὺ ἀγόρασα προηγουμένως, ἐντολῇ τοῦ κόμητος, ἀπὸ κἄποιο σιδηρουργεῖο.

– Ἐργαλεῖα ; Τί εἴδους ἦσαν ;

Ὁ Γκεσπὲν ἀνέφερεν ἕνα πρὸς ἕνα τὰ ἐργαλεῖα ποὺ ἀγόρασε μὲ χρήματα τοῦ κόμητος.

Ὁ Λεκὸκ χαμογέλασε.

– Ὅλο καὶ ἐργαλεῖα διαρρηκτικά, ψιθύρισε. Ἀσφαλῶς ὁ κ. κόμης ἤθελε νὰ σ' ἐνοχοποιήσῃ τόσο τεχνικὰ, ὥστε νὰ πληρώσῃς μὲ τὸ κεφάλι σου τὸ ἔγκλημα ποὺ διεπράχθῃ.

Ὁ Γκεσπὲν ἄκουγε ὅλες αὐτὲς τὶς ἐξηγήσεις κατάπληκτος. Δὲν πίστευε στ' αὐτιά του.

– Καὶ γιατὶ δὲν ἤθελες νὰ πῇς λέξι γιὰ ὅλα αὐτά ; τὸν ρώτησεν ὁ Λεκόκ.

– Εἶχα δώσει τὸν λόγο μου, κύριε, ψιθύρισεν ὁ Γκεσπέν.

– Εἶχες δώσει τὸν λόγο σου καὶ ἐπροτιμοῦσες νὰ πᾶς στὴ λαιμητόμο, παρὰ νὰ πῇς τὴν ἀλήθεια; Πολὺ στενοκέφαλος εἶσαι, μικρούλη μου !

– Ὁ κ. κόμης μὲ παρεκάλεσε νὰ μὴ πῶ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτή.

– Φυσικά. Σοῦ τὸ συνέστησε αὐτὸ γιὰ νὰ πέσῃς πειὸ εὔκολα στὸ λάκκο ποὺ σοῦ ἄνοιξε. Εἶσαι ἄξιος τῆς τύχης σου. Γιὰ πές μου τώρα. Ποῦ βρῆκες τὴν κυρία στὴν ὁποία παρέδωσες τὰ ἐργαλεῖα. Τί εἴδους κυρία ἦταν αὐτή ;

Ὁ Γκεσπὲν περιέγραψε τὰ πάντα λεπτομερῶς. Ἡ γλῶσσα του ἔτρεχε πλέον.

– Εἶμαι βέβαιος, εἶπεν ὁ Λεκόκ, πῶς ἡ κυρία αὐτὴ δὲν εἶνε παρὰ ἡ περίφημη φίλη τοῦ κόμητος, ἡ Ζενὴ Φάνς. Ποιὸς ξέρει. Ἴσως ὁ κόμης νὰ τῆς εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικό του. Μποροῦσε νὰ τὴν πληρώσῃ γενναῖα καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν σιωπή της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐντολῇ τοῦ ἀνακριτοῦ ὡδήγησαν στὸ γραφεῖο τοὺς δύο Βερτώ. Ὁ πατέρας Κουβαρντᾶς εἶχε ὕφος ἄγριο καὶ ἐρεθισμένο. Ὁ υἱὸς φαίνονταν ἀπελπισμένος. Ὅταν ἔμαθαν πῶς θὰ τοὺς ἄφηναν ἐλεύθερους ἔπεσεν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

– Ἄκου, Βερτώ, εἶπεν ὁ Λεκὸκ στὸν πατέρα Κουβαρντᾶ, βεβαιώνεις πῶς δὲν γνώρισες τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶδες τὰ ἐξημερώματα τῆς δολοφονίας νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν ἔπαυλι Τρεμορέλ;

– Τὸ ὁρκίζομαι, κύριε ἀστυνόμε.

– Εἶπες πῶς σοῦ φάνηκε σὰν τὸν κόμητα.

– Ναί, εἶχε τὸ ἀνάστημά του, ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸν κόμητα. Μὰ ὅταν ἀντίκρυσα τὸ πρόσωπό του κατάλαβα πῶς γελάστηκα.

– Δὲν ἦταν ὁ κόμης ;

– Ἦταν κἄποιος ποὺ εἶχε τὸ σῶμα τοῦ κόμητος καὶ τὰς κινήσεις του. Τὸ πρόσωπό του ὅμως ἦταν ξένο. Πρώτη φορὰ τὸ ἔβλεπα. Ὁ κόμης εἶχε γενειάδα...

– Ἐνῷ αὐτὸς ποὺ εἶδες ἦταν ἐντελῶς ξυρισμένος ;

— Ἀκριβῶς. Ἐξ ἄλλου ὁ κόμης εἶχε πλούσια καὶ καλοχτενισμένα μαλλιά, ἐνῷ αὐτὸς ποὺ εἶδα εἶχε σχεδὸν ξυρισμένο καὶ τὸ κεφάλι του ! Ἦταν ἄλλωστε νύχτα ἀκόμη καὶ μόλις τὸν ἀντίκρυσα καβάλλησε κι' ἔφυγε. Μοῦ ἔρριξε μόνον μιὰ ματιά, μιὰ ματιὰ τρόμου καὶ ὀργῆς μαζύ.

Ὁ Λεκὸκ δὲν εἶχε τίποτε περισσότερο νὰ ρωτήσῃ. Οἱ κρατούμενοι ἀφέθησαν ἐλεύθεροι.

Ὁ ἀνακριτὴς εἶχε νικηθῇ κατὰ κράτος ἀπὸ τὸν ἀστυνομικόν. Δὲν ἔδειχνεν ἐν τούτοις τὴν στενοχωρίαν του. Διέταξε τοὺς ἀστυφύλακας νὰ φροντίσουν για τὴν ταφὴ τοῦ Ραβελὼ καὶ ἄφησε τὴν ὑπόθεσι στὰ χέρια τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Ὅταν ὁ Λεκὸκ γύρισε στὸ σπίτι τοῦ Πλαντᾶ ἤρχισε νὰ ἑτοιμάζεται γι' ἀναχώρησι.

— Θὰ φύγετε σήμερα ; ρώτησεν ὁ εἰρηνοδίκης.

— Ναί, δὲν πρέπει νὰ χάνω καιρό.

— Δὲν θὰ δῆτε τὸν Δήμαρχο ;

— Ὄχι, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη. Νὰ τὸν δῆτε καὶ νὰ τὸν καθησυχάσετε. Νὰ τοῦ πῆτε, ὅτι θὰ καταβάλω πᾶσαν ἐνέργειαν πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς κόρης του, νεκρᾶς ἢ ζώσης. Ἔχετε καμμιὰ φωτογραφία τῆς νέας ;

Ὁ Πλαντᾶς ἄνοιξε τὸ γραφεῖο του κι' ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα συρτάρι μιὰ φωτογραφία ἐπιμελῶς διπλωμένη μὲ λεπτὸ χαρτί. Ἦταν ἡ Λωράνς, ἡ Λωρὰνς μ' ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς νεότητος καὶ τῆς ἐμορφιᾶς της, καθισμένη σὲ μιὰ πολτρόνα.

Τὰ χέρια τοῦ πάτερ Πλαντᾶ ἔτρεμαν καθὼς ἅπλωσε νὰ δώσῃ τὴν φωτογραφία στὸν Λεκόκ.

Ὁ ἀστυνομικὸς κατάλαβε τί συνέβαινε τὴ στιγμὴ αὐτὴ στὴν καρδιὰ τοῦ γέροντος εἰρηνοδίκου. Ναί, δὲν ἀμφέβαλε καθόλου πειά. Ὁ Πλαντᾶς ἐλάτρευε τὴν κόρην τοῦ δημάρχου Κουρτοά !...

Ὁ Λεκὸκ ἐκύτταξε τὴν φωτογραφία προσεκτικά, καὶ τὴν ξανάδωσε στὸν Πλαντᾶ.

— Φίλε μου, εἶπε, μπορεῖτε νὰ εἶσθε ἥσυχος. Θὰ εὕρω τὴν ἀτυχῆ αὐτὴν κόρην. Θὰ τὴν εὕρω ζωντανήν, τὸ ἐλπίζω, τὸ προαισθάνομαι. Ἂν τὴν παρέσυρε ὁ κόμης στὴν καταστροφή, ἂν τὴν ἔπεισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ πάντα γι' αὐτόν, θὰ τὴν ἀποσπάσωμεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ καὶ θὰ τὴν ξαναδώσουμε σ' ἐκείνους ποὺ τὴν ἀγαποῦν εἰλικρινῶς.

Ὁ Πλαντᾶς ἐστέναξε.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Λεκόκ, σᾶς χαιρετῶ, σεβαστέ μου φίλε, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰς περιποιήσεις, ἰδιαιτέρως δὲ γιὰ τὴν βοήθεια ποὺ μοῦ ἐδόσατε γιὰ τὴν διαφώτισι τοῦ μυστηρίου τῆς δολοφονίας Τρεμορέλ. Θὰ σᾶς εἶμαι πάντοτε εὐγνώμων, πάντοτε στὰς διαταγάς σας. Ὁ ἀγὼν ἐναντίον τοῦ κόμητος θὰ διεξαχθῇ πλέον στὸ Παρίσι. Σᾶς περιμένω λοιπὸν νὰ ἐκστρατεύσουμε μαζύ.

— Θέλετε νὰ ρθῶ στὸ Παρίσι ; ρώτησε μὲ συγκίνησι ὁ Πλαντᾶς.

— Γιατὶ ὄχι ; Ἴσως μάλιστα νὰ χρειασθῆτε, ποιὸς ξέρει...

— Δὲν θὰ σᾶς δυσκολέψω στὸ ἔργο σας ;

— Κἄθε ἄλλο. Θὰ μὲ βοηθήσετε καὶ πολὺ μάλιστα, ὅπως συνέβη κι' ἐδῶ. Λοιπόν ; Νὰ σᾶς περιμένω αὔριο ; Κανονίστε τὶς ὑποθέσεις σας κι' ἐλᾶτε.

— Θὰ ἔλθω ἀφοῦ μὲ καλεῖτε. Αὐτὴ εἶνε ἄλλωστε καὶ ἡ ἐπιθυμία μου.

Ὁ Λεκὸκ τοῦ ἔδωκε τὴν διεύθυνσί του, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ ἔφυγε.

Ὁ Πλαντᾶς ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ συναντήσῃ τὸν δήμαρχον Κουρτοά. Ὁ Κουρτοὰ θρηνοῦσεν ἀκόμη τὸν θάνατον τῆς ἀγαπημένης του κόρης. Ὁ Πλαντᾶς προσπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

— Ποιὸς ξέρει, τοῦ εἶπεν. Ἴσως ἡ Λωρὰνς νὰ μὴν αὐτοκτόνησεν... Ἴσως νὰ μετενόησε τὴν τελευταία στιγμή... Ἴσως νὰ μὴν εἶχε τὴν δύναμι νὰ κάμῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα...

Ὁ γηραιὸς εἰρηνοδίκης τοῦ ἔλεγεν ὅλα αὐτὰ ἐλπίζων πραγματικῶς, ὅτι θὰ ξανάβλεπε ζωντανὴ τὴν Λωράνς. Ὁ Κουρτοὰ ὅμως ποὺ ἀγνοοῦσε τὰ πάντα σχετικῶς μὲ τὴν ὑπόθεσι Τρεμορέλ, ἀπάντησε στὰ λόγια του μ' ἕνα στεναγμό.

Ὁ Πλαντᾶς τοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἀπόλυσιν τῶν συλληφθέντων ὡς ἐνόχων τῆς δολοφονίας καὶ τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ Ραβελώ, χωρὶς νὰ τοῦ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο. Θὰ ἐπερίμενε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Λεκὸκ γιὰ νὰ μιλήσῃ.

Μετέβη κατόπιν σπίτι του καὶ ἀναπαύθηκε. Ἦταν πραγματικῶς ἐξηντλημένος ἔπειτα ἀπὸ τοὺς κόπους ἑνὸς ἡμερονυκτίου καὶ πλέον.

Τὴν ἑπομένην ἔδωσε μερικὲς ὁδηγίες στὴν οἰκονόμο του κι' ἐπῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι. Ὅταν ἔφθασε στὴν πρωτεύουσα τράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Λεκόκ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔμενε σ' ἕνα δρόμο ἥσυχο, ὄχι καὶ πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὰ κέντρα.

('Ακολουθεῖ)

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Κοντὰ στὸν Ἱερὸ Ποταμὸ ποὺ τρέχει στοὺς πρόποδες τοῦ Φούζι-Γιάμα (Ἐρυθροῦ Ὄρους), ἕνας μικρὸς βοσκός, ὁ Τοΐκὴ ποὺ φύλαγε χρυσόψαρα, ἔπαιζε τὴ φλογέρα του ἕνα πρωΐ ποὺ ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ σύγνεφα.

Στὴν Ἰαπωνία τρέφουνε μὲ πολλὴ φροντίδα τὰ χρυσόψαρα μέσα στὰ Ἱερὰ Ποτάμια. Ὁλόκληρα δὲ κοπάδια ὁδηγεῖ ὁ φύλακας μὲ τὸν ἦχο τῆς φλογέρας του. Τὸ βράδυ τὰ ψάρια τρέχουνε στὶς φωλιές των, χτισμένες ἀπὸ πορσελάνη, σὰν ἀκούσουν τὸν γνωστὸ σκοπὸ τῆς φλογέρας ποὺ τοὺς παίζει ὁ μικρὸς βοσκός. Ἡ καλύβη τοῦ βοσκοῦ ἦταν χτισμένη στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ Ἰνδικὰ καλάμια. Πάνω στὴ στέγη τῆς καλύβας ἐφύτρωναν γαλάζιοι κρῖνοι, γύρω δὲ τριγύρω, εἶχαν κάνει δάσος οἱ καμέλιες καὶ τὰ γιασεμιά.

Ἐκεῖ στὸν Ἱερὸ Ποταμὸ πήγαινε κι' ἔπαιζε κ' ἡ μικρὴ βασιλοπούλα, ἡ Ἰζούνα, κόρη τοῦ διοικητή, μόλις ἕνδεκα χρονῶν. Τὸ χρῶμά της ἦταν ὁλοΐδιο μὲ τοῦ λωτοῦ, τὰ χείλια της κοραλλένια καὶ τὰ μάτια της καστανά. Τὸ μεταξωτὸ φορεματάκι της ἦταν κεντημένο μὲ διάφορα φανταστικὰ πουλιά.

Καθότανε στὴν ὄχθη, ἔβγαζε τὰ πασούμια της τὰ ἐλεφαντένια, ἄφινε τὰ ποδαράκια της νὰ παίζουν μὲ τὸ νερὸ καὶ ἄκουε τὸν Τοΐκὴ νὰ παίζῃ τὴν φλογέρα του.

— Βοσκόπουλο, τοῦ ἔλεγε, ὁ πατέρας μου μοῦ ἔφερε ἀπὸ τὴν Κίνα δυὸ μικρὰ πουλάκια ποὺ τραγουδοῦν γλυκά, γλυκά, μὰ ἐμένα καλλίτερα μοῦ ἀρέσει τὸ τραγοῦδι τῆς φλογέρας σου.

Κι' ὁ βοσκὸς ἔπαιζε, ἔπαιζε πάντα καὶ τὰ ψάρια μαζευόνταν μπρὸς στὴ βασιλοποῦλα, ποὺ τὰ μάτια βυθίζονταν στὰ σκοτεινὰ τὰ βάθη τοῦ ποταμιοῦ σὰν νὰ ζητοῦσαν νὰ μαντέψουν πράγματα μυστηριώδη.

— Μικρὲ βοσκέ, ἔλεγεν ἡ Ἰζούνα, πόσον εὐτυχὴς θὰ ἤμουνα ἂν ἐζοῦσα σ' αὐτὸν τὸν ὑγρὸ κόσμο ποὺ εἶνε ὡραιότερος στὸ χρῶμα ἀπὸ τὸν οὐρανό. Μοῦ φαίνεται πὼς ἐδῶ μέσα θὰ ἔχῃ ἄνθη μαργαριταρένια, βασιλοποῦλες ποὺ τρέχουν καβάλλα ἐπάνω εἰς τὰ ψάρια καὶ βοσκοὺς ποὺ τὸ τραγοῦδί τους δὲν παύει ποτέ.

Καὶ ἡ Ἰζούνα μαγευμένη ἀπὸ τὸ χρυσοκόκκινο φῶς ποὺ ἔβλεπε στὸ νερὸ ἔσκυβε περισσότερο στὸν ποταμό, σὰ νὰ τὴν τραβοῦσε μία ἄγνωστη δύναμη.

Τότε οἱ ὑπηρέτριες ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσαν γιὰ νὰ τὴν βγάζουν ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα της, τὴν ἔπαιρναν καὶ γύριζαν πίσω, ἐνῷ ἡ φλογέρα τοῦ Τοΐκὴ σιγὰ-σιγά, ἔπαυε ν' ἀκούεται.

Κάθε μέρα ἡ βασιλοποῦλα παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ Βούδα νὰ τὴν πάρῃ στὸ γαλάζιο νερὸ τοῦ ποταμοῦ μαζὶ μὲ τὰ χρυσᾶ ψάρια καὶ τὸ βοσκό: Ἔγραφε τὴν παράκλησή της αὐτὴ σ' ἕνα φύλλο χαρτὶ ἀπὸ ρίζι, τὸ ἔσχιζε κομματάκια-κομματάκια καὶ ἔπειτα τὸ ἔβαζεπάνω στὸ ριπίδι της καὶ τὰ ἐτίναζε στὸν ἀέρα γιὰ νὰ πᾶνε ψηλὰ στὸν παράδεισο.

Ἕνα βράδυ ἡ Ἰζούνα, ποὺ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κοιμηθῇ ἐπειδὴ ὁ νοῦς της γύριζε πάντα 'στὸ γαλάζιο νερὸ τοῦ ποταμοῦ, ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ πατέρα της κ' ἔτρεξε στὸ ποτάμι.

Ὁ Τοΐκὴ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ὅλα ἦσαν ἥσυχα γύρω στὴν καλύβα τοῦ βοσκοῦ.

Μέσα στὰ καλάμια ἐκοιμοῦνταν οἱ πελαργοί, καθισμένοι στὸ ἕνα ποδάρι καὶ μὲ τὸ κεφάλι χωμένο κάτω στὰ φτερά τους.

Μακρυά, πάνω στὸ Φούζι—Γιάμα οἱ ναοὶ τοῦ Βούδα, λάμπανε στὶς ἀχτῖνες τῆς Σελήνης. Ἡ Ἰζούνα πλησίασε στὸν ποταμὸ καὶ στὸν καθρέφτη τοῦ νεροῦ εἶδε τὸ φεγγοβόλημα τῶν ἄστρων.

Στὴν ἀρχὴ τὰ μάτια της δὲν ἐδιέκριναν παρὰ σχήματα χωρὶς μορφή. Ἔπειτα ὅμως εἶδε μέσα στὸ νερὸ βουνά, πολιτεῖες καὶ παλάτια... Ἄξαφνα ἡ σκηνὴ ἄλλαξε. Ἡ βασιλοπούλα βλέπει τώρα μέσ' στὸ νερὸ ἕνα μεγάλο ναὸ ἀπὸ ἀσῆμι μέσα στὸν ὁποῖο βρίσκεται ἕνας μεγάλος Βούδας. Γύρω του καίει λιβάνι καὶ παρθένες παίζουν διάφορα ὄργανα.

Στὴ σκάλα τοῦ ναοῦ ἡ Ἰζούνα εἶδε τὸν Τοΐκὴ ποὺ ἔπαιζε τὴ φλογέρα του, ἐνῷ ἡ μητέρα του τῆς ἔδινε νὰ πιῇ ἀπὸ τὸ ποτῆρι ποὺ πίνουνε οἱ ἀρραβωνιασμένοι.

Ἡ βασιλοποῦλα ἔσκυψε νά πιῇ κι' ἔπεσε στὸν ποταμό. Ἡ σελήνη ἐσκοτίσθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα πάλιν ἡσύχασε στὰ γαλάζια νερὰ ὅπου ἔπεσεν ἡ Ἰζούνα γιὰ νὰ μάθῃ τὰ μυστήριά των,

Ἕνας πελαργὸς πέταξε μὲ λυπημένη φωνή. Καὶ τίποτ' ἄλλο...

Τὴν ἄλλη μέρα εἶδε μὲ μεγάλη του λύπη ὁ Τοΐκὴ πὼς δὲν ἦλθε ἡ βασιλοποῦλα καὶ κάθε μέρα τὴν περίμενε.

Τὸ βράδυ ἅμα ἡ σελήνη φάνηκε πάλι, ὁ βοσκὸς κάθησε κοντὰ στὴν ὄχθη κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ ἕνα λυπητερὸ σκοπό, ποὺ φανέρωνε τὴ λύπη του γιὰ τὴν ἀχαριστία τῆς Ἰζούνας.

Ἐνῷ ἔπαιζε ἡ λάμψι τῆς σελήνης ἐσκοτίστηκε κι' ἕνα σχῆμα ἀόριστο σηκώθηκε ἀπὸ τὸν ποταμὸ καθὼς οἱ ἀτμοὶ στὶς πεδιάδες τὶς νύχτες τοῦ φθινοπώρου.

Σὲ λίγο ὅμως τὸ ἀόριστο σχῆμα φάνηκε πὼς ἦταν ἡ βασιλοποῦλα ἄσπρη - ἄσπρη, μέσα στὰ σκοτεινά. Τὸ πρόσωπό της ἐγελοῦσε. Κρατοῦσε στὸ ἕνα χέρι τὸν ἄσπρο λωτὸ ποὺ μόνο τὸ πνεῦμα, ἅμα ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸ σῶμα μπορεῖ νὰ βρῇ καὶ μὲ τὸ ἄλλο σήκωνε τὸ ποτῆρι ὅπου πίνουν οἱ ἀρραβωνιασμένοι.

Τὸ φόρεμά της καὶ τὸ νερὸ ἐφαινότανε τὸ ἴδιο καὶ δὲν ἤξευρε ἂν τὸ νερὸ ἢ τὸ φόρεμα ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔβλεπε στὴν ὄχθη. Ὁ Τοΐκὴ ἔπαιζε πάντα καὶ ἡ Ἰζούνα τὸν συνόδευε στὸ τραγοῦδι.

Τὴν αὐγὴ ὁ Τοΐκὴ ἔπαψε νὰ παίζῃ καὶ ἡ Ἰζούνα ἐξαφανίστηκε. Τὸ βράδυ πάλι ἡ βασιλοποῦλα ἦρθε κι' αὐτὸ ἔγινε γιὰ πολλὲς νύχτες, ὡς ποὺ μιὰ νυχτιὰ παρουσιάστηκε ὡραιότερη ἀπὸ ἄλλοτε, μέσα σ' ἕνα σύγνεφο λευκό, σὰν τὸ φόρεμα τῆς νύφης.

Ὁ βοσκὸς ἔπαιξ' ἕνα σκοπὸ νυφικὸ κι' ὅταν ἐγλυκοχάραζε ἡ αὐγὴ στὴν κορυφὴ τοῦ Φούζι— Γιάμα κι' ἔκρυψε τὸ φεγγάρι, τότε ἔπεσε στὸν ποταμό. Τὸ φόρεμα τῆς βασιλοπούλας κλείστηκε πάνω ἀπὸ τὸν Τοΐκὴ, ποὺ κοιμήθηκε αἰώνια στὰ μυστηριώδη νερὰ τοῦ ποταμοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη κανεὶς δὲν φυλάει τὰ χρυσόψαρα, ἀλλὰ σ' ἕνα ἀνθισμένο δενδράκι στὸ Φούζι—Γιάμα δύο ὤμορφα πουλάκια τραγουδᾶνε τό τραγοῦδι τῆς βασιλοπούλας μόλις γλυκοχαράζει ἡ αὐγή, τὸ ἐρωτικὸ τραγοῦδι τῆς Βασιλοπούλας καὶ τοῦ Τοΐκὴ...

CHARLES RICHARD

ΠΟΙΚΙΛΑ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ θάνατος τοῦ Σιρὰκ

Ὅταν ὁ περιώνυμος ἰατρὸς Σιρὰκ προσεβλήθη ἀπὸ ἀποπληξίαν ἐκάλεσαν πρὸς διάσωσίν του πολλοὺς τῶν συναδέλφων του οἱ ὁποῖοι διέταξαν ἐπανειλημμένας ἀφαιμάξεις. Κατόπιν τῶν ἀφαιμάξεων αὐτῶν ὁ Σιρὰκ συνελθὼν πρὸς στιγμήν, ἄρχισε νὰ παραληρῇ. Ἐνόμιζε πὼς εὑρίσκετο πλησίον ἀσθενοῦς πελάτου του κ' ἔξαφνα ἔπιασε μὲ τὸ δεξί του χέρι τὸ ἀριστερό του κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸν σφυγμό. Μετὰ μερικὰ τέλος δευτερόλεπτα ἀνέκραξε:

— Προσεκλήθην πολὺ ἀργά! Ἐξετέλεσαν ἀφαιμάξεις ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς τούτου, ἀντὶ νὰ τοῦ δώσωσι καθάρσια, εἶνε χαμένος...

Ἡ πρόγνωσίς του αὐτὴ βγῆκε πράγματι ἀληθινή. Σὲ λίγο ἀπέθανε συνεπείᾳ ἴσως τῶν πολλῶν ἀφαιμάξεων.

* * *

Ὁ Μπάλφουρ

Ὁ τέως πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας λόρδος Μπάλφουρ ἦταν στὴν νεότητά του ἕνα «τεμπελόπαιδο», τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε πάντοτε στὰ χέρια του τὴν ἱστορία τοῦ Μακώλεϋ χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὴν διαβάζῃ. Στὸ Ἔστον, τὴν ἀριστοκρατικὴν σχολὴν ὅπου ἐξεπαιδεύθη, ἦτο ἄμε έστατος. Οὐδέποτε ἠδύνατο κανεὶς νὰ προμαντεύσῃ, ὅτι θὰ ἐγίνετο τόσον μεγάλη προσωπικότης μιὰ ἡμέρα.

* * *

Τὸ φυλαχτὸ τοῦ Σαρασὰτ

Ὁ μέγας βιολιστὴς τῆς Ἰσπανίας Σαρασὰτ ἐπίστευε, ὅπως οἱ πλεῖστοι τῶν μουσικῶν, εἰς τὰ φυλαχτά. Τὸ φυλαχτό του ἦταν κατασκευασμένον ἀπὸ ἄργυρον καὶ παρίστανε ἕνα μικρὸ βιολί, ὅμοιο μ' ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο συνήθιζε νὰ παίζῃ ὁ ἐπίσης μέγας βιολιστὴς Παγανίν. Ὁ Σαρασὰτ οὐδέποτε ἐτόλμησε νὰ παίξῃ χωρὶς νὰ βαστᾷ ἐπάνω του τὸ φυλαχτό του.

* * *

Φερδινάνδος ὁ «Ταξειδιώτης»

Ὁ Φερδινάνδος, ὁ ἔκπτωτος Βασιλεὺς τῆς Βουλγαρίας, εἶχε κάμει κατὰ τὸ διάστημα τῆς βασιλείας του τὰ περισσότερα ἀπ' ὅλους τοὺς ἡγεμόνας ταξείδια. Τὸ ἓν τέταρτον τῆς βασιλείας του τὸ ἐπέρασε στὸ ἐξωτερικό! Γι' αὐτὸ τὸ λόγο καὶ οἱ ὑπήκοοί του τὸν ἐπωνόμαζαν «Ταξειδιώτη»!...

* * *

Ὁ καλὸς στρατηγός

Ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Ἰφικράτης στρατοπεδεύσας κάποτε εἰς συμμαχικὴν χώραν, ὠχύρωσε τὸ στρατόπεδόν του μὲ μίαν τάφρον καὶ μὲ ἓν περίφραγμα, σὰν νὰ εὑρίσκετο εἰς χώραν ἐχθρικήν. —»Γιατὶ αἱ τόσαι προφυλάξεις; τὸν ρώτησεν ἕνας τῶν ἀξιωματικῶν, τί φοβεῖσθε;»—«Ὅταν δὲν ἔχει κανεὶς τίποτε νὰ φοβᾶται, ἀπεκρίθη ὁ σοφὸς στρατηγός, τότε ὀφείλει νὰ φοβᾶται περισσότερο.

Συλλέκτης

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΣΙΝΙΑΛΑ

[Τοῦ ΕΡΡ. ΜΠΟΡΝΤΟ

Τὸ Σὰς—Φὲ εἶναι ἕνα μικρὸ χωριὸ στὸ βάθος τῆς πεδιάδος τοῦ Σὰς στὴν Ἐλβετία, κοντὰ στὴν Ἰταλία. Χρειάζεται πέντε ὧρες μὲ ζῶο γιὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς σ' αὐτὸ ἀπὸ τὴ στάσι τοῦ Στάλτεν. Ἐκεῖ συχνάζουν περιηγηταὶ σκληραγωγημένοι, ἐρασιτέχναι τοῦ καθαροῦ ἀέρος καὶ τῶν ἐκδρομῶν. Δὲν βλέπει κανεὶς παρὰ πρόσωπα κόκκινα καὶ χέρια ἡλιοκαμμένα. Καθημερινῶς δὲ γίνεται μία παρέλασις ἀλπινιστῶν ὁπλισμένων μὲ ἀλπενστοκ, καὶ μὲ τὸ σχοινὶ τυλιγμένο στὸ σῶμα των.

Ὅταν ἔφθασα στὸ Ξενοδοχεῖο τοῦ μέρους αὐτοῦ ἕνας ταξειδιώτης ἔβγαινε ἀπ' τὴν πόρτα μὲ τὸν ὁδηγό του. Δὲν θὰ πρόσεχα φυσικὰ σ' ἕνα τόσο κοινὸ περιστατικὸ ἂν δὲν τὸ συνόδευαν ἔκτακτες περιστάσεις. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν λεπτός, καὶ ἀδύνατος, καὶ φοροῦσε ἕνα κουστοῦμι ἀπὸ χοντρὸ ὕφασμα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἡλιοκαμμένο, ὅλως διόλου ξυρισμένο καὶ φωτισμένο ἀπὸ δυὸ ὄμορφα μάτια ὀνειροπόλα.

Ἐμπρὸς στὴν πόρτα μιὰ νέα ξανθὴ γυναῖκα τὸν ἀποχαιρετοῦσε χωρὶς ὅμως καμμιὰ τρυφερότητα.

— Εἶναι πολὺ ὑψηλά, αὐτὸ τὸ Ταπχὸρν; τὸν ρώτησε.

— Τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσια μέτρα, ἀπάντησεν αὐτός.

— Μὴ ξεχάσῃς νὰ μοῦ κάμῃς σινιάλο ὅταν θὰ φτάσῃς ἐκεῖ πάνω.

— Ἔχω μαζύ μου βεγγαλικὰ καὶ θὰ τ' ἀνάψω μόλις φτάσω στὴν κορυφή. Ἀντίο λοιπόν, ἀγάπη μου...

— Ἀντίο, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ συγκινημένη.

Ὁ ἀλπινιστὴς εἶχε ἀπομακρυνθῇ πειὰ κι' αὐτὴ τὸν χαιρετοῦσε ἀκόμη μὲ τὸ χέρι. Αὐτὸς γύρισε μιὰ-δυὸ φορὲς καὶ τῆς ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμό. Ἔπειτα χάθηκε στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου... Ὅπως κατάλαβα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπρόκειτο ν' ἀνέβει στὴν κορυφὴ τοῦ Ταπχόρν. Στὸ βουνὸ ὅμως αὐτὸ δὲν ἀνεβαίνει κανεὶς εὔκολα. Κατὰ τὸν Ἰούλιο τὸ ἀνέβασμα εἶνε κάπως εὐκολώτερο ἀλλὰ λίγο πιὸ ἀργὰ πέφτουν συχνὰ πάγοι καὶ πέτρες ἀπ' τὴν κορυφή. Ἤξευρα αὐτὲς τῆς λεπτομέρειες καὶ φανταζόμουν πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θἄχε πολὺ θάρρος, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπ' τὸ ἤρεμο καὶ μάλιστα εὔθυμο ὕφος τόσον αὐτοῦ ὅσον καὶ τῆς γυναικός του. Ἐπειδὴ ἔτυχα στὸν ἀποχωρισμὸ αὐτὸ ἀναγκάσθηκα νὰ παρακολουθήσω καὶ τὶς περιπέτειες τοῦ ταξειδιοῦ τοῦ ἀγνώστου. Ὅπως ἔμαθα θὰ περνοῦσε τὴ νύχτα του στὸ βουνό, γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ ἴδιο βράδυ στὸ Σὰς-Φὲ ἐὰν δὲν τοῦ τύχαινε καμμιὰ ἀπρόοπτη καταιγίδα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρός, ἀλλὰ φυσοῦσε ἕνας θερμὸς ἀέρας ποὺ δὲν προμηνοῦσε τίποτε καλό. Ἡ καλύβα τῶν Μισιαμπὲλ εἶνε εὐτυχῶς ἕνα ἄσυλον ἀσφαλὲς γιὰ τοὺς ἀλπινιστάς. Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας βρέθηκα καθισμένος σχεδὸν ἀπέναντι στὴ νέα κυρία ποὺ εἶχα ἰδεῖ ν' ἀποχαιρετᾶ τὸ σύζυγό της. Λέγονταν, ὅπως ἔμαθα, κ. Φραίνεϋ καὶ στὸ τραπέζι ποὺ καθόμαστε φαινόταν εὔθυμη καὶ πολὺ περιποιητική. Φοροῦσε ἄσπρο φόρεμα καὶ μὲ τὰ κατακόκκινα μάγουλα της σκορποῦσε γύρω της τὴ χαρά. Εἶχε μιὰ ἐλαφρότητα πουλιοῦ ὅταν πηδοῦσε ἀπ' τὸ ἕνα θέμα στὸ ἄλλο χωρὶς νὰ προσέχῃ σὲ ρητορικὰ σχήματα.

Βλέποντάς την τόσο εὐχάριστη, σκέφθηκα: Ξέχασε ἄραγε τὸν ἀπόντα σύζυγό της ποὺ ἴσως νὰ κινδύνευε αὐτὴ τὴ στιγμή;

Μᾶς σέρβιραν τὸ φροῦτο ὅταν τὸ ὡρολόγι χτύπησε ὀχτώ. Ἡ κ. Φραίνεϋ σηκώθηκε τότε ἀποτόμως.

— Ποῦ πηγαίνετε τόσο γρήγορα; τὴν ρώτησαν οἱ γνωστοί της.

— Στὸ ραντεβοῦ μου, ἀπάντησεν αὐτὴ ἀφελῶς.

— Ραντεβοῦ; Μὲ ποιόν;

— Παράδοξο! καὶ τὸν ἄνδρα μου.

— Μὰ αὐτὸς βρίσκεται τόσο μακρυὰ ἀπὸ δῶ!..

— Ἀκριβῶς... Καὶ γι' αὐτὸ θὰ πάω νὰ τοῦ εὐχηθῶ τὴν καλησπέρα.

— Θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ παρακολουθήσουμε καὶ μεῖς τὸ θέαμα αὐτό;

— Ὅπως θέλετε.

Κατόπιν αὐτοῦ βιαστήκαμε νὰ σηκωθοῦμε ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ νὰ τρέξουμε στὸ μέρος ποὺ βρίσκονταν ἡ κ. Φραίνεϋ. Τὴν ἀνταμώσαμε κοντὰ στὴ μικρὴ ἐκκλησία, λίγο πιὸ μακρυὰ ἀπ' τὰ ξενοδοχεῖα, σὲ μέρος σκοτεινό, γιὰ νὰ διακρίνονται καλλίτερα τὰ φωτεινά της σινιάλα.

— Καὶ ἡ φωταψία σας; τὴν ρωτήσαμε.

— Περιμένετε θ' ἀρχίσῃ πρῶτα ἐκεῖνος, μᾶς εἶπε καὶ ἁπλώνοντας τὸ χέρι της μᾶς ἔδειξε τὸ κάτασπρο βουνό, ποῦ μέσα στὴ μαύρη νύχτα ξεχώριζε σὰν τεράστιος γίγας.

— Εἶνε ἐκεῖ, μᾶς εἶπε.

Καὶ πράγματι ἦταν ἐκεῖ, γιατὶ ἀμέσως στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, μιὰ φλόγα κόκκινη ἔλαμψε καὶ κουνήθηκε δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Μέσα στὶς χαρούμενες φωνὲς καὶ στὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων της καὶ ἡ κ. Φραίνεϋ ἄναψε τὰ βεγγαλικά της ἀνταποδίδοντας τοὺς φωτεινοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ συζύγου της.

Πέντε φορὲς ἀντηλλάγησαν οἱ ἴδιοι φωτεινοὶ χαιρετισμοὶ κι' ἔπειτα τὸ βουνὸ σκοτείνιασε καὶ ξανάμεινε ἄφωνο.

— Τελείωσε, εἶπε ἡ κ. Φραίνεϋ. Πᾶμε τώρα.

Κι' ἐπιστρέψαμε εὐχαριστημένοι.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ὄμορφο πρωΐ, ὁ καιρὸς χάλασε ἀπότομα. Ἐνέσκηψε μιὰ τρομερὴ θύελλα. Μέσ' στὴν πυκνὴ συννεφιὰ ὁ γκρίζος ὄγκος τῶν βουνῶν φαινόταν φοβερός, ἀπειλητικός, ἀπαίσιος!

Ὅταν κατεβήκαμε στὸ τραπέζι τὴν ἡμέρα αὐτὴ ζήτησα εὐθὺς νέα μὲ κάποιο ἀόριστο φόβο. Θὰ ἐπέστρεφε ἄραγε ὁ σύζυγος τῆς κ. Φραίνεϋ;

—Ὁ ἄνδρας μου; εἶπε εὔθυμα ἡ ἔμμορφη κυρία, θὰ ἔχῃ καταφύγει λόγῳ τοῦ καιροῦ σὲ κανένα ἄσυλο καὶ θά περάσῃ ἐκεῖ κι' αὐτὴ τὴ νύχτα. Ἔτσι συνηθίζει.

— Θὰ τοῦ κάμετε, ρώτησα, πάλιν σινιάλα ἀπόψε;

—Ἐξάπαντος.

Πράγματι τὴ νύχτα ἔγινε ἡ ἴδια συγκέντρωσι πλάϊ στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ μὲ λιγώτερους θεατάς. Ἔπεφτε ψιλὸ χαλάζι καὶ οἱ περισσότεροι περιηγηταὶ προτιμοῦσαν τὴν ὄμορφη φωτιὰ τοῦ σαλονιοῦ. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἡ συννεφιὰ διαλύθηκε καὶ ἡ σκοτεινὴ σιλουέττα τοῦ βουνοῦ ἄρχισε νὰ διακρίνεται. Ἡ κ. Φραίνεϋ, μὲ ἄσπρο μάλλινο φόρεμα, περίμενε. Χαριεντίζετο μάλιστα μὲ τὴν ἀργοπορία τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος δὲν ἐβιάζετο ποτέ. Ἴσως βράχηκαν τὰ σπίρτα του, ἔλεγε. Ἡ ἀργοπορία ὅμως ἐξακολουθοῦσε κι' ἐν τῷ μεταξὺ ἡ μικρά μας παρέα σκορπιζότανε.

Ἕνας σύζυγος ποὺ εὔχεται τὴν «καλησπέρα» στὴν σύζυγό του δὲν εἶνε φαινόμενο ἐπαρκὲς γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸν ἄνθρωπο ἔξω ὅταν τὸ κρύο εἶνε δυνατὸ καὶ ἡ βροχὴ παγωμένη. Ἡ καϋμένη ἡ κ. Φραίνεϋ προσπαθοῦσε νὰ φανῇ εὔθυμος, ἐν τούτοις ὅμως ἀνησυχοῦσε. Ἤμουνα μόνος μαζύ της, ἐγὼ ποὺ δὲν τὴν γνώρισα παρὰ χθὲς καὶ περιμέναμε σχεδὸν δυὸ ὧρες.

Κἄπου, κἄπου ἄναβε ἕνα βεγγαλικό, ἀλλὰ τὸ βουνὸ δὲν ἀπαντοῦσε. Τῆς εἶπα ὅτι ἴσως ὁ ἄνδρας της κατέβηκε ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρά, στὴν πεδιάδα τοῦ Ζερμάτ. Φάνηκε σὰν νὰ μ' ἄκουσε καὶ ὕστερα μοῦ εἶπε.

— Φοβοῦμαι!

Μοὖπε-τὸ «φοβοῦμαι» αὐτὸ γελαστή, ἀλλὰ φαινόταν ἀντιθέτως πὼς ἀγωνιοῦσε. Θέλησα νὰ τὴν πείσω νὰ γυρίσῃ στὸ ξενοδοχεῖο, μὰ ἀντιστάθηκε μὲ πεῖσμα καὶ τέλος ἔφυγα κι' ἐγὼ γιὰ τὸ δωμάτιό μου. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐνύσταζα ἐκάθησα στὸ παράθυρο καὶ τὴν διέκρινα κάθε μισὴ ὥρα νὰ ξανανάβῃ ἀκούραστα τὰ βεγγαλικά της. Ματαίως ὅμως. Τὸ βουνὸ δὲν ἀπαντοῦσε....

Δυὸ μέρες ἐπέρασαν.

Καὶ τέλος, ἀφοῦ ἐρευνήσαμε, βρήκαμε τὸ πτῶμα τοῦ δυστυχισμένου ἀλπινιστοῦ καὶ τοῦ ὁδηγοῦ του κατατσακισμένα, μέσα σὲ μιὰ φάραγγα. Πρὶν προφτάσουμε νὰ καταλάβουμε πὼς συνέβη αὐτό, ἡ κ. Φραίνεϋ βρέθηκε μπροστά μας. Ποιὸς τὴν εἶχε εἰδοποιήσῃ; Πῶς βρέθηκε μαζύ μας; Τὴν εἶδα νὰ κυττάῃ μὲ ἀπερίγραπτη λύπη τὸ νεκρὸ σύζυγό της. Κι' ἔξαφνα τὰ μάτια της ἄστραψαν παράξενα κ' ἕνα ἀνατριχιαστικὸ γέλοιο βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα της, ἕνα γέλοιο παγωμένο, ἀπαίσιο. Εἶχε τρελλαθῇ!...

Μετφρ. **Ε. Μακρῆ**

⁂

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΗΛΕΩΝ

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἡ καρδιὰ τῆς γυναικὸς εἶναι ὅπως τὸ κάνιστρον τῆς Κλεοπάτρας. Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τὰ ἄνθη καὶ αἱ ὀπῶραι, καὶ εἰς τὸν πυθμένα ἡ ἀσπίς, τὸ φαρμακερὸ φειδι! **Ἀρσὲν Οὐσσαὶ**

Τιμᾶτε τὰς γυναῖκας! Δι' οὐρανίων ῥόδων μᾶς στρώνουν τὸ δρόμο τῆς ἐπιγείου ζωῆς. Συνδέουν τοὺς εὐτυχεῖς τοῦ ἔρωτος δεσμούς, καὶ ὑπὸ τὸν αἰδήμονα τῶν χαρίτων πέπλον τρέφουν δι' ἱερᾶς χειρὸς τὰ ἀμάραντα τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων ῥόδα... **Σίλλερ**

Ἡ καρδιὰ τῆς γυναικὸς μοιάζει μὲ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα τῶν νηπίων κιβώτια, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ φαινόμενον. περιέχουσι ζαχαρωτά, ἀλλὰ μόλις τὰ γγίξῃ κανεὶς ἀνοίγουν καὶ ἐκπηδῶσιν ἐξ αὐτῶν πολύμορφοι δαίμονες. **Ἀνώνυμος**

Ὅταν ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ ἱερεὺς ἐγκαταλείπουν τὸν ἀγωνιῶντα, ποιὸς μένει παρὰ τὴν κλίνην αὐτοῦ; Ἡ γυναῖκα! Μόνον ἡ γυναῖκα δὲν ἐγκαταλείπει τὸν θνήσκοντα καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ἐλπὶς ἐγκαταλείπει αὐτόν... **Φ. Λ. Γκουερράτσι**

Ὁ περίφημος Βολιγγβρόκ, γιὰ νὰ διατηρῇ ἀκμαῖον τὸ κάλλος τῆς ἐρωμένης του, ἐπότιζεν αὐτὴν μὲ αἷμα φειδιοῦ! Ὑπάρχει μιὰ σταγὼν τοιούτου αἵματος εἰς τὴν ὡραιότητα πάσης γυναικός, δέκα δὲ σταγόνες εἰς τὴν καλλονὴν τῶν ξανθῶν!.. **Ἀρσὲν Οὐσσαὶ**

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ!

Ἡ φυγὴ τῆς Β. Οἰκογενείας.—Περιπέτειαι, ἀπρονοησίαι, τρόμοι.—Εἰς τὰς Βαρέννας.—Ὁ Βασιλεὺς ἀναγνωρίζεται. — Ἡ σύλληψίς του.—Τὸ Παρίσι ἀνάστατον.

Ἀπὸ καιρὸ πιὰ τὸ Παρίσι εἶχε ἀρχίσει νὰμὴν πιστεύει τὸν καθημερινὸ θρῦλο ὅτι ὁ βασιλεὺς μὲ τὴν οἰκογένειά του θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸ σκάσει ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, ὅπου ἡ δύναμη τῆς Ἐπαναστάσεως μεγάλωνε διαρκῶς, ἐξευτελίζοντας τὴ δική του δύναμη. Μὰ ἐπειδὴ δὲν ἐπραγματοποιεῖτο αὐτὸς ὁ θρῦλος ὁ κόσμος δὲν ἐπίστευε πιὰ τίποτε.

Ὡς τόσο ἡ Ἐπανάσταση εἶχε λάβει τὰ μέτρα της Ἑξακόσιοι ἐθνοφρουροὶ φρουροῦσαν τὸν Κεραμεικό, ἡμέρα καὶ νύχτα· σκοποὶ ἦσαν τοποθετημένοι σὲ κάθε πόρτα τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου καὶ σ' ὅλη τὴν ἔκταση τῆς ταράτσας, κάθε ἑκατὸ βήματα· ἀκόμα καὶ κατάσκοποι μέσα στοὺς διαδρόμους τοῦ ἀνακτόρου. Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ δὲ μπόρεσαν νὰ ἐμποδίσουν νὰ προετοιμαστεῖ ἡ δραπέτευση, ποὺ συνετελέσθη τὴ νύχτα τῆς 19 πρὸς 20 Ἰουνίου.

Θὰ ἔβγαιναν ἀπὸ ἕνα διαμέρισμα ποὺ ἔβλεπε στὴν αὐλὴ τῶν πριγκήπων κι' ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔφευγαν κάθε βράδι, στὶς 11, οἱ ἀνακτορικοὶ ὑπάλληλοι, τελειώνοντας τὴν ὑπηρεσία τους. Ἕνας φίλος τῆς Αὐλῆς ὁ Σουηδὸς κόμης ντὲ Φέρσεν θὰ ἐπρομήθευε τὰ ἄλογα καὶ τὸ ἁμάξι. Μά, πρώτη ἀπρονοησία, ποὺ μποροῦσε νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴ ὅλων τῶν διαβατῶν, τὸ ἁμάξι εἶταν ὁλοκαίνουργο, πολυτελές, μεγάλο καὶ μὲ ἕξη ἄλογα.

Ὁ ἀντεπαναστάτης Μπουγιέ, στὸν ὁποῖο ἔλπιζε ὁ Λουδοβῖκος, προειδοποιημένος σχετικῶς εἶχε τοποθετήσει ἀποσπάσματα δραγώνων κλιμακηδὸν ἀπὸ τὸ Σαλὸν ὡς τὸ Μονμεντί.

Γιὰ νὰ διασκορπισθεῖ κάθε ὑποψία ἡ βασίλισσα ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐβγῆκε περίπατο μ' ἁμάξι στὰ ἐξωτερικὰ μπουλεβάρτα μὲ τὴ νύφη της καὶ τὸ Δελφῖνα κ' ἐπέστρεψε στὶς ἐνιά. Ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἐδείπνησε ὅπως πάντα, ὅλος ὁ κόσμος πῆγε νὰ κοιμηθῇ καὶ τὰ φῶτα ἔσβησαν.

Κατὰ τὴ μία παρὰ τέταρτο ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια εἶταν ἕτοιμη. Τέλος κατὰ τὴ μία ἔγινε ἡ ἀναχώρησις σὲ τρεῖς ὁμίλους. Ἡ πριγκήπισσα Ἐλισσάβετ βγῆκε πρώτη μὲ τὴν πριγκήπισσα Ροαγιάλ. Ἡ γκουβερνάντα τῶν πριγκήπων κ. ντὲ Τουρζέλ, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά της τὸ Δελφῖνα ντυμένο κοριτσίστικα ἀκολουθοῦσε σὲ εἴκοσι βήματα. Ἕνας σωματοφύλαξ τὴ συνόδευε. Στὴ μεγάλη αὐλὴ ἕνας ἐθνοφρουρὸς τὶς εἶδε, ἔτρεξε κοντά τους καὶ τὶς ἐκοίταξε. Τὶς ἀναγνώρισε; Ἴσως. Πάντως ὅμως τὶς ἄφησε κ' ἐπέρασαν. Ὁ πρῶτος αὐτός, ἀπὸ τοὺς τέσσαρες δραπέτες, ὅμιλος συνάντησε τὸν κόμητα ντὲ Φέρσεν, ποὺ περίμενε στὸ μικρὸ Καρουζέλ, μετεμφιεσμένος σὲ ἁμαξᾶ ἀπάνω σ' ἕνα ἀγοραῖο ἁμάξι.

Ὁ Λουδοβῖκος ἀκολουθούμενος ἀπὸ δεύτερο σωματοφύλακα ἐγκατέλειψε μὲ τὴ σειρά του τὸ παλάτι. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ μιὰν αὐλὴ μιὰ πόρπη ἀπὸ τὰ παπούτσια του ἔσπασε. Στάθηκε κι' ἐτακτοποίησε ὅπως ὅπως τὰ παπούτσια του, ὑπὸ τὰ βλέμματα ἑνὸς σκοποῦ ὁ ὁποῖος δὲν τὸν ἀναγνώρισε. Ἔφτασε κι' αὐτὸς τέλος στὸ ἁμάξι τοῦ κόμητος ντὲ Φέρσεν.

Ἡ βασίλισσα ὅμως ἀργοῦσε νὰ ἔλθῃ κι' ἐπὶ δέκα λεπτὰ ἐξαιρετικὴ συγκίνηση ἐπικρατοῦσε γύρω ἀπὸ τ' ἁμάξι τοῦ κόμητος. Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα, ἡ πιὸ ἄφοβη ἀπ' ὅλους, εἶχε μείνει τελευταία κ' ἐβγῆκε συνοδευομένη ἀπὸ τὸ μπράτσο ἀπὸ τρίτον σωματοφύλακα. Στὴν αὐλὴ τοῦ Καρουζὲλ συνάντησε τὸν διοικητὴ τῆς ἐθνοφρουρᾶς στρατηγὸ Λαφαγέτ, πού, μέσ' στ' ἁμάξι του, ἐγύριζε σπίτι του. Ἡ βασίλισσα φοροῦσε μεγάλο καπέλλο, τοῦ ὁποίου οἱ γῦροι τῆς ἔκρυβαν τὸ πρόσωπο. Ἡ βασίλισσα παραμέρισε κι' ὁ Λαφαγὲτ πέρασε χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνωρίσει. Μόλις γλύτωσε ἀπ' τὸ Λαφαγέτ, ἄλλος κίνδυνος παρουσιάστηκε. Ὁ συνοδὸς τῆς βασιλίσσης σωματοφύλαξ δὲν εἶξερε τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, μὰ οὔτε κ' ἡ βασίλισσα τοὺς εἶξερε περισσότερο. Ἔστριβαν δεξιά, ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ στρίψουν ἀριστερά, διέσχισαν τὸ Λοῦβρο, τὴ βασιλικὴ γέφυρα κ' ἐπλανήθηκαν κάμποσην ὥραν στὴν ὁδὸ τοῦ Μπὰκ καὶ στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα. Ἐζήτησαν τέλος πληροφορίες ἀπὸ τὸ σκοπὸ τῆς βασιλικῆς γεφύρας, ὁ ὁποῖος τοὺς ἔδειξε τὸ σωστὸ δρόμο.

Ὁ Λουδοβῖκος XVI, ἡ Μαρία Ἀντουανέττα καὶ ὁ Δελφίν.

Σὲ λίγο ἡ βασίλισσα κι' ὁ ὁδηγός της ἔφτασαν στὸ ἁμάξι ὅπου βρίσκονταν ὁ βασιλεύς, ἡ πριγκήπισσα Ἐλισσάβετ, ἡ κ. ντὲ Τουρζέλ, ὁ Δελφὶν κ' ἡ ἀδελφή του μὲ τὸν κόμητα ντὲ Φέρσεν. Ὅλοι μαζὶ καθὼς ἦσαν ξεκίνησαν γιὰ τὸ Μποντὶ ὅπου τοὺς περίμενε ἕνα ἄλλο ἁμάξι καὶ δυὸ καμαριέρες. Ὁ ντὲ Φέρσεν δὲν ἐπῆρε τὸν πιὸ σύντομο δρόμο φοβούμενος καμμιὰ κακὴ συνάντηση. Ὅταν ἔφτασαν στὸ Μποντὶ ἔμαθαν ὅτι τὸ ἄλλο ἁμάξι θὰ τοὺς περίμενε κοντὰ στὸ Σαὶν Μαρτέν. Τὸ ηὗραν ἐκεῖ καὶ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια μπόρεσε ἐπιτέλους νὰ ἐγκαταλείψει τὸ ἀγοραῖο ἁμάξι, ποὺ τὸ ἄφησαν ζευγμένο ὅπως εἶταν στὴ μέση τοῦ δρόμου. Στὸ καινούργιο ἁμάξι ποὺ ἀπάστραφτε ἀνεβῆκαν ὁ βασιλεύς, ἡ βασίλισσα, ἡ πριγκήπισσα Ἐλισσάβετ, ἡ κ. ντὲ Τουρζὲλ καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ σ' ἕν' ἄλλο ἁμάξι ποὺ βρῆκαν ἐκεῖ οἱ δυὸ καμαριέρες καὶ οἱ ἀποσκευές. Μὲ τοὺς τρεῖς σωματοφύλακες ποὺ χρησίμευαν ὡς ἁμαξάδες ἦσαν ἐν ὅλῳ ἕντεκα ταξιδιῶτες κ' ἕντεκα ἄλογα, πρᾶγμα ποὺ μποροῦσε νὰ ξυπνήσῃ τοὺς συνοικισμοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους περνοῦσαν καὶ νὰ ἑλκύσῃ τὴν προσοχὴ καὶ τῶν ἐλάχιστα φιλυπόπτων.

Ὁ Βασιλεύς, τὸν ὁποῖον ἐφώναζαν ο ἄλλοι Ντυράν, φοροῦσε γκρῖζο κοστοῦμι ὑπηρέτου, μὰ κατεῖχε στὸ ἁμάξι τιμητικὴ θέσι, στὸ πλευρὸ τῆς βασιλίσσης. Ἀπρονοησία κι' αὐτό. Στὸ Μονμιράϊγ τοὺς ἔσπασε ὁ ζυγὸς ἑνὸς ἁμαξιοῦ κ' ἔχασαν μισὴ ὥρα για νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν. Λίγο μακρύτερα ὁ βασιλεὺς θέλησε νὰ περπατήσῃ λίγο, ἡ βασίλισσα, τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἄλλοι ταξειδιῶτες τὸν ἐμιμήθησαν κ' ἔτσι ἔχασαν ἄλλη μισὴ ὥρα. Στὸ Σαλόν, ἐνῷ ἄλλαζαν ἄλογα, ἕνας ἄνθρωπος τοῦ σταύλου, κοιτῶντας ἕνα ἀσημένιο σκοῦδο ἀντελήφθη ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς ταξειδιῶτες ἔμοιαζε μὲ τὴν βασιλικὴν προσωπογραφία τοῦ νομίσματος. Μὰ ὁ δήμαρχος τοῦ χωριοῦ εἶταν βασιλόφρων κι' ἀνάγκασε τὸ δημότη του αὐτὸ νὰ σωπάσῃ.

Ὁ Μπουγιὲ εἶχε λάβει ἐντωμεταξὺ ὅλα του τὰ μέτρα. Τὸ πρῶτο ἀπόσπασμά του περίμενε τὸ βασιλέα στὸ Πὸντ—ντὲ—Σομμεβὶλ τὸ μεσημέρι. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος ὁ κ. Σοαζὲλ μὴ βλέποντας κανένα νἄρχεται καὶ μπρὸς στὴν ὀχλοβοὴ τοῦ πλήθους ποὺ εἶχε ἐκπλαγεῖ ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ στρατοῦ του, ἀποφάσισε κατὰ τὶς ἕξη τ' ἀπόγευμα ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ πάει νὰ περιμένῃ στὶς Βαρέννες. Ὁ Λουδοβῖκος XVI ἔφτασε μετὰ μισὴ ὥρα. Ἀπὸ κεῖ, πληροφορηθεὶς τὴν ἀναχώρηση τοῦ Σοαζέλ, ξεκίνησε γιὰ τὶς Βαρέννες. Οἱ χωρικοὶ ἐκείνη τὴν ὥρα ἐγύριζαν ἀπὸ τοὺς ἀγρούς. Ὁ βασιλεὺς εἶχε τὴν ἀπρονοησία νὰ κοιτάξῃ ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ ἁμαξιοῦ. Ἕνας νέος ὀνόματι Ντρουὲ ποὺ ἐσύχναζε στὶς Λέσχες καὶ ποὺ εἶταν ἐνήμερος τῶν φημῶν περὶ ἐπικειμένης φυγῆς τοῦ βασιλέως τὸν ἀναγνώρισε καὶ εἶπε στὸ σύντροφό του:

— Γουλιέλμε, νὰ ὁ βασιλιάς.

Ἀμέσως κ' οἱ δύο καβάλλησαν τ' ἄλογά τους κ' ἔτρεξαν στὶς Βαρέννες ἀπὸ ἄλλο δρόμο συντομώτερο. Γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸ βασιλέα νὰ περάσῃ ἀναποδογύρισαν ἕνα κάρρο λοξὰ στὴ γέφυρα τῆς πόλεως κ' ἔπειτα ἔτρεξαν κ' ἐξύπνησαν τὸν Ἐπίτροπο τοῦ Λαοῦ, τὸ Διοικητὴ τῆς Ἐθνοφρουρᾶς καὶ τὸ Δήμαρχο.

Ὅταν οἱ ταξειδιῶτες ἔφτασαν ἐκεῖ τοὺς ἐσταμάτησαν καὶ τοὺς ἀπηγόρευσαν νὰ συνεχίσουν τὸ ταξεῖδι τους. Τότε ὁ Λουδοβῖκος XYI, μόνος του, τοὺς εἶπε:

— Εἶμαι ὁ βασιλεύς· νὰ ἡ γυναῖκα μου· σᾶς ἐξορκίζω νὰ μὲ μεταχειριστῆτε μὲ τὸ σεβασμὸ ποὺ ἔδειξαν πάντοτε οἱ Γάλλοι πρὸς τὸ βασιλέα τους.

Οἱ Οὐσσάροι τοῦ Μπουγιέ, ποὺ περίμεναν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς πόλεως, ἔφθασαν καὶ ἤθελαν μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι νὰ ἐλευθερώσουν τὸ βασιλέα, μὰ κ' ἡ Ἐθνοφρουρὰ εἶχε συγκεντρωθῇ ἐντωμεταξὺ καὶ γι' αὐτὸ δὲ μπόρεσαν νὰ κάνουν τίποτα.

Οἱ καμπάνες ἄρχισαν νὰ χτυποῦν στὶς ἐκκλησίες· οἱ κάτοικοι τῆς ἐξοχῆς ἔφθαναν ἔνοπλοι.

Ὁ Δελφὶν εἶχε ἀποκοιμηθεῖ στὸ κρεββάτι τῆς κ. Σῶσ τῆς γυναίκας τοῦ Ἐπιτρόπου τῶν Βαρεννῶν, τὴν ὁποία ἡ Μαρία Ἀντουανέττα, καθισμένη ἀπάνω σ' ἕνα μπόγο ροῦχα προσπαθοῦσε νὰ τὴν καταφέρῃ νὰ πείσῃ τὸν ἄντρα της νὰ φανῇ χρήσιμος στὸ βασιλέα.

Μὰ ἐκείνη φοβουμένη γιὰ τὸν ἄντρα της ἀρνήθηκε.

— Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη, μὰ ὅπως ἐσεῖς σκέπτεσθε τὸ βασιλέα, σκέπτομαι κ' ἐγὼ τὸν ἄντρα μου. Θὰ τὸν ξεκάνουν ἂν κάνῃ τίποτε. Εἶνε ὑπεύθυνος, βλέπετε!

Στὶς ὀκτὼ τὸ βράδυ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ξανανέβαινε στὸ ἁμάξι της, παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ Παρισιοῦ. Μετὰ μιὰ ὥρα ὁ Μπουγιέ, ἔφθανε τροχάδην μὲ τὸ σύνταγμά του στὶς Βαρέννες. Ἂν ἔφθανε νωρίτερα θὰ ἐλευθέρωνε τὸ Λουδοβῖκο, μὰ εἶταν πιὰ ἀργά. Ὁ Λουδοβῖκος εἶχε φύγει. Ἡ βασιλεία δὲν εἶχε πειὰ βασιλέα καὶ ἡ Ἐπανάστασις εἶχε πιὰ τὸν ὅμηρό της. Στὸ δρόμο οἱ κάτοικοι χωριῶν καὶ πόλεων ἔπαιρναν τὰ ὅπλα καὶ συνόδευαν τὴν πομπή. Ὑπολογίζεται ὅτι παραπάνω ἀπὸ πεντακόσιες χιλιάδες στρατιῶτες εἶχαν συγκεντρωθῇ. Σκηνὲς ὀδυνηρὲς καὶ θλιβερὲς συνέβησαν. Ἕνας ἐργάτης, λησμονῶντας τὸ σεβασμό ποὺ ὀφείλεται στοὺς νικημένους, ἔβαλε τὴ γροθιά του στὸ πρόσωπο τοῦ βασιλέως βλασφημῶντας τον. Ὁ βασιλεὺς δὲν ταράχτηκε, πέρασε γαλήνιος καὶ καρτερικὸς χωρὶς νὰ πεῖ λέξη. Στὸ Μποντύ, μερικοὶ ἐξερεθισμένοι θέλησαν νὰ κομματιάσουν τὸ βασιλικὸ ἁμάξι καὶ λίγο πιὸ πέρα, ἕνα πλῆθος γυναῖκες, οὐρλιάζοντας θέλησαν ν' ἁρπάξουν τὴ Μαρία Ἀντουανέττα, τὴν ὁποίαν ἔβριζαν χυδαιότατα. Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἔμεινε ἀπαθής.

Στὶς 25 Ἰουνίου, στὶς 7 τὸ βράδυ, ἡ πένθιμη πομπὴ ἔμπαινε μέσα στὸ Παρίσι. Πλῆθος ἀναρίθμητο εἶχε συγκεντρωθῇ, μὰ ὅλοι ἦσαν σιωπηλοί. Στοὺς τοίχους ἦσαν κρεμασμένες οἱ ἑξῆς πινακίδες:

«Ὅποιος ἐπευφημήσει τὸ βασιλέα θὰ μαστιγώνεται· ὅποιος τὸν βρίσει θὰ κρεμαστεῖ».

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἦταν αἰχμάλωτος στὸν Κεραμεικό, τὸν ὁποῖο πέντε μέρες πρωτήτερα, γεμάτη ἐλπίδες, εἶχε ἐγκαταλείψει.

Jean Bernard

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΔΥΝΑΤΩΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

[Τοῦ Κουπρὶν]

– Ἀντίο!

– Ὄχι, ἀγάπη μου, μὴ μοῦ λὲς ἀντίο! Ὡρεβουάρ!

– Ἀντίο!

– Λοιπόν.... ποτὲ πειά;

– Τὸ ξέρεις, χωρὶς νὰ στὸ πῶ... Ἀντίο!

– Γιὰ πάντα;

Ἐκεῖνος δὲ βρῆκε ἀπάντησι καμμιὰ στὴν παθητικὴ αὐτὴ ἐρώτησι. Ἦτο εὐχαριστημένος νὰ φύγῃ, νὰ κόψῃ ἐπὶ τέλους ἐκείνη τὴ σχέσι ποὺ διαρκοῦσε τρία χρόνια καὶ τὸν εἶχε κουράσῃ. Ἀλλ' ἕνα μύχιο αἴσθημα οἴκτου τὸν ἐμπόδιζε νὰ εἶνε πολὺ σκληρός.

Ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἐπλησίαζε. Ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βαγονιοῦ ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταζεν. Ἀκίνητη ἐκείνη στὸ πεζοδρόμιο ἦταν μαζεμένη καὶ κατηφὴς μὲ τὸ πονεμένο προσωπάκι της, μὲ τὸ συνηθισμένο φορεματάκι ποὺ ἐκεῖνος ἐγνώριζε πολὺ καλά.

Καὶ θυμήθηκε ἕνα γνωμικὸ ἑνὸς φίλου του: «Συχνὰ στὸν ἔρωτα νικᾷ ἐκεῖνος ποὺ φεύγει».

Εἶπε μὲ ἀνυπομονησία:

– Γιατὶ νὰ κοπανίζωμε τὰ ἴδια γιὰ χιλιοστὴ φορά; Δὲν ἔχεις καὶ σὺ πεισθεῖ ὅτι ὁ χωρισμὸς ἦτο ἀναγκαῖος;

Ἐκείνη ἀπήντησε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις διεκρίνετο:

– Ναί. Ἐσὺ τὸ ἤθελες.

– Καὶ σύ; Δὲν ἤσουν λοιπὸν σύμφωνη; Δὲν σοῦ ἔφθασαν αἱ ταπεινώσεις, ποὺ ὑποφέραμε σ' αὐτὸν τὸν γάμον;

Ἐκείνη σιωποῦσεν. Ἐκεῖνος παρετήρησεν ὅτι τὸ βλέμμα της ἔμοιαζε μὲ τὰ μάτια ἔξυπνου καὶ ἀφοσιωμένου σκύλλου ποὺ τὸν ἔδειρεν ὁ κύριός του.

Ξανακατέβη ἀπὸ τὸ βαγόνι. Ἐκείνη ἐσήκωσε τὸ βέλο της μὲ τὸ φιλὶ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ὅταν ξάφνου μιὰ αἰφνιδία σκέψις τὴν ἐσταμάτησε:

– Ἀγάπη μου, μουρμούρισε μὲ ἀγωνία, μιὰ παράκλησι ἀκόμη, ἀγάπη μου... τὴ στερνή!

– Τί εἶνε;

– Θὰ χωρισθοῦμε ἀμέσως. Γιὰ πάντα. Ξέρω ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷς πλέον. Χάρισέ μου ὅμως μίαν ὥρα ἀκόμη. Νά, εἶνε ἕνδεκα παρὰ τέταρτο... Δῶσε μου τὸ λόγο σου ὅτι τὰ μεσάνυχτα θὰ μὲ θυμηθῇς. Δὲν θὰ σοῦ εἶνε πολὺ ἐνοχλητικό, αἴ;

Ἐκεῖνος ἐγέλασε.

– Πολὺ καλά. Δὲν βλέπω καμμιὰ δυσκολία σ' αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾷς. Ἀλλὰ γιατί τὸ θές;

– Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι; Αἴ;

– Ναί. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, ναί! Μὰ γιατί;...

– Νὰ γιατί, ἀκριβῶς τὴν ἴδια στιγμὴ ἐγὼ θὰ σκέπτωμαι ἐσέ· θὰ σκέπτωμαι μ' ὅλην τὴν ἔντασιν τῆς θελήσεώς μου, μ' ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτα. Ποιὸς ξέρει; Ἴσως τὸ διάστημα θὰ ἐξαφανισθῇ μπροστὰ στὴ θέλησι κι' ἐμεῖς θὰ ξανασυναντηθοῦμε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη...

– Τί παράξενα πράγματα λές!

– Θὰ μὲ θυμηθῇς λοιπόν, αἴ; Ἔχω τὸ λόγο σου;

– Ναί. Μεῖνε βέβαια!

– Θὰ μὲ θυμηθῇς μὲ δύναμι, μὲ ὁρμή, μὲ πάθος;

– Ναί, ναί. Ἀντίο!

– Ὡρεβουάρ;

***

Ἦτο καθισμένος στὸ διαμέρισμά του καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἀκολουθοῦσε τὸ ρυθμικὸ θόρυβο τοῦ τροχοῦ. Τὸ παραδόξως χαρωπὸν αἴσθημα τῆς ἐλευθερίας ποὺ ἀπέκτησε, εἶχε σχεδὸν ἀμέσως ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὴν ψυχή του, καὶ τοῦ ἄφησε ἀπεναντίας μία νοσταλγίαν ἀπροσδόκητη, σκοτεινή, ἀνυπόφορη.

Μία μυστηριώδης δύναμις φανέρωνε στὸ νοῦ του ξάστερα καὶ χωρὶς οἶκτο καὶ τὴν παραμικρότερη ἀκόμη καὶ πειὸ ἀσήμαντη λεπτομέρεια ἐκείνου τοῦ μυθιστορήματος ποὺ πρὸ ὀλίγου διέκοψε ἀφοῦ γύρισε μὲ ἀνακούφισι τὴ στερνὴ σελίδα.

Γιατὶ ἐκεῖνοι οἱ στίχοι τοῦ μεγάλου ποιητοῦ δὲν ἔπαυαν νὰ τὸν καταδιώκουν;

Ὅσο ὁ καιρὸς περνᾷ τόσο κι' αὐξάνει
τῶν περασμένων ἡμερῶν ἡ θλίψι
στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου.

Τὰ μεσάνυκτα ἐσήμαναν. Ὁ ρυθμὸς τῶν τροχῶν, τὸ κούνημα τῆς κόκκινης μικρᾶς κουρτίνας, τὸ στριγκλιάρικο σφύριγμα τῆς ἀτμομηχανῆς δὲν τὸν ἄφηναν νὰ κοιμηθῇ, κι' ὁ νοῦς του ἔτρεχε πάντα πειὸ ἐπίμονα στὴ μικρὴ γνωστή του μορφὴ ποὺ εἶχεν ἀφίσει πίσω του τόσο λυπημένη.

Τότε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ τόσο περήφανος καὶ τόσο μανιώδης μὲ τὴν ἐλευθερία του, εὐχαρίστως θὰ παραιτοῦσε ὅλα αὐτά, φθάνει νὰ μποροῦσε νὰ ξαναϊδῇ, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, μονάχα τὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψῃ.

Ξάφνου ἀνοίγοντας τὰ μάτια καὶ ξυπνῶντας σὰν ἀπὸ ἕναν ἐλαφρὸν ὕπνο, τὴν εἶδε καθισμένην μπροστά του στὸ διβάνι τοῦ βαγονιοῦ. Σιωποῦσεν ἐκείνη, ἀλλὰ τὰ μάτια της τὸν ἀτένιζαν μὲ ἄπειρην ἀγάπη καὶ μὲ μίαν ἄφωνη στοργή.

— Ποιὰ εἶσαι; Γιατί εἶσαι ἐδῶ; ἐφώναζεν ἐκεῖνος ἀναπηδῶντας μὲ φρίκη.

Ἀτάραχη ἐκείνη ἔσεισε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι—ἔπειτα ξαφνικὰ χάθηκε, διαλύθηκε σὰν τὴ πρωϊνὴ ὁμίχλη....

***

Τὴν ἄλλη μέρα ἔμαθεν ὅτι ἐκείνη φαρμακώθηκε τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα ποὺ εἶχαν ἀποχαιρετισθῇ—ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα. A. KUPRIN

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ—ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ἀναίδεια τοῦ πετεινοῦ

Ὁ Σικάρ, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ φάῃ κι' ἕνα γάϊδαρο ἀκόμη, εἶχε ἕναν ὡραιότατο πετεινό, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ τοῦ ἔρχεται τὸ σάλιο στὸ στόμα ὅταν τὸν ἐσυλλογιζόταν καμωμένον στὸ φοῦρνο. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκά του δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ τὸν σφάξῃ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὸ ἀνδρόγυνο ἔστηνε συχνὰ καυγᾶ.

Ἐπὶ τέλους μιὰ ἡμέρα ποὺ τὸ μουλάρι τοῦ Σικὰρ ἀρρώστησε, ὁ Σικὰρ ἄκουσε τὸν πετεινὸ νὰ λαλῇ στὴ συνηθισμένη του ὥρα. Τότε ἐπῆρε ἕνα ξύλο, τοῦ τὸ πέταξε στὸ κεφάλι καὶ ἄφησε τὸν πετεινὸ ξερό.

— Ἀφιλότιμε, τοῦ ἐφώναξε. Δὲν ντρέπεσαι νὰ τραγουδᾷς ὅταν ὑπάρχῃ ἕνας ἄρρωστος στὸ σπίτι.

* * *

Πρὸς σωτηρίαν τῶν ἄλλων

Ἕνας ἐξάδελφος καὶ μία ἐξαδέλφη ἀποφασίζουν νὰ γίνουν ἐρημῖται. Ἀπεσύρθησαν λοιπὸν σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἐξοχὴ κοντὰ στὸ Σαὶν-Μπὼμ γιὰ νὰ σώσουν τὶς ψυχές τους. Ὁ κόσμος ἔλεγε κακὰ γι' αὐτούς. Ἀλλὰ τὰ χρόνια καὶ τῶν δύο μαζὺ δὲν περνοῦσαν τὰ σαράντα καὶ ἦσαν τόσο χαριτωμένοι, ὥστε κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ ὅτι ἦσαν πράγματι ἀθῷοι.

— Ἀχ, πτωχή μου ἀδελφή, εἶπεν ὁ νέος. Ὁ κόσμος εἶνε πολὺ κακός. Μᾶς συκοφαντεῖ. Τί νὰ κάμουμε λοιπὸν γιὰ νὰ σωθοῦν αὐτὲς ἡ μαῦρες ψυχὲς ποὺ λένε τὸ κακὸ γιὰ μᾶς; Τί νὰ κάμουμε γιὰ νὰ τὴς σώσουμε ἀπὸ τὴν κόλασι;

— Γιὰ νὰ τὴς σώσουμε, ἀδελφέ μου, εἶπεν ἐκείνη, ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τοῦ ψεύδους, δὲν βλέπω ἄλλον τρόπο παρὰ νὰ κάμουμε αὐτὸ ποὺ μᾶς λένε. Εἶνε κρῖμα νὰ πᾶνε στὴν κόλασι τόσο πολλοὶ ἄνθρωποι γιὰ λογαριασμό μας!

* * *

Προτιμώτερη ἡ κόλασι

Στὸ διάστημα σαράντα χρόνων ποὺ διήρκεσεν ἡ συζυγικὴ ζωὴ τοῦ φτωχοῦ Τονὶν εἶχε γίνει ἀληθινὴ κόλασις. Ὡς τόσο οὔτε ἐκεῖνος ἦταν κακός, οὔτε ἡ καϋμένη ἡ Γκοτὸν παληογυναῖκα. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ συνεννοηθοῦν, ἔλεγε πάντοτε ὁ ἕνας τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ ὁ καυγᾶς δὲν ἐτελείωνε ποτέ. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τοὺς ἔλειπε ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου.

Αὐτὸ τὸ μαρτύριο δὲν ἐτελείωσε παρὰ ἕνα πρωῒ ὅταν ἡ Γκοτὸν ἔφυγε γιὰ τὸ μεγάλο της ταξεῖδι.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα ἦρθε καὶ ἡ ὥρα τοῦ Τονὶν καὶ καθὼς δὲν εἶχε κάμει κανένα ἁμάρτημα ἐτράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸν Παράδεισο.

Ὁ ἅγιος Πέτρος μόλις τὸν εἶδε ἀπὸ τὸ πορτάκι τοῦ θυρωρείου τοῦ παραδείσου, τοῦ ἄνοιξε ἀμέσως τὴν πόρτα καὶ τοῦ εἶπε:

— Φθάνεις ἀπάνω στὴν ὥρα. Σ' ἐπεριμέναμε. Σοῦ ἔχω φυλάξει θέσι πλάϊ σὲ μιὰ ἁγία ποὺ δὲν ἔχει τὴν ὅμοιά της ἐδῶ μέσα. Θὰ κάμετε καλὸ ζευγάρι ἐσεῖς οἱ δύο.

— Εἶσθε πολὺ ὑποχρεωτικός, ἅγιε Πέτρε. Καὶ πῶς τὴ λένε, παρακαλῶ, αὐτὴ τὴν ἁγία γυναῖκα;

— Ἐμεῖς τὴ λέμε Γκοτόν... Μὰ τί ἔπαθες, φίλε μου; Τί μοῦτρα εἶν' αὐτά; Ἐδῶ σὲ περιμένει ἡ αἰωνία γαλήνη.

— Δὲν θὰ μὲ καταφέρετε νὰ μπῶ, εἶπε ὁ Τονίν. Προτιμῶ νὰ παραδοθῶ στὴς φλόγες τῆς κολάσεως παρὰ νὰ βλέπω τὴ γυναῖκά μου στὴν αἰωνιότητα.

Ριγκολὸ

*

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Ὁ νέος διαγωνισμὸς τοῦ «Μπουκέτου», διασκεδαστικὸς καὶ ἐν διαφέρων, στὸ προσεχὲς φύλλο.

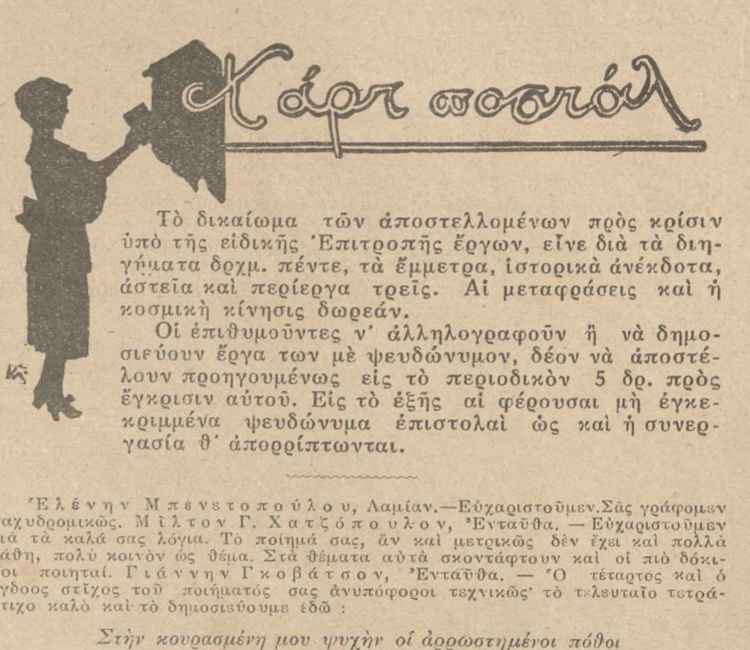

Τὸ δικαίωμα τῶν ἀποστελλομένων πρὸς κρίσιν ὑπὸ τῆς εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἔργων, εἶνε διὰ τὰ διηγήματα δρχμ. πέντε, τὰ ἔμμετρα, ἱστορικὰ ἀνέκδοτα, ἀστεῖα καὶ περίεργα τρεῖς. Αἱ μεταφράσεις καὶ ἡ κοσμικὴ κίνησις δωρεάν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀλληλογραφοῦν ἢ νὰ δημοσιεύουν ἔργα των μὲ ψευδώνυμον, δέον νὰ ἀποστέλλουν προηγουμένως εἰς τὸ περιοδικὸν 5 δρ. πρὸς ἔγκρισιν αὐτοῦ. Εἰς τὸ ἑξῆς αἱ φέρουσαι μὴ ἐγκεκριμμένα ψευδώνυμα ἐπιστολαὶ ὡς καὶ ἡ συνεργασία θ' ἀπορρίπτωνται.

Ἐλένην Μπενετοπούλου, Λαμίαν.—Εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς. Μίλτον Γ. Χατζόπουλον, Ἐνταῦθα. — Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ ποίημά σας, ἂν καὶ μετρικῶς δὲν ἔχει καὶ πολλὰ λάθη, πολὺ κοινὸν ὡς θέμα. Στὰ θέματα αὐτὰ σκοντάφτουν καὶ οἱ πιὸ δόκιμοι ποιηταί. Γιάννην Γκοβάτσον, Ἐνταῦθα. — Ὁ τέταρτος καὶ ὁ ὄγδοος στῖχος τοῦ ποιήματός σας ἀνυπόφοροι τεχνικῶς· τὸ τελευταῖο τετράστιχο καλὸ καὶ τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ :

Στὴν κουρασμένη μου ψυχὴν οἱ ἀρρωστημένοι πόθοι
σβύνουν, ἐνῶ φυλλοροεῖ ἡ Ἐλπίδα μαραμένη,
καὶ στῆς πικρῆς σου θύμησης τὸ εὐωδιασμένο μῦρο
τοῦ γυρισμοῦ σου τὄνειρο λιγόθυμο πεθαίνει.

Πονεμένην Καρδιά, Πειραιᾶ.— Τὸ ψευδώνυμόν σας ἐνεκρίθη. Θέμην Μαρκόραν, Ἐνταῦθα.—Ἴσια ἴσια, τὸ μεγαλείτερο προτέρημα τοῦ διηγήματος αὐτοῦ τοῦ Λερμινα εἶνε ἡ δυνατή του ψυχολογία. Ὅσο γιὰ τὰ τεχνικὰ λάθη, ἂν ὑπάρχουν, ὑποπίπτουν ὅλοι οἱ συγγραφεῖς σ' αὐτά.

Χ. Θεοδωρίδην.— Σας εὐχαριστοῦμεν πολύ, ἀλλὰ δὲν μᾶς εἶνε χρήσιμα αὐτά. Γ. Κ. Γρηγορόπουλον, Πειραια. Ὄχι ἐπιτυχὲς τὸ σταλέν. Ἐξ ἄλλου γιατὶ τόσο μικρόν ; Αὐτὸ δὲν ἦτο διήγημα κἄν. Γράφτε κανένα ἄλλο. Τερψιχόρην Γαλάζιου, Πύργον. Τὰ ποιήματα ἄνευ δικαιώματος κρίσεως. Συνεπῶς... Γιὰ τὸν κ. Ν. Λαπ. στεῖλτε τὴν ἐπιστολὴ στὸ γραφεῖο μας καὶ θὰ τὴν λάβῃ ἀσφαλῶς. Χ. Παπαδόπουλον, Μόλυβον.—Ἡ κίνησις ὄχι τόσον ἐνδιαφέρουσα δυστυχῶς. Στεῖλτε ἢ μᾶλλον στέλνετε τακτικὰ κίνησιν πειὸ ζωηράν, πειὸ ἐνδιαφέρουσαν, μὲ πολλὰ πρόσωπα καὶ πράγματα. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Β. Δαλάκον, Πειραια.— Δυστυχῶς ὄχι ἐπιτυχένο τὸ ποιηματάκι σας. Τὸ «λουλούδια» δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ «μπουμπούκια», οὔτε τὸ «μάτι» μὲ τὸ «τρυπάει». Διαβάστε τοὺς γνωστούς μας ποιητας. Στὸ «Μπουκέτο» δημοσιεύουμε τὰ ἄριστα τῶν ποιημάτων των. Θὰ ὀφεληθῆτε πολύ. Γιὰ τὰ καλὰ κι' ἐνθουσιώδη λόγια σας σᾶς πολυευχαριστοῦμεν. Γ. Γεωργ. Χίον. — Σύμφωνοι. Στεῖλτε μας μόνον τὴ διεύθυνσί σας γιὰ νὰ σᾶς ἐπιστραφῇ τὸ εἰκοσιπεντάδραχμον. Ν. Ναμκίν, Ἀργοστόλιον. — Μὴν ἐπιμενετε. Θὰ σᾶς ποῦμε μερικὰ πράγματα πολὺ λυπηρὰ ἂν σᾶς γράψουμε. Πάντως εἴμεθα κατάπληκτοι γιὰ ὅτι συμβαίνει μαζύ σας. Δὲν τὰ ἐπεριμέναμε αὐτά. Οὔτε ὅμως καὶ τὰ χαρακτηρίζουμε. Δίδα Κατίναν Παπαγ... Ἐνταῦθα.— Μετάφρασις εἰς καθαρεύουσαν καὶ καθαρεύουσα δὲν διαβάζεται σήμερα. Στεῖλτε τίποτε εἰς τὴν δημώδη. Περιμένουμε. Γιὰ τὴν προθυμία καὶ τὴν καλωσύνη σας σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Χάν, Πάτρας.— Τὸ τελευταῖο σας διήγημα καλογραμμένο, ἀλλὰ ἡ ὑπόθεσίς του ὄχι τόσον καλὴ ὥστε νὰ τὸ καθιστα δημοσιεύσιμον. Γράφετε ἐν τούτοις καλά, καὶ μὴ παύσετε γράφων. Θέματα ἐπιτυχῆ ἔχει ἄφθονα ἡ ζωή, καὶ θὰ βρῆτε ὅσα θελήσετε. Ζητῆστε μόνον μὲ ὑπομονὴ καὶ γοῦστο. Ἂν δὲν σᾶς ἀπαντήσαμε περὶ τοῦ προηγουμένου σας διηγήματος θὰ πῆ ἢ πῶς δὲν ἐλήφθη ἢ πῶς δὲν ἀνεγνώσθη εἰσέτι ὑπὸ τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς. Ἐκτὸς ἂν σᾶς ἀπαντήσαμε στη στήλη αὐτὴ καὶ σᾶς διέφυγε. Πάντως θὰ φροντίσουμε σχετικῶς. Λ. Σολωμόν, Ἐνταῦθα.— Τὰ ποιήματά σας δὲν ἐστάλησαν πρὸς κρίσιν, γιατὶ δὲν συνοδεύοντο ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ τριδράχμου. Ι. Ν. Φερμάνογλουν. — Ἡ μετάφρασις αὐτὴ τοῦ ποιήματος τῆς κ. Κόρας Λαπαρσερὶ δημοσιεύτηκε καὶ σὲ μιὰ τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων. Συνεπῶς δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ καὶ στὸ «Μπουκέτο». Καὶ ἂν ὅμως δὲν εἶχε δημοσιευθῆ θὰ ἐδιστάζαμε πολὺ σχετικῶς. Καλὴ βέβαια ἡ μετάφρασις, ἀλλὰ τὸ ποίημα, ἢ μᾶλλον ἡ ποίησις, τῆς κ. Λαπαρσερὶ ὀλίγον τι ἀνουσία. Δὲν νομίζετε πῶς ἔχουμε λιγάκι δίκηο ; Ἀγγ. Λ. Γεωργίου, Ἄμφισσαν. — Νὰ μὴ ξαναγράψετε διηγήματα ἂν δὲν διαβάσετε προηγουμένως ἀρκετὰ καὶ δὲν πάρετε μιὰ ἰδέα τὶ εἶνε πεζὸς λόγος, τὶ διήγημα καὶ τὶ γλῶσσα. Σας τὰ λέμε αὐτὰ σύντομα, εἰλικρινῶς καὶ τσεκουράτα, γιατὶ ἔτσι μόνον θὰ βελτιωθῆτε. Μὴ λησμονᾶτε σχετικῶς τὴν παροιμία ποὺ λέει : «Κεῖνος ποὺ θέλει τὸ καλό μου μὲ κάνει καὶ πονῶ κ' ἐκεῖνος ποὺ θέλει τὸ κακό μου μὲ κάνει καὶ χαίρω»! Β. Μπουζιώτην, Λάρισσαν.— Τὰ πεζὰ ποιήματά σας ὄχι ἐπιτυχῆ. Αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ λόγου δὲν εἶνε τόσο εὔκολο. Κι' ὅμως ὅλοι οἱ νέοι γράφουν πεζοτράγουδα νομίζοντες ὅτι δὲν χρειάζονται καὶ πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ πετύχουν. Μάθετέ το λοιπόν : Ἕνα καλὸ πεζὸ ποίημα θέλει, ἂν ὄχι περισσότερη, τοὐλάχιστον τὴν αὐτὴν ἔμπνευσι καὶ τὰς αὐτὰς δυνάμεις καὶ τὰ αὐτὰ προσόντα ποὺ ἀπαιτεῖ καὶ τὸ γράψιμο ἑνὸς ἐμμέτρου. Ξενοφ. Παπαδαμόπουλον.—Ὄχι ἐπιτυχῆ τὰ ποιήματά σας. Κι' ὁ στίχος κακός. Ἀνάγκη μελέτης λοιπόν, κόπων καὶ προσπαθειῶν. Ἀλ. Σοφιανόπουλον, Κέρκυραν. — Καὶ τὸ πεζὸν καὶ τὸ ἔμμετρον ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχῆ. Ἐν τούτοις δὲν σᾶς λείπουν αἱ βάσεις καὶ θὰ μπορούσατε μ' ὀλίγη προσπάθεια νὰ ἐπιτύχετε καλύτερα ἀποτελέσματα. Εὐελπιστοῦμεν λοιπὸν καὶ περιμένουμε. Μήπως ἡ μετάφρασις περὶ τῆς ὁποίας μᾶς γράφετε παράπεσε ; Εἶσθε βέβαιος πῶς δὲν σᾶς ἀπαντήσαμε ; Ἂν κατορθώσετε καὶ βρῆτε καὶ μᾶς στείλετε τὰ βιβλία ποὺ ζητᾶμε —ἐπ' ἀμοιβῇ φυσικὰ— θὰ σᾶς εἴμεθα εὐγνώμονες, θὰ μᾶς καθυποχρεώσετε. Ε. Βαφείδην, Κων]πολιν.— Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ σταλέν. Ἐν τούτοις δὲν κάμνει γιὰ τὸ «Μπουκέτο». Κίνησιν ἄλλου εἴδους, κοσμικὴ ἔστω, δὲν ἔχει αὐτοῦ ; Καρυότιδα Ἀρτέμιδα, Τρίπολιν. — Τὸ «Δίχως τίτλο» καλὸ καὶ δημοσιεύεται ἐδῶ.

Κι' εἶπε ἡ κόρη μὲ τὰ θλιμμένα μάτια καὶ τὸ πονεμένο χαμόγελο :

— Γιατὶ τόσο νὰ πονῶ ; Γιατὶ καὶ γὼ νὰ μὴν περνῶ τὴ νιότη μου χαρούμενη καὶ τὴν καρδιά μου γιατὶ νὰ μὴν ἔχω γιομάτη ἐλπίδα ; Γιατὶ τὸ γέλοιο μου νὰ μὴν ἀντηχεῖ χαρωπό ; Γιατὶ σὰν πεταλοῦδα νὰ μὴν τρέχω ξένοιαστη στ' ὄμορφο τῆς ζωῆς περιβόλι ; Γιατὶ σὰν ῥόδο νὰ μὴν ἀνθίζω ; Γιατὶ ἡ ὄψι μου νἄνε τόσο θλιβερὴ καὶ ἡ καρδιά μου ματωμένη ἀπ' τὸν πόνο ; Γιατὶ τὰ μάτια μου ὁλημερὶς νὰ χύνουν ποτάμια δάκρυα; Γιατὶ ὦ ! γιατὶ νἄμαι τόσο πονεμένη ;

Κι' ἀπήντησε ἡ φωνὴ τῆς πείρας εἰρωνικά :

— Γιατὶ μόνη σου δημιούργησες τέτοια τὴ ζωή σου. Κάνε στραβὰ μάτια καὶ κουφὰ αὐτιά. Βγάλε τὴν καρδιά σου καὶ βάλε στὴ θέσι της μιὰ πέτρα. Λησμόνα τὸ παρελθόν. Εὐχαριστήσου μὲ τὸ παρὸν καὶ γύρευε τὰ καλύτερα μὲ πίστη κ' ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον.

Σὰν κάνεις ἔτσι θἆσαι καὶ σὺ χαρωπὴ κ' εὐτυχισμένη. Κάν'το ἂν μπορεῖς, ἀλλοιώτικα εἶσαι χαμένη.

Δ. Στεφάνην, Πειραια.— Πολὺ ἀποτυχημένο τὸ ποίημά σας. Χωρὶς κόπον καὶ μελέτην δὲν γίνεται τίποτε ἄξιον λόγου.

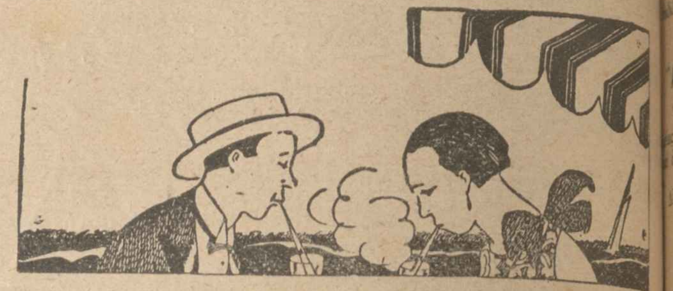

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΧΑΛΚΙΣ.— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Παλιρροίας ἐν μέσῳ πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου ἐγένετο ἐπίδειξις τῶν μαθητῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου Χαλκίδος. Αἱ μαθήτριαι ἔπαιζαν μὲ πολλὴν χάριν τὸ μέρος των. Εἰς τὸ πιάνο διεκρίθησαν αἱ μικραὶ δεσποινίδες Λ. Μιχαλοπούλου, Π. Κρίκου, Χ. Μιχαηλίδου Ε. Καράκωστα, Α. Σταύρου, Ε. Μπέσκου, Φ. καὶ Μ. Ταμβακᾶ, Ε. Κουμούση καὶ Λ. Ἀκριώτου. Τοὺς μαθητὰς Ι. Μάλλιον καὶ Κ. Φιλιππίδην (βιολί).

Τὴν ἐπίδειξιν ἐπεσφράγισεν ἡ χαριτωμένη δ)νὶς Ζ. Κακλέα με τὸ θαυμάσιο παίξιμό της.

Εἰς τὴν ἑορτὴν παρευρέθησαν ὁ Σ. Μητροπολίτης μας, πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι, καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν κ. Καλομοίρης.

Μίμης Βαμβακούλας

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.— Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου ἔδωσαν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν τῷ θεάτρῳ Κρίπα ἐρασιτεχνικὴν παράστασιν τῆς ὁποίας αἱ εἰσπράξεις ἀνῆλθον εἰς ἱκανοποιητικὸν ποσὸν κατατεθὲν εἰς τὸ Σχολικὸν Ταμεῖον. Εἰς τὴν παράστασιν ἔλαβον μέρος, ἐκτελέσαντες λίαν ἐπιτυχεῖς ῥόλους, οἱ μαθηταί, Ἀνδρέας Οἰκονόμου, Σπῦρος Καββαδίας, Νικ. Κυλπάσης, Ἰωάννης Νικολόπουλος, Ἀριστείδης Στεροδήμας, Γεωρ. Σερπᾶνος, Γεωρ. Μόσχος καὶ Γεράσιμος Παπαβασιλείου

Χρ. Τσ.

ΦΑΡΣΑΛΑ.— Ἐπιτυχὴς ὑπῆρξεν ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τῆς Φιλοδασικῆς Ἑνώσεως χοροεσπερὶς εἰς τὸ Καφενεῖον Νάστου. Διεκρίθησαν αἱ κυρίαι καὶ δ)νίδες Δεληγιάννη, Μπουλασικίδου, Ριζώτου, Κορώτη, Μπαταούλα. Δημοπούλου, Ἀδαμοπούλου, Παπαγεωργίου, Χαρίτου, Χριστοδούλου, Μπουλασίκη κλπ. Ἐπίσης οἱ κ. κ. Μπαταούλας, Δεληγιάννης, Δημόπουλος, Τασιόπουλος, Βογᾶς, Νικ. Τσόπας, Λ. Ἀδαμόπουλος, Μπαζοῦρος, Μπουλασικίδης, Μπουλασίκης κλπ.

Ἄρης Δημόπουλος

ΣΕΡΡΑΙ.— Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ὁ ἐν τῇ πόλει μας ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου διοργανωθεὶς χορὸς τὴν 2 Μαΐου εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Οἰκοτροφείου.

Ὁ κ. Ἀλεξανδρίδης, Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου, καὶ οἱ κ. κ. Γεωργιάδης, Καράμπελιας, μέλη, ὑπεδέχοντο μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτοὺς λεπτότητα τοὺς προσκεκλημένους. Εἰς τὸν χορὸν διεκρίναμε τὰς δ)νίδας Δούκα, Χιτζηαθανασίου, Καμβουσιώρα, Ἀγγέλου, Φιδετζῆ, ἀδελφὰς Σταμούλη, Κανάκη, Ἰωαννίδου, Φεσσᾶ, τὴν ἐκ Δράμας συμπαθεστάτην δίδα Σ. Κύρου, ὡς καὶ τοὺς κ. Σταμούλην, Τσαλίκην, Χρυσαφόν, Καμάραν, Κορδᾶτον, Καπανίκην, Ὀβαδιά, Καμπιλῆ, Μέμον, Ἀσημακόπουλον, Βασ. Κουμάνταρον κ. α.

Τίτος Ἀντ..νῖνος

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΚΑΦΕΣ ΕΥΩΔΙΑΖΩΝ

Θέλετε νὰ σᾶς φέρῃ κατὰ τὴν χώνευσιν ὁ καφὲς αἴσθημα μακαριότητος πραγματικῆς ; Θέλετε νὰ τὸν πίνετε καὶ νὰ εὐωδιάζῃ; Νὰ τὸν ῥουφᾶτε καὶ νὰ σᾶς φαίνεται γευστικώτατος ; Ἐκτελέσατε τὴν κάτωθι συνταγήν :

Ἅμα ὁ καφὲς τὸν ὁποῖον καβουρντίζετε ἀρχίζει νὰ γίνεται ξανθομέλανος, κενώσατε αὐτὸν ἀμέσως ἐντὸς δοχείου ἀναλόγου μεγέθους ἐκ τενεκὲ ἢ ἐκ προσελάνης ἔχοντος σκέπασμα, σκορπίσατε ἐπ' αὐτοῦ ὀλίγην λεπτὴν ζάχαριν, καλύψατέ τον ἔπειτα διὰ τεμαχίου φανέλας καὶ ἐπιθέσατε ἐν τέλει τὸ σκέπασμα τοῦ δοχείου. Πάντα ταῦτα πρέπει νὰ γίνωνται μετὰ πάσης δυνατῆς ταχύτητος.

Ἂν πλησιάσετε τὸ αὐτί σας κατόπιν αὐτοῦ στὸ δοχεῖον θ' ἀκούσετε τὸν καφὲ νὰ τριζοβολᾶ ὅπως ὅταν ψήνεται, διότι πράγματι ἐξακολουθεῖ νὰ ψήνεται, μέσα στὸ δοχεῖο, ἐν ἀρωματώδει ἀτμῷ καὶ ν' ἀπορροφᾷ τὸ λάδι ποὺ περιέχει.

Ὅταν κατόπιν ἀνοίξετε τὸ δοχεῖον, εὑρίσκετε τὸν καφὲν οὐχὶ ἀπηνθρακωμένον, ἀλλὰ καλοψημένον ἁπλῶς, ἁπαλόν, λιπαρὸν καὶ ἀρωματικώτατον. Ἀλεθόμενος δὲ δὲν παράγει τὸν συνήθη πλήρη τριγμοῦ κρότον, ἀλλὰ ἕνα ἦχον μαλακὸν καὶ ἥσυχον. Σημειωτέον ὅτι ἑκάστοτε πρέπει νὰ ἀλέθετε μόνον τόσον καφέν, ὅσον χρειάζεσθε νὰ βράσετε κατ' ἐκείνην μόνον τὴν ὥραν.

Ἡ οἰκοκυρά

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤE ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Σᾶς ἑτοιμάζει τέσσαρα νέα ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα θ' ἀρχίσουν ...δόμενα κατ' αὐτὰς τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

ΠΡΩΤΟΝ : Τὸ ἀριστούργημα τοῦ **ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΕ**

„ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ„

Ἀπὸ τὰ πλέον παράδοξα ρομάντζα τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ συγγρα- ...ς ἀπὸ τὰ πλέον τραγικά, τὰ πλέον μυστηριώδη, τὰ γεμάτα τρόμον ...ἀγωνίαν.

...ΥΤΕΡΟΝ : Ἕνα ἄλλο περίφημο παράδοξο ρομάντζο τοῦ **ΡΟΒ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ**

"Ο ΔΟΚΤΩΡ ΤΖΕΚΥΛ„ ἢ "Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ„

Ἡ τρομερὴ καὶ μυστηριώδης ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ κατορθώνει ...κτήσῃ διπλὴν ὑπόστασιν, διπλὴν ζωήν, νὰ εἶνε συγχρόνως ἀγαθὸς ...παίσιος κακοῦργος. Ὁ «Δόκτωρ Τζέκυλ» εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον πρωτό- ...μυθιστορήματα. Ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ ἐγράφη ὁ «Εἰσαγγελεὺς Χαλ- ...τὸ δρᾶμα ποὺ παίχθηκε πρὸ ἐτῶν στὴν Εὐρώπη, κατόπιν δὲ ἐν Ἀ- ...στὸ Κυβέλειο, καὶ ἐνεποίησε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσιν.

...ΤΟΝ : Τὸ παθητικόν, τὸ αἰσθηματικότατον, τὸ γλυκύτατον ...στόρημα τοῦ **ΕΡΡ. ΜΥΡΖΕ**, τοῦ συγγραφέως τῶν «Μποέμ».

"ΣΤΗ ΜΟΝΜΑΡΤΗ„

Ἡ παθητικὴ καὶ γεμάτη περιπετείας ἱστορία ἑνὸς ἔρωτος. Ἡ γλυκυ- ...στορία ἑνὸς φλογεροῦ αἰσθήματος. Ὁ ἔρως ! . . .

...ΡΤΟΝ : Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ **ΟΝ. ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ**

"Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ„

Ἡ ἱστορία τοῦ ἁγνοῦ ἔρωτος δύο ἐξαδέλφων ποὺ τελειώνει θλιβερὰ ...α. Μέσα στὸ ἔργον αὐτὸ ὁ Μπαλζὰκ παρουσιάζει σὺν τοῖς ...τὸν τύπον τοῦ ἐπαρχιώτου φιλαργύρου, ὁλοζώντανον, τρομερόν, ...ιον. Ἡ ζωὴ τῆς γαλλικῆς ἐπαρχίας, τὰ μικροσκάνδαλά της, ἡ ...λῦπες της περνοῦν ἀπὸ τὰς σελίδας τοῦ ἔργου αὐτοῦ τοῦ γεμά- ...τείαν.

...τὰ τέσσαρα ἀριστουργήματα θὰ ἐκδοθοῦν κατ' αὐτὰς ...τόμους θὰ ἐπακολουθήσῃ δὲ ἡ ἔκδοσις ἄλλων τεσ-

= ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΛΟΙΠΟΝ =
=ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΩΡΑ=
=ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΑΣ=
=ΑΛΗΘΙΝΑΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ=

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΔΟΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ

Πωλεῖται χάρτης δημοσιογραφικὸς εἰς ρόλους καὶ εἰς δεσμίδας διαφόρων διαστάσεων. Ἐπίσης πωλοῦνται δεσμίδες διαφόρων σχημάτων Τυπογραφικοῦ χάρτου.

Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα της διεκπερ. τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Ὅσοι ἐκ τῶν μαθητῶν τῶν διαφόρων Σχολείων ἔχουν βιβλία πρὸς βιβλιοδέτησιν, δύνανται νὰ τὰ ἀποστέλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα καὶ Τυπογραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου», τοῦ ὁποίου τὸ Βιβλιοδετικὸν τμῆμα ἀναλαμβάνει νὰ τὰ βιβλιοδετῇ μὲ στερεότητα καὶ καλλιτεχνίαν μοναδικήν.

= ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ =

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ φίλοι τοῦ «Μπουκέτου» προκειμένου νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ εἰς τοῦτο δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Mr

JAMES STROUMPOS
140 W 26 th. Street New
York N. U
(Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ)

ΕΥΚΑΙΡΙΑ! ΕΥΚΑΙΡΙΑ!
ΕΙΣ ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
=ΛΕΚΑ 7=
Πωλοῦνται κλισὲ καλλιτεχνικὰ μονόχρωμα καὶ διχρωμίας
ΔΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ & ΕΚΔΟΣΕΙΣ
=ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΣ=
ΕΥΚΑΙΡΙΑ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΕΚΔΟΤΑΣ
ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟΝ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑ
ΚΑΘΕ ΚΟΣΜΙΚΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ
Εἶνε ἀπαραίτητα
=Τὰ Ὑποδήματα πολυτελείας=
τοῦ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΥ
ΤΟ "ΣΥΜΠΑΝ„
Ν. ΣΚΙΑΔΑ Σταδίου 46.

ΑΛΕΠΣΟΑΠ
ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΟΙ ΑΡΩΜΑΤΙΚΟΙ ΣΑΠΩΝΕΣ
ΕΞΠΡΕΣ
ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΟΥ ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΗΝ ΜΠΟΥΓΑΔΑ

ΕΜΠΟΡΟΙ-ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΑΙ-ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΙ-ΙΑΤΡΟΙ-ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ-ΜΟΔΙΣΤΑΙ

...ζετε, φυσικά, ὅλοι σας πῶς ἡ ρεκλάμα εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ ἐμπορίου καὶ πάσης σχετικῆς ἐπιχειρήσεως. Ρεκλάμα ὅμως ἐπιπόλαια καμω- ...ἐπιπόλαια δημοσιευμένη, ἐπιπόλαια διατεθειμένη πηγαίνει χαμένη, εἶνε σὰν νὰ μὴ γίνεται.

...τὸ ἐρχόμεθα νὰ σᾶς ὑποδείξουμε σήμερα ἕνα μέσον διαφημίσεως μοναδικόν, ἀποτελεσματικόν, συμφέρον. Ποιό ;

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ„

Ἡ ἑβδομαδιαία φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις «**Μπουκέτο**» τυπώνεται σὲ 35 καὶ πλέον χιλ. καλλιτεχνικά, πολυτελῆ τεύχη, πωλεῖται ὅσον ...περιοδικόν, περνᾷ στὴν κυκλοφορία τὰ 9]10 τῶν ἐφημερίδων, διαβάζεται λυσσωδῶς στὴν πρωτεύουσα, στὰς ἐπαρχίας, στὰ πειὸ ἀπά- ...ἑλληνικὰ χωριά, στὸ ἐξωτερικό, στὶς τέσσερες ἄκρες τοῦ κόσμου ὅπου ὑπάρχει Ἕλλην.

...ρεκλάμα δημοσιευομένη στὸ «**Μπουκέτο**» δὲν πηγαίνει χαμένη. Ἡ ἐφημερὶς διαβάζεται μέσα σὲ λίγα λεπτὰ κι' ἀπορρίπτεται κατόπιν, ...τὸν σημερινὸ πολυάσχολο ἀναγνώστη. Τὸ «**Μπουκέτο**» ὅμως φυλάγεται στὸ σπίτι, στολίζει ὅλα τὰ κοσμικὰ σαλόνια, πολυδιαβάζεται, ...φυλλίζεται, ρουφιέται, εἶνε ὁ φίλος κυριῶν καὶ δεσποινίδων, σοβαρῶν κυρίων, νέων καὶ γερόντων. ...ποτε ἑλληνικὸ περιοδικὸ εἶδε τέτοιες κυκλοφοριακὲς δόξες. Οὐδέποτε ἑλληνικὸ περιοδικὸ ἐπέτυχε τέτοιους κυκλοφοριακοὺς θριάμβους. ...ποτε ἑλληνικὸ περιοδικὸ ἀγαπήθηκε τόσο.

...ζεσθε συνεπῶς τὶ ἐπιτυχία θὰ ἔχῃ μιὰ ρεκλάμα σας ποὺ θὰ δημοσιευθῇ σ' αὐτό, πόσοι θὰ τὴν διαβάσουν, πόσα μάτια θὰ τὴν δοῦν. ...καὶ μία ἐπίσημος ἐπιβεβαίωσις τοῦ πρακτορείου περὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ «**Μπουκέτου**» ἐκτὸς ἐννοεῖται τῶν συνδρομητῶν του ...φύλλων δίδονται διὰ τοῦ γραφείου μας εἰς ἐφημεριδοπώλας καὶ κιόσκια.

ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

...Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων βεβαιοῖ ὅτι ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐπισήμων βιβλίων του, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» πωλεῖ ...διαίως ἄνω τῶν εἴκοσι χιλιάδων φύλλων.

Μεθ' ὑπολήψεως
(ὑπ.) **Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ** Τ. Σ.

...ζουμε **50 ΧΙΛΙΑΔΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ** σ' ἐκεῖνον ποὺ θ' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον πωλεῖ ἔστω καὶ ἕνα φύλλον ὀλιγώτερον ...ὅτι πιστοποιεῖ.

ΑΠΟ ΤΗΣ 25ης ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΝΕΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΑ **ΨΑΘΑΚΙΑ** ΜΑΣ

Πωλοῦνται μὲ τὰς αὐτὰς τιμὰς εἰς τὰ καλύτερα Καταστήματα τῶν Ἀθηνῶν.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 13

OLD ENGLAND
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 7

Γ. Π. ΠΑΠΠΑ
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 33

GANTERIE PARISIENNE
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 43

57 ΣΤΑΔΙΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΙΛΟΠΟΙΙΑ

ΑΙΟΛΟΥ 166

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

Α. ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΣ ΚΑΙ Σία